

BİRİNCİ BÖLÜM

Thorgrin kükreyen yanardağdan yüzlerce metre aşağıya doğru çamur içinde yuvarlanırken kafasını kayalara vuruyordu. Dünya başının üzerinde dönerken onu durdurmaya çalışıyor, tutunmaya çabalıyor, ama yapamıyordu. Biryandan da gözünün ucuyla kendisi gibi yamaçtan tekrar tekrar yuvarlanan, düşüşlerini

yavaşlatmak için çaresizce kayalara, ya da buldukları her şeye tutunmaya çalışan kardeşlerini görüyordu.

Thor aradan geçen her saniyeyle birlikte yanardağın tepesinden ve Guwayne'den gittikçe uzaklaştığını görüyordu. Tepedeki barbarların bebeğini kurban etmek üzere olduklarını düşündükçe çıldırıyordu. Ellerini çılgınlar gibi çamura sapladı, tekrar tepeye ulaşabilmek için çaresizce çabaladı.

Ama her denemesinde çok az yol alabiliyordu. Patlamalarla birlikte dağ üzerine kül yağarken etrafını güçlükle görüp nefes alabiliyor, kendisini korumaya çalışıyordu. Adeta tüm evrenin yükü omuzlarına binmişti.

Her şey o kadar hızlıydı ki, o daha hissedemeden gerçekleşiyordu. Aşağıya baktığında keskin kayalardan oluşan zemini gördü. Oraya düşerlerse hepsinin öleceğini biliyordu.

Sonra gözlerini yumdu, aldığı eğitimleri, Argon'un öğrettiklerini, annesinin sözlerini düşündü. Sakin olmaya ve içindeki savaşçı gücü tekrar canlandırmaya çalışıyordu.

Hayatı gözlerinin önünden geçiyordu. Bu onun son imtihanı olabilir miydi?

Dua etmeye başladı. "Lütfen tanrım, eğer varsan beni kurtar. Bu şekilde ölmeme izin verme. Gücümü toplamama yardım et. Oğlumu kurtarmama yardım et."

Sözleri söylerken test edildiğini, kaderine karşı gelmesi için bir şeyin onu zorladığını düşündü. Çetin bir savaşçı imtihanından geçiyordu.

Gözlerini kapattı, dünya yavaşlamaya başladı, fırtınanın ortasında artık sakin ve huzurluydu. Damarlarından avuç içlerine doğru yükselen sıcaklığı fark etti, kendisini bedeninden büyük hissediyordu.

Sonra bedeninden dışarı çıktı, dağın yamacından aşağı doğru yuvarlanan halini gördü. O anda artık bedeninde olmadığını fark etti. Artık daha yüce bir varlıktı.

Tekrar bedenine döndüğünde, avuçlarını başının üzerine kaldırdı, avuç içlerinden dışarıya doğru parlayan beyaz ışığı gördü. Işığı yönlendirerek kendisinin ve arkadaşlarının etrafında bir küre oluşturdu, artık çamur bitmişti.
Hala düşüyorlardı ama çamur onlara kalkan olan kürenin üzerinden kayıp geçiyor, onlara ulaşamıyordu.

Yamaçtan kaymaya devam ediyorlardı ama artık çok daha yavaşlamışlardı ve dağın eteğinde küçük ve güvenli bir platoya doğru yönelmişlerdi. Kafasını indirdiğinde dizlerine kadar gelen sığ bir suda durduklarını gördü.

Şaşkınlıkla etrafına baktı, dağa döndüğünde ışık küresinin üzerlerine yağmasını engellediği tüm o enkazı gördü. Bunu yaptığına inanamıyordu.

“Herkes iyi mi?” dedi O’Connor.

Thor, Reece, O’Connor, Conven, Matus, Elden ve Indra’yı gördü. Hepsi çok sarsılmış ve parmak uçlarına kadar titriyorlardı, ama ufak tefek yaraların haricinde mucizevî bir şekilde hayattaydılar. Suratlarını temizlediler; hepsi sanki kömür madeninden çıkmış gibi kapkaraydı. Thor, arkadaşlarının gözlerinden hayatta kaldıkları için ne kadar mutlu olduklarını ve ona ne kadar minnettar olduklarını okuyabiliyordu.

Thor, birden döndü ve dağın tepesine doğru baktı, aklında kalan tek şey vardı; oğlu.

“Oraya tekrar nasıl ulaşacağız?” diye sordu Matus.

Ama daha sözlerini bitirmeden Thor, ayak bileklerini sarmalayan bir şey hissetti. Başını eğdiğinde irkildi, kalın, yapışkan ve güçlü garip bir yaratığın ayak bileklerinden baldırına doğru sarılarak çıktığını gördü. Bu, uzun, iki başlı yılanbalığına benzeyen bir yaratıktı ve diliyle tıslama sesi çıkartırken bacaklarından yukarıya doğru sarılmıştı. Yaratığın derisi Thor’un bacaklarını yakmaya başlamıştı.

Önce tekme atmaya çalıştı sonra kılıcını çekerek yaratığa doğru salladı. Diğerleri de aynı şekil kılıçlarını çekerek etrafını sardılar. Kendi bacağını yaralamamak için dikkatlice yaratığın bir kafasını kopardı. Yaratık acıyla Thor’u bıraktı ve tıslayarak tekrar suda kayboldu. Thor’un bileklerindeki korkunç acı da geçmişti.

O’Connor yayını çekip okunu yaratığın arkasından fırlattı ama ıskaladı. Tam o anda EldenTn çığlıkları duyuldu. Üç yaratık daha aynı anda kendisine saldırmıştı.

Thor öne doğru atıldı ve O’ConnorTn bacağından yukarıya

doğru yaratığı kesti. Bu sırada Indra Elden'a "Kımıldama!" diye bağırıyordu.

Yayını çekti ve yaratıklara doğru üç hızlı ok salladı. Tam isabetle Elden'ın derisini sıyırarak üçünü de vurdu.

O'Connor şok olmuştu.

"Deli misin sen!" diye bağırdı. "Neredeyse bacağımı vuracaktın!"

Indra gülümsedi.

"Ama vurmadım. Öyle değil mi?"

Thor sudaki hareketliliğin arttığını fark etti. Arkasını döndüğünde düzinelerce yaratığın onlara doğru geldiğini gördü. Sudan bir an önce çıkmaları gerektiğini biliyordu.

Thor şaşkındı, güçsüzdü ve bitkin düşmüştü. Gücünden geriye çok az kalmıştı ve arka arkaya aynı gücü kullanamayacağını biliyordu. Yine de bedeli ne olursa olsun son bir kez denemek zorundaydı. Denemezse asla geri dönemeyeceklerdi, yaratıklarla dolu bir suda can verecek ve oğlunu hiçbir zaman kurtaramayacaktı. Bu tüm gücüne mal olabilir, günlerce zayıf kalabilirdi ama umurunda değildi. Guwayne yukarıda savunmasız ve yardıma muhtaçtı. Barbarların elindeydi ve bir şeyler yapması gerekiyordu.

Yaratıklar üzerine doğru gelirken gözlerini kapattı ve tekrar avuçlarını havaya kaldırdı.

"Yalnız ve tek Tanrı adına," diye bağırdı. "Sana göklerin yarılmasını ve bulutların bizi yukarı alması için göndermeni emrediyorum!"

Sözcükler Thor'un ağzından karanlık ve derin bir ses tonuyla çıktı. Artık Druid olmasını kabullenmekten korkmuyordu ve Druidler'in göğsünde ve havada titreşim saçtığını hissediyordu.Bir anda göğsünü saran inanılmaz bir sıcaklık hissetti. Sözler ağzından çıkarken istediğinin gerçekleşeceğini biliyordu.

Sonra feci bir gümbürtü duyuldu; Thor yukarı baktığında gökyüzünün değişmeye başladığını gördü. Gökyüzü koyu mor rengini almış, bulutlar kabarmaya başlamıştı. Ardından yuvarlak bir delik açıldı, ardından parlak kırmızı bir ışık ve onun arkasından onlara doğru inen boru şeklinde bir

bulut gözüktü.

Saniyeler içinde Thor ve diğerleri kendilerini bir hortumun içinde buldular. Thor etraflarını saran bulutların nemini hissedebiliyordu. Sanki ışığın içinde kaybolmuşlardı.

Saniyeler sonra bildiği her şeyden daha hafifti ve yukarıya, gökyüzüne doğru çekiliyordu. Kendisini evrende süzülürken hissediyordu.

Dağın yamacından yukarıya, daha yukarıya yükseliyordu. Tüm enkazı geçti, kendilerini koruyan kalkanı geçti, dağın tepesine ulaşmıştı. Bulut onları yanardağın en tepesine götürüp nazikçe bıraktı. Sonra aniden ortadan kayboldu.

Thor kardeşleriyle beraberdi ve ona şaşkın gözlerle tanrıymış gibi bakıyorlardı.

Ama Thor şimdi bunları düşünmüyordu. Döndü ve hızlıca platoyu süzdü, şu an sadece önünde ellerinde beşikle volkanın köşesinde duran üç barbarı düşünüyordu.

Savaş çığlıklarıyla onlara doğru atıldı. îlki ona doğru döndü,

ileri atıldı, ama Thor tereddüt etmeksizin kafasını kesti. Diğer ikisi de ona döndü, dehşet içinde kalmışlardı. Thor kılıcını birisinin kalbine sapladı ve dönerek kılıcının arkasıyla diğerinin suratına vurdu, çığlıklar içinde volkanın köşesinden aşağıya attı.

Hemen geri döndü ve beşik yere düşmeden yakaladı. Aşağıya baktı, kalbi zamanında yetişmenin verdiği heyecanla deli gibi atıyordu. Guwayne'i çıkartıp kollarına almak için sabırsızlanıyordu.

Ama beşiğin içine baktığında tüm dünyası yıkıldı.

Beşik boştu.

Tüm dünyası donmuştu. Orada öylece kalakaldı.

Yanardağın içine baktı, aşağıdan yukarıya doğru yükselen alevlerden başka bir şey yoktu. Oğlunun öldüğünü biliyordu.

"HAYIR!" diye bağırdı.

Dizlerinin üzerine çöktü, gökyüzüne haykırdı; ağlarken bağırışları tüm dağda yankılanıyordu.

Yaşamını uğruna feda edebileceği her şeyini kaybetmiş bir adamın ilk haykırışlarıydı.

“GUWAYNE!”

21/357

İKİNCİ BÖLÜM

Denizin ortasında, ıssız bir adanın yükseklerinde yalnız bir ejderha uçuyordu. Henüz büyümemiş yavru bir ejderha. Tiz ve delici çığlıkları elbet bir gün olgunlaşacağının habercisiydi.

Bir zafer kazanmışçasına uçuyor, pulları rüzgârda dalgalanıyor, adeta her dakika büyürken pençeleri kısacık ömründeki en değerli şeyi koruyordu.

Aşağı baktı, pençelerinde sıcaklık hissetti. Sonra değerli yükünü kontrol etti. Ağlama sesini duydu, kıpırtılarını hissetti ve bebeğin hala pençelerinin arasında olduğundan emin oldu.

Bebek bilinen adıyla “Guwayne’di.”

Ejderha yükseklere doğru uçarken hala bağırışları duyabiliyordu. Barbarlar hançerlerini onun üzerine saplamadan bebeği zamanında kurtarabildiği için mutluydu. Guwayne’i saniye farkıyla onların elinden kurtarmıştı. Kendisine emredilen görevi en iyi şekilde yerine getirmişti.

Ejderha ıssız adanın üzerine, insanların göremeyeceği kadar bulutların arasına yükseldikçe yükseldi. Sislerin içinden adayı ve yanardağı geçti, uzaklara çok uzaklara doğru yol aldı.Kısa süre sonra ıssız adayı geride bırakmış, okyanusun üzerinde yol alıyordu. Arkasında uçsuz bucaksız deniz ve gökyüzü, milyonlarca mil boyunca bu sükuneti bozacak hiçbir şey bulunmuyordu.

Ejderha tam olarak nereye gideceğini biliyordu. Bu çocuğu kendisinin hayal edebileceğinden daha çok sevebilecekleri bir yere.

Çok özel bir yere.

- ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
- DÖRDÜNCÜ BOLUM
- BEŞİNCİ BÖLÜM
- SEKİZİNCİ BÖLÜM
  - ON BİRİNCİ BÖLÜM
- ON İKİNCİ BÖLÜM
- ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
  - ON ALTINCI BÖLÜM
- YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM
- YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM
  - YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM
- YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM
- OTUZUNCU BOLUM
- OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Volusia Romulus'un üzerine oturmuş, büyük bir zevkle, onun hala sıcak olan kanı sandaletli ayaklarına, bacaklarına bulaşmış olan ölü bedenine bakıyordu. Bu hazzı adeta yaşıyordu. Gençliğinden beri kaç adamı sürpriz bir şekilde öldürdüğünü kendisi bile bilmiyordu. Onun vahşiliğini ve bunun hayattaki en büyük zevklerinden biri olmasını hep küçümsemişlerdi.

Şimdiyse, Andronicus'u öldürüp tahtını elinden alan efsane savaşçı Yüce Romulus, başka bir savaşçının kılıcıyla değil onun tarafından bizzat öldürülmüştü. İmparatorluğun yüce hâkimi...

Volusia büyük bir keyifle gülümsedi. Yüce imparator, kan gölü içindeki ayaklarının dibinde öylece yatıyordu. Bunu kendisi yapmıştı.

Volusia cesaretlenmişti. Her şeyi yok edebilecek damarlarındaki ateşi hissediyordu. Kaderi vuku buluyordu. Zamanının geldiğini biliyordu. Kendi elleriyle kendi annesini öldürebileceğinden emin olduğu kadar bir gün imparatorluğa hükmedeceğini biliyordu.

"Yüce efendimizi öldürdün!" dedi titrek bir ses. "Yüce Romulus'u öldürdün!"

Volusia arkasında duran şok olmuş, şaşkınlık ve korku içindeki adama baktı. Romulus'un komutanına.

"Onu öldürdün," dedi çaresiz bir şekilde. "Öldürülemez olan adamı öldürdün..."

Volusia sert ve buz gibi bir ifadeyle komutanın arkasına baktı. Romulus'un yüzlerce adamı en iyi silahlarla donanmış, gemide sıralanmış, bir dahaki hamlesinin ne olacağını merakla ona bakıyordu. Saldırıya hazırdılar.

Romulus'un komutanı, arkasında emirlerini bekleyen bir düzine adamıyla rıhtıma inmişti. Volusia'nın arkasında ise binlerce adamdan oluşan kendi ordusu bekliyordu. Romulus'un gemisi iyiydi ama sayıca çok azlardı. Adamları bu limanda kapana kısılmıştı. Burası Volusia'nın bölgesiydi ve bunu biliyorlardı. Her hangi bir saldırı veya kaçış onların sonu olacaktı.

“Bu hareketin karşılıksız kalmayacak,” dedi komutan. “Romulus’un ona sadık, sırada bekleyen bir milyon adamı var. Güneyde, İmparatorluğun başkentinde emirlerini bekleyen bir milyon adamı daha var. Ne yaptığını öğrendiklerinde hepsi birden harekete geçerek üzerine saldıracaklar. Yüce Romulus’u öldürmüş olabilirsin ama adamları hala hayatta.

Şu an sayımız az olsa da senin binlerce adamın onun milyonlarıyla baş edemeyecek. İntikam için gelecekler. Sonra, intikamlarını alacaklar.”

“Öyle mi?” dedi Volusia. Gülerek ona bir adım attı, avucundaki kılıcı hissederek onun boğazını kestiğini hayal etti. Ve bunun için sabırsızlanıyordu.

Komutan onun elindeki kılıca, Romulus’u öldüren kılıca bakıp yutkundu; aklından geçen düşünceleri okumuştu. O anda Volusia gözlerindeki gerçek korkuyu görmüştü.

“Gitmemize izin ver,” dedi. “Adamlarımı gönder. Onlar sana bir şey yapmadı. Bize altınla dolu bir gemi ver de konuyu kapatalım. Adamlarımı başkente götüreyim. Onlara senin masum olduğunu söylerim. Bana saldırmak isteyen

Romulus’tu. Seni rahat bırakacaklardır. Burada kuzeyde barış içinde yaşayabilirsin. Onlar da kendilerine yeni ve kudretli bir imparator seçeceklerdir.”

Volusia gülümsedi, şaşırmıştı.

“Şu anda zaten yeni ve kudretli imparatorunuza bakmıyor musun?” diye sordu.

Komutan şok olmuştu. Ona baktı ve kısa ama alaycı bir gülüş fırlattı.

“Sen mi?” dedi. “Ama sen arkasında sadece birkaç bin adamı olan bir kadınsın. Bir adamı öldürdün diye Romulus’un milyonlarca adamını yenebileceğini mi sanıyorsun? Bugün yaptığından sonra kurtulabilirsen şanslısın. Sana bir ödül öneriyorum. Bu saçma konuşmaya bir son verelim, sen de ben fikrimi değiştirmeden minnet içinde bu teklifimi kabul et.”

“Peki, kabul etmezsem n’olur?”

Komutan gözlerinin içine baktı ve yutkundu.

“Bizi burada öldürebilirsin” dedi. “Bu, senin seçimin. Ama bunu yaparsan aynı

zamanda kendini ve adamlarını da öldürmüş olacaksın. Arkadan gelecek olan ordu hepinizi ezecektir.”

“Doğruyu söylüyor, efendim,” diye fısıldadı bir ses kulağına.

Kendi komutanı Soku’yu gördü. Uzun boylu, yeşil gözlü, bir savaşçı çenesine sahip, kısa, kıvırcık kızıl saçlı adam yanma gelmişti.

“Onları güneye gönder,” dedi. “Onlara altını ver. Romulus’u 26/357

öldürdün. Şimdi ateşkes için bedelini ödemelisin. Başka seçeneğimiz yok.”

Volusia Romulus’un adamına döndü. Tadını çıkartarak uzun uzun onu süzdü.

“İstediğini yapacağım,” dedi. “Sonra, sizi başkente göndereceğim.”

Komutan gülümsedi, tatmin olmuştu ve gitmek üzereydi. Volusia öne bir adım attı ve ekledi;

“Ama yaptığım şey için saklanmayacağım” dedi.

Komutan durdu ve şaşırmışçasına ona baktı.

“Seni başkente bir mesaj göndermen için yollayacağım. İmparatorluğun yeni hükümdarı olduğumu bilecekler. Ve önümde diz çökerlerse yaşamalarına izin vereceğim.”

Komutan ona baktı. Şaşkınca yavaşça kafasını salladı ve gülümsedi.

“Annenle ilgili duyduğum dedikodular kadar çılgınsın,” dedi. Geri döndü ve gemisine çıkan arkasındaki uzun rampaya doğru yöneldi. Ona geriye dönüp bakmadan “Altını aşağıdaki hangarlara yükleyin” dedi.

Volusia, sabırla vereceği emri bekleyen kendi okçu komutanına döndü ve kısa bir işaret verdi.

Komutan aniden döndü ve adamlarına emri verdi. Sonra, aynı anda çekilen on bin yayın gıcırtısı duyuldu, uçları yakıldı ve ateşlendi.

Gökyüzü oklardan adeta kararmıştı. Ateşten bir kavis oluşturan parlayan okların yolculuğu Romulus’un gemisinde son buldu. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki

askerler daha karşılık veremeden gemi alevler içinde kaldı. Komutanlarıyla birlikte çığlıklar içinde çaresizce alevlerden kaçmaya çalışıyorlardı.

Ama seçenekleri yoktu. Volusia tekrar işaret verdi. Sonra, art arda oklar gemiye doğru havalandı, gemiyi kaplamışlardı. Oklar bedenlere saplandıkça gemi çığlıklara boğuluyor, bazıları can çekişirken diğerleri aşağıya düşüyordu. Kurtuluşu olmayan bir katliamdı bu.

Volusia büyük bir memnuniyetle yanan gemiden arta kalanlara bakarken gülümsüyordu.

Volusia'nın adamları durduğunda her şey sessizliğe gömüldü. Tekrar sıraya dizildiler, onun yeni emirlerini bekliyorlardı.

Volusia öne çıktı, kılıcını çekti ve gemiyi rıhtıma bağlayan kalın halatı kesti. Halat koptu, gemi sahilden uzaklaşmaya başladı. Volusia altın kaplamalı çizmelerinden birini kaldırdı, yaya dayadı ve itti.

Gemiden arta kalanlar başkentin kalbine doğru sürüklenmeye başladığında ki oraya varacağını biliyordu, geminin ardından bakıyordu. Hepsi bu yanmış gemiyi fark edecek, Volusia'nın oklarıyla kaplanmış Romulus'un adamlarının cesetlerini görecek ve bunun onun eseri olduğunu bileceklerdi. Savaşın başladığını anlayacaklardı.

Volusia ağzı şaşkınlıktan açık kalmış yanında duran Soku'ya dönerek gülümsedi.

"İşte bu," dedi, "benim barış teklif etme tarzım."

Gökyüzü oklardan adeta kararmıştı. Ateşten bir kavis oluşturan parlayan okların yolculuğu Romulus'un gemisinde son buldu. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki askerler daha karşılık veremeden gemi alevler içinde kaldı. Komutanlarıyla birlikte çığlıklar içinde çaresizce alevlerden kaçmaya çalışıyorlardı.

Ama seçenekleri yoktu. Volusia tekrar işaret verdi. Sonra, art arda oklar gemiye doğru havalandı, gemiyi kaplamışlardı. Oklar bedenlere saplandıkça gemi çığlıklara boğuluyor, bazıları can çekişirken diğerleri aşağıya düşüyordu. Kurtuluşu olmayan bir katliamdı bu.

Volusia büyük bir memnuniyetle yanan gemiden arta kalanlara bakarken gülümsüyordu.

Volusia'nın adamları durduğunda her şey sessizliğe gömüldü. Tekrar sıraya dizildiler, onun yeni emirlerini bekliyorlardı.

Volusia öne çıktı, kılıcını çekti ve gemiyi rıhtıma bağlayan kalın halatı kesti. Halat koptu, gemi sahilden uzaklaşmaya başladı. Volusia altın kaplamalı çizmelerinden birini kaldırdı, yaya dayadı ve itti.

Gemiden arta kalanlar başkentin kalbine doğru sürüklenmeye başladığında ki oraya varacağını biliyordu, geminin ardından bakıyordu. Hepsi bu yanmış gemiyi fark edecek, Volusia'nın oklarıyla kaplanmış Romulus'un adamlarının cesetlerini görecek ve bunun onun eseri olduğunu bileceklerdi.
Savaşın başladığını anlayacaklardı.

Volusia ağzı şaşkınlıktan açık kalmış yanında duran Soku'ya dönerek gülümsedi.

"İşte bu," dedi, "benim barış teklif etme tarzım."

DÖRDÜNCÜ BOLUM

Gwendolyn güvertenin ucunda, dizlerinin üzerinde doğruldu, korkuluğu kavradı, ağrıyan eklemlerinin izin verdiği ölçüde ayağa kalktı ve ufka yöneldi. Tüm bedeni açlıktan titriyordu, ufka bakarken kafasını zorlukla dik tutabiliyordu. Ayaklarını sürüyerek döndü ve arkasındaki hayret edici manzaraya baktı.

Etrafını saran sisin içinde gözlerini kıstı ve tüm bu olanların hayal mi yoksa gerçek mi olduğunu düşündü.

İleride, uçsuz bucaksız ufuk çizgisinin ortasında, dev bir limanın önünde, gökyüzüne doğru yükselen iki büyük altın sütunun arasından şehri gördü. Güneşin hareketiyle şehrin ve sütunların rengi sarımsı bir yeşile bürünüyordu. Gwen bulutların hızlı hareketini fark etti. Dünya'nın bu noktasında gökyüzü mü farklı hareket ediyordu, yoksa ona bu hissi veren bilincinin gidip gelmesi mi anlayamıyordu.

Şehrin limanında hayatında gördüğü en yüksek pruvalara sahip binlerce gemi, altınla dolu şekilde tüm ihtişamlarıyla duruyordu. Bu, okyanusun kenarına inşa edilmiş ve sonsuza kadar orada olacakmış gibi duran, hayatında gördüğü en zengin ve muazzam bir şehirdi. O denli harikuladeydi ki Kraliyet Sarayı adeta bir köy büyüklüğündeydi. Gwen bu kadar yapının bir arada olmasına şaşırmıştı. Orada kimlerin yaşadığını merak ediyordu. Soylu bir halk olmalıydı. İmparatorluğun halkı.

Gwen midesinde ani bir ağrı hissetti. Enkaz dev limana doğru ilerliyordu. Yakında binlerce geminin arasında kalacaklar, öldürülmezlerse esir alınacaklardı. Andronicus'un ne kadar vahşi, Romulus'un ne kadar barbar olduğunu düşündü. İmparatorluğun tarzı öyleydi ve belki de denizde ölmesi onun

Gwen güvertedeki hafif ayak seslerini duydu; döndüğünde açlıktan bitkin düşmüş ama boynuz şeklinde, titredikçe güneşten parlayan altın bir heykele tutunarak ayağa kalkmayı başarabilmiş olan Sandara'yı gördü. Gwen ışığın tekrar tekrar I yansımasına baktı, sanki kıyıya alışılmamış bir işaret verircesine parlıyordu. Sandara şehirden ziyade kuzeye, kıyıda, sanki hiç ayak basılmamış gibi duran ormana bakıyordu.

Gwen’in gözleri yavaş yavaş kapanırken ve bilinci gidip gelirken güverteden aşağıya doğru düştüğünü hissetti. Halüsinasyonlar gelip gidiyordu. Açlıktan bilincini yitirmiş, neyin gerçek neyin hayal olduğunu anlayamıyordu. Gwen sık ormanlık alandan çıkarak gemilerine doğru gelen düzinelerce kanoyu gördü. Yaklaştıkça kanolardakilerin imparatorluktan olmadıklarını anladı. Bunlar ellerinde boynuz tutan iri Kızılderili savaşçılar değildi, başka bir ırktı bu. Koyu derili, parıldayan sarı gözlere sahip, şefkatli gözüken ama kaslı erkek ve kadınlar onu selamlamak için geliyorlardı. Gwen, Sandara’nm bu ziyaretçileri tanıdığını fark etti. Bunlar Sandara’nm halkıydı.

Gwen, geminin sarsıldığını hissetti. Güverteye kancalar atılmış, halatlar bağlanmıştı ve gemileri güvenceye alınmıştı. Yönlerinin değiştiğini hissetti. Aşağıya baktığında geminin bir yığın balıkçı kayığı tarafından sürüklendikleri yönün, imparatorluk şehrinin tam tersine doğru çekildiklerini gördü. Sandara’nm halkının onları kurtarmaya geldiklerini anlamıştı. İmparatorluktan uzak, güvenli başka bir limana.

Gemileri keskince kuzeye doğru döndürülmüş, sık ormanlık alandaki daha küçük ve saklı bir limana doğru yol almaya başlamıştı. Gözlerini kapattı, artık rahatlamıştı.

Gözlerini açtığında kendini korkuluklara yaslanmış, gemisinin çekilmesini izlerken buldu.

Tam bitkinliğinin üstesinden gelmişti ki bir anda çok fazla eğildiğini hissetti. Dengesini kaybetmiş, kayarak aşağı düşmek üzereydi. Panik içinde gözleri açıldı, korkuluklara tutundu, ama çok geçti. Ağırlığı düşme sınırını çoktan geçmişti.

Kalbi panik içinde atıyordu. Yaşadığı onca şeyden sonra kıyıya bu kadar yaklaşmışken bu şekilde ölemezdi.

Gwen tam düşerken ani bir hırıltı duydu. Ardından elbisesinin arkasında güçlü bir ısırık hissetti. Yüksek bir ağlama sesinin ardından geriye doğru, tekrar güverteye doğru çekildiğini hissetti. Ahşap güvertenin üzerinde tekrar güvendeydi.

Yanında duran Krohn’u gördüğünde kendini çok mutlu hissetmişti. Krohn hayattaydı ve onu gördüğü için çok mutlu olmuştu. Son gördüğünden çok daha fazla zayıflamıştı. Adeta bir deri bir kemik kalmıştı. Tüm o karmaşanın içinde

Krohn’u kaybettiğini anımsadı. Onu son gördüğünde fırtınanın ortasında güverteden aşağı doğru iniyordu. Güvertenin altına saklanacak, diğerleri onun öldüğünü sanacak, kendisini aç bırakarak gemideki erzak payından feragat edecek ve böylece diğerlerine daha çok erzak kalacaktı. İşte bu Krohn’du. Her zaman başkalarını düşünürdü. Şimdi tekrar karaya yaklaşıyorlar yeni bir başlangıca gidiyorlardı.

Krohn sevinçle Gwen’in suratını yaladı. Gwen de kalan son gücüyle ona sımsıkı sarıldı. Arkasına yaslandı, Krohn yanma uzanmış, kafasını göğsüne yaslamış, sanki dünyada başka bir yer kalımmışçasına ona sokulmuştu.

Gwen dudaklarından yanaklarına doğru süzülen oradan boynuna doğru akan soğuk ve tatlı bir sıvı hissetti. Ağzını açtı, doya doya içti. Bu duygu onu rüyalarından uyandırmıştı.

Gözlerini açtı, etrafındaki tanımadığı suratların bakışları arasında tıkanana kadar büyük bir iştahla içmeye devam etti.

Kontrolsüzce öksürmeye başladığında birisi onu doğrulttu, öksürmesini durdurabilmek için sırtına vurdu.

“Şışşşş,” dedi birisi. “Yavaş yavaş iç”

Sakin ve nazik bir sesti. Kurtarıcısının sesi. Kafasını kaldırdığına suratı kırışıklıklarla dolu yaşlı adamı gördü. Gülümsediğinde tüm suratı kırışıyordu.

Gwen aşağı baktı, düzinelerce tanımadığı surat, Sandara’nın halkı, ona, yabancıya sessizce bakıyorlardı. Gwendolyn’in açlığı ve susuzluğu sona ermişti. Deli bir kadın gibi atıldı, ağzına dökülen tatlı sıvı her neyse onun bulunduğu keseyi kaptı, tekrar içemeyecekmişçesine sonuna kadar büyük bir iştahla bitirdi.

“Yavaş ol“ dedi adam. “ Yoksa hasta olacaksın“

Gwen aşağıya baktığında gemisini dolduran düzinelerce savaşçıyı gördü. Sandara’nın halkı.

Yüzüğün kurtarıcıları aşağıda, bazıları uzanmış, bazıları dizlerinin üzerine çökmüş, ellerinde bu sıvının bulunduğu keseler, içiyorlardı. Hepsi felaketin eşiğinden dönmüştü. Aralarında kucağında Gwen’in yukarı adalardan kurtardığı bebeği besleyen Illepra’yı gördü. Gwen bebeğin

ağlamasını duyduğunda rahatladı; ona bakamayacak kadar zayıf düştüğünde Illepra'ya emanet etmişti ve şimdi onu hayatta

görmek Guwayne'i anımsatıyordu. Gwen kararlıydı; bu kız bebek hayatta kalmalıydı.

Her geçen dakika daha da rahatlıyordu. Ayağa kalktı ve ne olduğunu bilmediği bu içecekten biraz daha içti. Kalbi bu insanlara karşı minnetle dolmuştu. Hayatlarını kurtarmışlardı.

Krohn hala yerde uzanıyor, kafası Gwen'in kucağındaydı. Gwen ona uzandı ve içkisinden verdi, sonra teşekkür edercesine başını okşadı. Krohn sevgiyle başını salladı, hayatını bir defa daha ona borçluydu. Ona bakınca Thor'u hatırlıyordu.

Gwen tekrar Sandara'nın insanlarına baktı; onlara nasıl teşekkür edeceğini bilemiyordu.

"Bizi kurtardınız," dedi. "Size hayatlarımızı borçluyuz[44]

Gwen döndü ve arkasında diz çöken Sandara'ya baktı. Sandara başını sallayarak şöyle dedi:

"Halkım borca inanmaz. Onlar için zor durumda olan birisini kurtarmak şerefli bir davranıştır."

Kalabalık kenara çekildi ve Gwen kendisine doğru gelen, liderleri olduğunu düşündüğü belki elli yaşlarda, ince dudaklı sert çeneli ciddi adamı gördü. Güneşte parlayan midye kabuklarından yapılmış bir kolye takan adam onun önünde diz çöktü. Onu süzerken sarı gözleri tutkuyla parlıyordu.

Başını kaldırdı ve "Ben Bokbu," dedi. Sesi kalın ve güvenilirdi. "Sandara'nın çağrısına cevap verdik çünkü o bizden birisi. Hayatlarımızı riske atarak sizi kurtardık. Eğer imparatorluktan birisi bizi burada görürse hepimizi

öldürürler.[1]

Bokbu öne eğildi. Gwen Sandara ve kurtarıcısının yardımıyla yavaşça doğruldu ve ona baktı. Bokbu içini çekerek etrafındaki yorgun insanlara baktı.

“Artık emniyetteler. Şimdi gitmeliler,” dedi bir ses.

Gwen döndü ve Bokbu’ya doğru yaklaşan, eli mızraklı ve tıpkı diğerleri gibi üzeri çıplak ve kaslı savaşçıyı gördü.

“Bu yabancıları denizin öbür tarafına yollayın,” diye ekledi. “Neden onlar için kan dökelim?”

“Ben senin kanındamm,” dedi Sandra. Öne çıktı ve sert bir ifadeyle savaşçının suratına baktı.

“İşte bu yüzden bu insanları buraya getirip hepimizi tehlikeye atmamalıydın,” dedi.

“Halkımıza utanç veriyorsun,” dedi Sandra. “Misafirlerimize nasıl davranmamız gerektiğini unuttun mu?“

“Asıl senin onları buraya getirmen utanç verici,” diye cevapladı sertçe.

Bokbu ellerini havaya kaldırdı ve ikisi de sustu.

Bokbu ifadesizce duruyordu ve düşünüyordu. Gwendolyn se içlerinde bulunduğu çıkmaz durumu düşünüyordu. Tekrar denize açılmak onlar için kesin ölüm demekti ama onlara yardım eden bu insanları da tehlikeye atmak istemiyordu.

Bokbu’ya dönerek; “Size zarar gelmesini istemeyiz,”dedi Gwen. “Sizi tehlikeye sokmak istemiyoruz. Şimdi gidebiliriz*[4]

35/357

Bokbu başını sallayarak “Hayır,” dedi. Sonra Gwen’e döndü ve merakla “Neden insanlarını buraya getirdin?” diye sordu.

Gwen içini çekerek “Dev bir ordudan kaçtık,” dedi. “Ülkemizi yok ettiler. Buraya yerleşmek için yeni bir yer bulmaya geldik”

“Yanlış yere geldiniz,” dedi savaşçı. “Burası eviniz olamayacak”

“Sessizlik!” dedi Bokbu. Savaşçıya sert bir bakış attı ve onu susturdu.

Sonra Gwen’e döndü ve göz göze geldiler.

“Sen gururlu ve asil bir kadınsın“ dedi. “ İyi bir lider olduğunu görüyorum. İnsanlarına rehberlik yaptın. Eğer açık denize geri dönerseniz kesinlikle ölürsünüz. Belki bugün değil ama birkaç gün içinde kesinlikle“

Gwendolyn teslim olmuş bir şekilde ona baktı.

“O zaman öleceğiz,” dedi. “Yaşamamız için insanlarınızın ölmesine izin vermeyeceğim.”

Gururundan ve asaletinden güç alarak kararlılıkla ona baktı. Bokbu’nun ona daha derin bir saygıyla yaklaştığını biliyordu. Bir anda sessizlik oldu.

“Damarlarında savaşçı kanı aktığını görebiliyorum,” dedi. “Bizimle kalacaksın. Halkım iyileşene ve güçlenene dek burada kalacak. Hem de kaç ay sürerse sürsün.”

“Ama reisim...” diyecek oldu savaşçı.

36/357

Bokbu dönüp ona sert bir bakış fırlattı.

“Kararımı verdim”.

“Ama gemileri!” dedi adam. “Limanda kalırsa, İmparatorluk gemiyi görür. Daha ay sona ermeden hepimiz ölürüz!”

Reis direğe, sonra gemiye uzun uzun baktı. Gwen etrafına bakınıp o alanı inceledi ve sık bir bitki örtüsüyle çevrili gizli bir limana kadar çekildiklerini gördü. Arkalarına baktığında açık denizi görünce, adamın haklı olduğunu anladı.

Reis ona bakıp başını salladı.

“Halkını kurtarmak istiyor musun?”

Gwen hararetle evet der gibi başını salladı.

“Evet.”

Reis de ona başını salladı.

“Liderlerin zor kararlar vermesi gerekir,” dedi. “Şimdi, sıra sana geldi. Bizimle kalmak istiyorsunuz, ama gemimiz hepimizin öldürülmesine neden olur. Halkınızı kıyıya memnuniyetle alırız, ama geminiz burada kalamaz. Onu yakmanız gerek. Sizi sonra buraya alırız.”

Gwendolyn orada reisin karşısında durdu ve gemiyi yakmaları gerekeceğini düşününce yüreği sızladı. Gemisine, denizi aşmalarını sağlayan, halkının dünyanın öteki ucuna götürmeyi başaran gemiye bakınca yüreği parçalandı. Zihninden bir sürü zıt his geçti. Gemi tek çıkış yollarıydı.

Ama bir yandan da neden çıkış yoluydu? Sonsuz bir ölüm okyanusuna mı geri döneceklerdi? Halkı ayakta bile zor duruyordu ve toparlanmaları gerekiyordu. Barınacak ve sığınacak bir limana ihtiyaçları vardı. O gemiyi yakarak hayatlarını kurtaracaklarsa, öyle yapacaklardı. Denize tekrar açılmaya karar verirlerse, o zaman başka bir gemi bulur, ya da başka bir gemi inşa edip yamaları gerekeni yaparlardı. O an için, hayatta kalmaları gerekiyordu. En önemli şey buydu.

Gwendolyn ona bakıp hüzünle tamam der gibi başını salladı.

“Öyle olsun,” dedi.

Bokbu ona daha büyük bir saygıyla başını salladı. Sonra, dönüp bir emir verdi ve etrafındaki bütün adamlar harekete geçti. Geminin dört bir köşesine dağılıp onları rampadan aşağıdaki kumlu kumsala indirdiler. Gwen durup Godfrey, Kendrick, Brandt, Atme, Aberthol, Illepra, Sandara ve dünyada en çok sevdiği diğer kişilerin yanından geçişini izledi.

Gemideki herkes inene dek bekledi. Geride bir tek kendisi ve yanından ayrılmayan Krohn ve sessizce bekleyen reis kaldı.

Bokbu’nun elinde adamlarından birinin verdiği yanan bir meşale vardı. Meşaleyi tam gemiye değdirmek üzereydi.

“Hayır,” dedi Gwen uzanıp bileğini tutarak.

Bokbu şaşkınlıkla ona baktı.

“Bir lider kendi gemisini kendisi yok etmeli.”

Gwen dikkatle ağır ve yanan meşaleyi elinden aldı, arkasına döndü ve bir damla gözyaşını silerek meşaleyi güvertede duran bir kanvasa tuttu.

Orada durdu ve kanvasın alev alışını, alevlerin giderek her yere yayılıp gemiyi sarışını izledi.

Meşaleyi bıraktı; sıcaklık fazla hızlı artıyordu. Döndü ve peşinde Krohn ve Bokbu'yla birlikte rampadan kumsala, yeni evine, dünyada geriye kalan tek yere indi.

Yabancı ormanda etrafına bakarken, tanımadığı hayvanların ve kuşların tuhaf çığlıklarını duydu. Bir tek şunu düşünebildi:

Orada kendilerine bir yuva kurabilirler miydi?

BEŞİNCİ BÖLÜM

Alistair dizleri soğuktan titrer halde taç zemine çömeldi ve ilk güneşin ilk ışıkları Güney Adalarına yayılıp dağları ve vadileri yumuşak bir parıltıyla aydınlatırken manzaraya baktı. Tahtalara prangalanmış bir halde ellerinin ve dizlerinin üstüne çökerken, elleri titredi ve boynunu ondan önce sayısız kişinin dayadığı yere dayadı. Aşağı bakınca, tahtanın üstündeki kan lekelerini, keskin bıçakların daha önceden indiği yerdeki oyukları gördü. Boynu tahtaya değerken bunun trajik enerjisini, ondan önce öldürülmüş kişilerin son anlarını ve son duyguları hissetti. Kalbi büyük bir hüzünle doldu.

Alistair gururla başını kaldırıp son güneşinin doğuşunu, yeni bir şafağın söküşünü izledi ve bunu bir daha izlemek için hayatta kalamayacak olmasının yarattığı o inanmazlığı hissetti. Güneşin doğuşuna hiç olmadığı kadar büyük bir değer vererek baktı. O serin sabahın hafif esintisi arasında Güney Adaları her zamankinden daha güzeldi; gördüğü her yerden güzeldi. O verimli yerdeki ağaçlarda turuncu, kırmızı, pembe ve mor tomurcuklarla kaplıydı ve dallarından enfes meyveler sarkıyordu. Mor renkli sabah kuşları ve iri turuncu renkli arılar çoktan vızıldıyor, çiçeklerin tatlı kokusu etrafını sarıyordu. Puslar ışıkta parıldıyor, her şeye büyülü bir his katıyordu. Hiçbir yere o kadar bağlanmamıştı; sonsuza dek mutlu olarak yaşayabileceği bir yer olduğunu biliyordu.

Alistair taş zeminde ayak sesleri duydu ve başını kaldırınca Bowyer'ın yaklaştığını, kocaman çizmelerini sürte sürte tepesine dikildiğini gördü. Elinde çift başlı kocaman bir balta vardı ve bunun gevşekçe elinde tutarken, kaşlarını çatmış ona bakıyordu.

Alistair onun ardında yüzlerce ona sadık Güney Adalının 40/357

dizildiğini, geniş taş meydanda etraflarında kocaman bir daire oluşturduklarını gördü. Hepsi de ondan en az yirmi metre uzaktaydı ve kendisiyle Bowyer geniş bir açıklık alanda yalnız kalmışlardı. Kanlar etrafa sıçradığında, kimse oraya yakın olmak istemiyordu.

Bowyer kaşınan parmaklarındaki baltayı o işi bitirmeye hevesli bir edayla tutuyordu. Alistair onun bakışlarından kral olmayı ne kadar çok istediğini anlıyordu.

Alistair tek bir şeye memnundu: O durum ne kadar adaletsiz olsa da, fedakarlığı Erec'in yaşamasını sağlayacaktı. Bu da onun için kendi hayatından daha önemliydi.

Bowyer öne çıktı, ona eğildi ve başkasının duyamayacağı bir biçimde fısıldadı:

"Merak etme, ölüm darben temiz olacak," dedi leş gibi nefesini boynuna üfleyerek. "Erec'inki de öyle olacak."

Alistair panikle ve şaşkınlıkla ona baktı.

Bowyer ona bakıp gülümsedi; başkasının göremeyeceği, hafif mi hafif bir gülümsemeydi.

"Doğru," diye fısıldadı. "Bugün olmayabilir, daha aylar boyunca olmayabilir. Ama bir gün, bunu hiç beklemediği bir anda kocan bıçağımı sırtında bulacak. Seni cehenneme yollamadan önce bilmeni istedim."

Bowyer geriye doğru iki adım attı, baltasının sağını sıkıca tuttu ve darbe indirmeye hazırlanarak boynunu çıtlattı.

Alistair orada diz çökmüş halde dururken, bu adamın ne kadar kötü olduğunu fark etti ve kalbi gümbür gümbür attı.

Bowyer sadece hırslı değildi, aynı zamanda bir ödlek ve bir yalancıydı.

"Onu serbest bırak!" dedi birisi aniden sabahın sessizliğini bölerek.

Alistair de mümkün olduğunca döndü ve iki kişinin kalabalığı aniden yarıp bir karmaşa yaratarak açıklık alanın kenarına geldiğini gördü. Ama Bowyer'ın iri elleri onları engelledi. Alistair Erec'in annesiyle kız kardeşinin çılgınca birer ifadeyle oraya geldiklerini görünce hem şok geçirdi, hem de minnet hissetti.

"O, masum!" diye bağırdı Erec'in annesi. "Onu öldürmemelisin! "

"Bir kadını öldürebilir misin?" diye bağırdı Dauphine. "O, bir yabancı. Onu bırak. Vatanına geri yolla. Bizim işlerimize karışması gerekmiyor."

Bowyer onlara dönüp kükredi:

“O, kraliçemiz olmayı istemiş bir yabancı. Eski kralımızı öldürmeye çalıştı.”

“Sen bir yalancısın!” diye bağırdı Erec’in annesi. “Doğruluk çeşmesinden bir duyum bile içemezsin!”

Bowyer kalabalıktakilerin suratlarına baktı.

“Burada iddiama karşı gelmeye cüret eden birisi var mı?” diye bağırdı meydan okur gibi herkese bakarak.

Alistair umutla etrafına bakındı,ü ama adamların, birçoğu Bowyer’ın kabilesinden olan o cesur savaşçıların birçoğu başlarını eğdi. Kimse onunla savaşmaya istekli değildi.

“Ben sizlerin şampiyonuyum,” diye kükredi Bowyer.

“Turnuva gününde, tüm rakiplerimi yendim. Burada beni yenebilecek kimse yok. Kimse. Varsa, öne çıkması için ona meydan okuyorum.”

“Erec haricinde kimse yok!” diye bağırdı Dauphine.

Bowyer dönüp kaşlarını çatarak ona baktı.

“Peki, şu anda nerede? Ölüm döşeğinde. Biz Güney Adalılar bir kral olarak sakat bir adamı kabul edemeyiz. Kralınız benim. En iyi ikinci şampiyonunuzum. Bu adanın kurallarıyla seçildim. Tıpkı babamın babasının Erec’in babasının kral olmasından önce olduğu gibi.”

Erec’in annesi ve Dauphine onu engellemek için aynı anda öne atıldılar, ama BowyerTn adamları onları yakaladı ve geri çekerek tuttu. Alistair onların arasında Erec’in erkek kardeşi Strom’un da ellerinin arkasından bağlı vaziyette durduğunu gördü; o da direndi, ama kurtulamadı.

“Bunun hesabını vereceksin, Bowyer!” diye bağırdı Strom.

Ama Bowyer onu duymazdan geldi. Alistair’e döndü ve Alistair onun bakışlarından işi bitirmeye kararlı olduğunu gördü. Ölüm vakti gelmişti.

“İhanet senin tarafında olduğunda, zaman tehlikeli hale gelir,” dedi ona.

Bowyer suratını ekşiterek ona baktı; Alistair’in hassas bir nokta bulduğu belliydi.

“Bunlar son sözlerin olacak,” dedi.

Aniden baltayı sıkıca kavrayıp havaya kaldırdı.

Alistair gözlerini yumdu ve birkaç saniye içinde o dünyadan ayrılacağını anladı.

Gözlerini yumunca, zamanın yavaşladığını hissetti. Gözünün önünden bir sürü şey geçti. Erec’le Halka’da Dük’ün şatosunda kendisini bir hizmetçiyken ilk kez karşılaştığı ve ona ilk bakışta aşık olduğu zamanı hatırladı. Ona karşı hissettiği, hala hissettiği içini yakan aşkı hissetti. Erkek kardeşi Thorgrin’in suratını gördü ve nedense onu Halka’da Kraliyet Sarayı’nda değil, daha uzak bir diyarda ve okyanusta, Halka’dan sürülmüş bir halde gördü. En çok da annesini gördü. Onun şatosunun önündeki bir yamacın üstünde, okyanusun ta tepesindeki bir gök geçidinde durduğunu gördü. Kollarını kaldırıp ona tatlı tatlı gülümsediğini gördü.

“Kızım,” dedi.

“Anne,” dedi Alistair. “Yanma geliyorum.”

Ama annesi ağır ağır başını sallayarak onu şaşırttı.

“Vaktin henüz gelmedi,” dedi. “Dünyadaki yazgın henüz tamamlanmadı. Önünde hala büyük bir kader seni bekliyor.”

“Ama nasıl, anne? Nasıl hayatta kalabilirim?”

“Sen bu dünyadan daha büyüksün. O balta, ölüm metali bu dünyaya ait. Prangaların da öyle. Bunlar dünyevi kısıtlamalar. Ancak kısıtlama olduklarına inanırsan, üstünde otorite kurmalarına izin verirsen öyle olurlar. Sen ruh, ışık ve enerjisin. Gerçek gücün orada yatıyor. Sen bunlardan üstünden. Fiziksel kısıtlamaların seni geri tutmasına izin veriyorsun. Sorunun güçle ilgili değil, inançla ilgili. Kendine olan inancınla. İnancın ne kadar Güçlü?”

Alistair orada dizlerinin üstünde dururken, gözlerini yummuş titrerken, annesinin

sorusu zihninde çınladı.

İnancın ne kadar güçlü?

Alistair kendisini serbest bıraktı, prangalarını unuttu ve kendisini inancının ellerine teslim etti. Bu gezegenin fiziksel kısıtlamalarına olan tüm inancını bir kenara bıraktı ve inancını dünyadaki her şeyden üstünden olan o yüce güce yöneltti. Bu dünyayı bir gücün yarattığını biliyordu. Tüm bunları bir güç yaratmıştı. Kendisini aynı hizaya getirmesi gereken güç de buydu.

Alistair bunu yaparken, bir salisede bedenine aniden bir ılıklığın yayılmaya başladığını hissetti. İçinin yandığını, yenilmez ve her şeyden daha güçlü olduğunu hissetti. Alevlerin avuçlarından fışkırdığını, zihninde bir şeylerin dönüp durduğunu ve alnında gözlerinin ortasında muazzam bir ısının yükseldiğini hissetti. Her şeyden, prangalarından, maddi olan her şeyden daha Güçlü olduğunu hissetti.

Alistair gözlerini açtı ve zaman tekrar hızlanmaya başladığında, başını kaldırıp Bowyer'ın suratını asarak baltayı indirmeye başladığını gördü.

Alistair tek bir hareketle dönüp kollarını kaldırdı ve bunu yaparken, bu sefer prangaları incecik birer dalmış gibi kırıldı. Aynı anda, şimşek hızıyla ayağa fırlatıp tek avucunu Bowyer'a tuttu. Balta aşağı inerken, dünyanın en beklenmedik olayı gerçekleşti: Balta eridi. Köle ve toza dönüşüp ayaklarının altında birikti.

Bowyer elinde bir şey kalmadan kollarını savurunca, tökezleyip dizlerinin üstüne çöktü.

Alistair hızla döndü ve bakışları açıklık alanın kenarındaki askerlerden birinin elindeki bir kılıca takıldı. Diğer avucunu kaldırdı ve kılıcın ona gelmesini emretti. Kılıç askerin kınından çıktı ve havada uçarak öne uzattığı avucuna gitti.

Alistair tek bir hareketle bunu yakaladı, kendi etrafında döndü ve havaya kaldırarak Bowyer'ın zırhsız ensesine indirdi.

Kalabalık kılıcın Bowyer'ın bedenine saplandığını duyunca şok içinde kaldı ve kafası kopan Bowyer cansız bir halde yere düştü.

Daha saniyeler önce Alistair'i öldürmek üzere olduğu yerde kendisi yere yığılıp

ölmüştü.

Kalabalıktan bir çığlık yükselince, Alistair Dauphine'in askerin elinden kurtulduğunu,adamın hançerini belinden kaptığını ve boğazını kestiğini gördü. Aynı hareketle, kendi etrafında döndü ve Strom'un bağlarını kesti. Strom derhal arkasındaki bir askerin belindeki kılıcı aldı ve Bowyer'ın üç adamını birey yapmalarına fırsat vermeden öldürdü.

Bowyer ölünce, kalabalık ne yapacağını bilemediğinden bir tereddüt anı yaşandı. Kalabalıktan haykırışlar yükseldi; onun ölümü ona tereddütle bağlı kalmak zorunda olan kişileri bariz bir biçimde cesaretlendirmişti. Onunla olan müttefikliklerini özellikle de Erec'e bağlı olan düzinelerce adam kalabalıktan fırlayıp Strom'la yan yana Bowyer'ın adamlarıyla savaşmak için gidince yeniden düşünmeye başlamışlardı.

Olay hızla Erec'in askerlerinin lehine döndü; sıra sıra adam bir araya geldi. Bowyer'ın gafil avlanan adamlarıysa platodan kayalık dağ yamaçlarına kaçmaya başladılar. Strom ve adamları derhal peşlerine takıldılar.

Alistair elinde kılıcıyla orada durdu ve muhteşem bir savaşın kırlık alanın dört bir yanında başlayışını izledi. Çığlık ve borazan sesleri arasında, tüm ada her iki taraf için ortaya atılıp savaşmak istiyor gibiydi. Zırhların birbirine çarpıp çıkardığı çınlamalar, ölenlerin .çığlıkları sabahı doldurdu ve Alistair bir iç savaşlın başladığını anladı.

Üstüne gün ışığı vuran kılıcını kaldırdı ve Tanrı'nın lütfuyla kurtulduğunu anladı. Yeniden doğmuş gibiydi; kendisini hiç olmadığı kadar güçlü hissediyor, kaderinin onu çağırdığını düşünüyordu. İçini olumlu hisler kaplamıştı. Bowyer'ın adamlarının öldürüleceğini biliyordu. Adalet yerini bulacaktı. Erec iyileşecekti. Evleneceklerdi. Çok geçmeden, Güney Adalarının kraliçesi olacaktı.

ALTINCI BÖLÜM

Darius köyünden dışarı açılan toprak yolda Volusia'nın ayak izlerini takip ederek koşuyordu. Loti'yi kurtarmaya ve onu alan adamları öldürmeye kararlıydı. Elinde gerçek metalden yapılmış gerçek bir kılıçla koşuyordu. Hayatında ilk kez gerçek metal tutuyordu. Bunun bile tek başına onu ve tüm köyünü öldürtebileceğini biliyordu. Çelik tabuydu... Babası ve onun babası bile çelik bir

şeye sahip olmaktan korkardı.

Darius geri dönüşü olmayan bir çizgiyi aştığını biliyordu.

Ama artık umurunda değildi. Hayatında yaşadığı adaletsizlikler çok fazlaydı. Loti adamlar tarafından alınınca, onu kurtarmaktan başka bir şey umursamamıştı. Onu doğru dürüst tanıyacak fırsatı olmadığı halde, tuhaf bir biçimde onu tüm hayatı boyunca tanıyormuş gibiydi. Kendisinin bir köle olarak alınması ayrı şeydi, onun alınması ayrı bir şeydi... Buna katlanamazdı. Onun gitmesine izin verip, kendisini halan bir erkek olarak göremezdi. Henüz bir delikanlıydı, ama bir erkek olmaya başlamıştı. Bu tür zorlu ve başka kimsenin almak istemediği kararların kişiyi bir erkeğe dönüştüren şeyler olduğunu anlamıştı.

Darius tek başına yola çıktı; terler gözlerine doluyordu ve tek başına bir orduyla, bir şehirle karşılaşmaya giderken nefes nefese kalmıştı. Başka seçeneği yoktu. Loti'yi bulup geri getirmeliydi, ya da bunu deneyerek ölmeliydi.
Başarısız olursa, hatta başarılı olursa bile, bunun tüm köyünden, ailesinden, halkından intikam alınması için bir neden oluşturacağını biliyordu. Bunu düşünecek olursa, geri bile dönebilirdi.

Ama kendisini, ailesini ve halkını koruma istediğinden çok daha büyük bir duyguyla hareket ediyordu. Adalet isteğiyle

hareket ediyordu. Özgürlük istiyordu. Onu ezenleri devreden çıkarmak ve hayatında bir an için bile olsa özgür kalmayı istiyordu. Kendisi için değilse bile, bunun Loti ve onun özgür olabilmesi için istiyordu.

Darius mantığıyla değil, tutkularıyla hareket ediyordu. Bulmaya çalıştığı kişi hayatının aşkıydı ve İmparatorluğun elinde çok fazla acı çekmişti. Sonuçları her ne olursa olsun, buna aldırış etmiyordu. Onlara halkının arasından tek bir kişi olarak bile olsa, henüz bir delikanlı bile olsa, o muameleye tahammül etmeyeceğini göstermek istiyordu.

Darius koştukça koştu, tanıdık tarlalarından yanından geçip döndü ve Volusia topraklarının eteklerine kadar geldi. Orada görülmesinin, Volusia'ya o kadar yakın olmasının bile ölmesine neden olacağını biliyordu. İzleri takip ederek hızını iki misline çıkardı ve birbirine yakın zerta izleri görünce, onların ağır ağır

ilerlediklerini anladı. Yeteri kadar hızlı giderse, onlara yetişeceğini biliyordu.

Darius bir tepenin yanından geçti ve nefes nefese en sonunda ileride aradığı şeyi gördü. Yaklaşık yüz metre kadar ileride boynundan kalın demir prangalarla zincirlenmiş Loti duruyordu; prangalarından uzanan yaklaşık altı metre uzunluğundaki bir zincir bir zertanın arka dizginlerine bağlanmıştı. Zertanın üstündeyse onu kaçıran İmparatorluk ustabaşı vardı. Adam ona sırtını vermişti ve yanlarında üstlerinde imparatorluğun güneşin altında parıldayan kalın siyahlı altın renkli zırhlarını giymiş iki İmparatorluk askeri daha vardı. Adamlar Darius'un tam iki katıydı, güçlü savaşçılardı, en iyi silahlara ve emirlerinde bir zertaya sahip olan kişilerdi. Darius o adamları ancak bir sürü kölenin birden yenebileceğini biliyordu.

Ama korkunun yoluna çıkmasına izin vermedi. Üstünde 49/357

taşıması gereken tek şey ruhunun gücü ve çelik gibi kararlılığıydı ve bunları yeterli kılmanın bir yolunu bulması gerektiğini biliyordu.

Darius koşmaya devam etti, ondan habersiz olan konvoya arkadan yaklaştı ve çok geçmeden onlara yetişti. Kılıcını havaya kaldırarak Loti'nin peşinden koşmaya koyuldu. Loti şok içinde ona bakarken, Darius onu zertaya bağlayan zincirleri kılıcıyla kesti.

Loti bir çığlık atıp şaşkınlıkla geriye sıçrarken, Darius zincirleri kopardı, onu serbest bıraktı; zincirlerin belirgin çınlaması etrafta yankılandı. Loti prangalar hala boynundayken ve zincir göğsünden sarkarken serbest bir hailde orada kalakaldı.

Darius dönünce, zertanın üstündeki yerinden onlara bakan İmparatorluk ustabaşısının suratında da hayret dolu bir ifade gördü. Yanında yürüyen askerler de durdu ve hepsi şok içinde Darius'a baktı.

Darius kolları titrer halde orada durdu, çelik kılıcını önünde tuttu ve onlarla Loti'nin arasında kararlılıkla korkusunu belli etmemeye gayret etti.

"O, sana ait değil," diye bağırdı titrek bir sesle. "O, özgür bir kadın. Hepimiz özgürüz!"

Askerler ustabaşına baktılar.

“Çocuk,” diye bağırsı ustabaşı ona. “Az önce hayatının en büyük hatasını yaptın.”

Başıyla askerlerine bir işaret verdi ve hepsi kılıçlarını kaldırıp Darius’a saldırıya geçtiler.

50 / 357

Darius istifini bozmadı, kılıcını titreyen ellerinde tuttu ve bunu yaparken, atalarının tamamının gökten ona baktıklarını hissetti. O güne dek öldürülen bütün kölelerin ona baktığını ve destek verdiğini hissetti. İçini muazzam bir sıcaklığın kapladığını hissetti.

Darius gizli gücünün içinin derinliklerinde kımıldamaya başladığını, çağrılmak için adeta kaşındığını hissetti. Ama o noktaya gitmek için kendisine izin veremezdi. Onlarla erkek erkeğe savaşmak, sıradan birisi gibi yenmek ve aldığı tüm eğitimi savaş arkadaşlarına uygulamak istiyordu. Bir erkek olarak zafer elde etmek, gerçek metal silahlarla bir erkek gibi savaşmak ve onları kendi kurallarına göre yenmek istiyordu. Uzun ahşap kılıçları ve kaslı yapıları olan, onun iki misli gençlerden her zaman daha hızlı olmuştu. Karşı taraf saldırıya geçerken, öne atılıp kendisini olacaklara hazırladı.

“Loti!” diye bağırdı arkasına bakmadan. “KAÇ! Köye geri dön!”

“HAYIR!” diye bağırdı Loti.

Darius bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu; orada öylece bekleyip, ona varmalarını bekleyemezdi. Onları şaşırtması, beklemedikleri bir şey yapması gerektiğini biliyordu.

Darius aniden saldırıya geçerek, üstüne hızla gelmekte olan iki askeri hedef aldı. Toprak alanın ortasında karşılaştıklarında, Darius muazzam bir savaş çığlığı attı. Asker kılıcını onun başına savurdu, ama Darius kılıcını kaldırıp darbeyi savuşturdu ve kılıçlarından kıvılcımlar çıktı. Darius metalin metale çarpışını ilk kez hissetti. Kılıç düşündüğünden daha ağırdı ve askerin darbesi daha güçlüydü. Kolunun tamamının dirseğinden omzuna kadar sarsıldığını, bir titreşim yayıldığını hissetti. Boş bulunmuştu.

Asker hızla kendi etrafında döndü ve Darius’a yan tarafından vurmak üzere hazırlandı. Darius da dönüp darbeyi engelledi. Kardeşleriyle kılıç yapmaktan

farklı bir histi; elindeki o ağır kılıçla her zamankinden daha ağır hareket ettiğini hissetti. Buna alışmak zaman alacaktı. Diğer askerler onun iki misli hızla savaşıyorlarmış gibi hissediyordu.

Asker tekrar kılıcını savurunca, Darius onun her darbesine karşılık veremeyeceğini hissetti; diğer becerilerine başvurması gerekiyordu.

Darius yana sıçradı, darbeden eğilip kurtuldu ve askerin boğazına bir dirsek attı. Hedefi tam isabet tutturdu. Asker öğürüp geriye doğru sendeledi, iki büklüm oldu ve boğazını tuttu. Darius kılıcının kabzasını kaldırdı ve bunu askerin savunmasız kalan sırtına indirip onu yüz üstü yere devirdi.

Tam o sırada, diğer asker saldırdı ve Darius etrafında dönüp kılıcını kaldırarak suratına doğru gelen sert bir darbeyi savuşturdu. Ama asker ona hücum etmeye devam ederek Darius'u sert bir biçimde sırt üstü yere yıktı.

Asker üstüne çullanınca, Darius göğüs kafesinin ezildiğini hissetti ve ikisi birden büyük bir toz bulutu arasında sert toprak zemine düştü. Asker kılıcını bırakıp ellerini uzattı ve parmaklarıyla Darius'un gözlerini çıkarmaya çalıştı.

Darius adamın bileklerini tuttu, titreyen elleriyle karşı koymaya çalıştı, ama başaramadı. Bir an önce bir şey yapması gerektiğini anladı.

Dizlerinden birini kaldırdı ve dönüp adamı tan tarafa itmeyi başardı. Bunu yaparken, aynı anda aşağı uzandı ve adamın kemerinde gördüğü uzun hançeri kaptı... Bunu derhal havaya kaldırdı, ikisi birlikte yere yuvarlanırken adamın göğsüne sapladı.

Asker çığlık attı ve Darius üstünde yatarken adamın gözlerinin önünde ölüşünü izledi. Darius orada şok içinde kalakaldı. İlk kez birisini öldürmüştü. Dünya dışı bir deneyimdi. Hem zafer kazandığını, hem de hüzünlendiğini hissediyordu.

Darius arkasından gelen bir ses duyunca toparlandı ve arkasına bakınca yere yıkmış olduğu diğer askerin ayağa kalkmış, ona hücuma geçmiş olduğunu gördü. Kılıcını kaldırdı ve Darius'un başına savurdu.

Darius odaklanmış bir halde bekledi ve son anda eğildi; asker tökezleyerek yanından uçtu.

Darius eğilip ölü adamın göğsünden hançeri aldı ve hızla kendi etrafında döndü;

asker dönüp tekrar ona saldırırken, dizlerinin üstündeki Darius öne atılıp hançeri fırlattı.

Hançerin döne döne havada uçuşunu ve en sonunda askerin kalbine saplanıp zırhını parçalayışını izledi. İmparatorluğun eşsiz ve onlara karşı kullanan çeliğini parçaladı. Darius belki de o kadar keskin silahlar yapmamalıydılar diye düşündü.

Asker gözleri yerinden fırlamış halde dizlerinin üstüne yığıldı ve yanlamasına devrilip öldü.

Darius arkasından muazzam bir çığlık duydu ve hemen ayağa fırlayıp o yöne dönünce, ustabaşının zertasından indiğini gördü. Adam kaşlarını çatıp kılıcını çekti ve bir savaş çığlığıyla Darius'a hücuma geçti.

"Şimdi, seni kendim öldürmek zorunda kalacağım," dedi. "Ama seni sadece öldürmekle kalmayacağım, sama, ailene ve tüm köye ağır ağır işkence yapacağım!"

Darius'a saldırdı.

İmparatorluk ustabaşısının diğerlerinden çok daha iyi bir savaşçı olduğu belliydi; daha uzun boylu ve iriydi ve zırhı da daha üstündü. Azılı ve Darius'un hiç savaşmadığı kadar muhteşem bir savaşçıydı. Darius içinden bu yenilmez düşmana karşı korku hissettiğini kendisine itiraf etmek zorunda kaldı, ama bunu belli etmedi. Bunun yerine, korktuğu halde savaştı ve düşmanın onu sindirmesine izin vermedi. O, sıradan bir insan, dedi içinden. Her insan ölebilir.

Her insan ölebilir.

Ustabaşı ona doğru hızla gelirken, ışıkta parıldayan muhteşem kılıcını iki eliyle kaldırırken, Darius da kendi kılıcını kaldırdı. Darius yer değiştirip adamın darbesini savuşturdu; adam tekrar denedi.

Asker bir sağa bir sola kılıcını salladı, ama Darius metalin sesi kulaklarında çınlarken ve her yere kıvılcımlar saçılırken darbeleri engelledi. Ustabaşı onu gitgide geriye püskürttü ve bu arada Darius darbeleri savuşturabilmek için var gücünü kullanmak zorunda kaldı. Adam güçlü ve atikti, Darius'sa sadece hayatta kalabilmeye odaklanmıştı.

Darius gelen darbelerden birini biraz yavaş engelledi ve ustabaşı bir boşluk

bulup kolunu kesince çığlık attı. Derin bir yara değildi, ama canı yanmıştı; Darius savaşta aldığı ilk yaradan kan aktığını hissedince donakaldı.

Bu da hata oldu. Ustabaşı onun tereddüdünden faydalanıp el zırhıyla ona vurdu. Darius metal zırh suratına inerken, yanağında ve çenesinde müthiş bir acı hissetti ve darbe onu geriye doğru fırlatıp birkaç adım sendelemesine neden olurken, bir daha savaşta asla durup yarasını kontrol etmemeyi kendisine hatırlattı.

Dudaklarında kan hissedince, içini büyük bir öfke kapladı.

Ona yine saldırıya geçen ve üstüne doğru gelmekte olan ustabaşı iri ve güçlü bir adamdı, ama bu sefer yanağı acı içinde olan ve dilinde kan hisseden Darius bunlardan ürkmedi. Savaşın ilk darbeleri savrulmuştu ve Darius bunların acı vermesine rağmen o kadar da kötü olmadıklarını fark etti. Hala ayaktaydı, nefes alıyordu ve yaşıyordu.

Dolayısıyla, hala savaşabilirdi. Darbeleri savuşturup, savaşmaya devam edebilirdi. Yara almak düşündüğü kadar da kötü bir şey değildi. Daha ufak tefek ve daha az deneyimli olabilirdi, ama becerisinin diğer adamlarınki kadar keskin olduğunu ve bir o kadar ölümcül olabileceğini fark etti.

Darius genzinden gelen feci bir çığlıkla öne atıldı ve savaştan kaçmak yerine onu kucakladı. Artık yaralanmaktan korkmayan Darius çığlık atarak kılıcını kaldırdı ve rakibine indirdi. Adam darbeyi savuşturdu, ama Darius pes etmedi; kılıcını tekrar tekrar savurarak, ondan daha iri yarı olan adamın geri geri gitmesine neden oldu.

Darius kendisini, Loti'yi, halkının tamamını, savaş kardeşlerini kurtarmak için savaştı ve kılıcını hiç olmadığı kadar hızla sağa sola savurarak çeliğin ağırlığının onu daha fazla yavaşlatmamasına gayret etti. En sonunda, bir boşluk buldu. Darius ustabaşının yan tarafını kılıcıyla keserken, adam acı içinde haykırdı.

Ustabaşı dönüp pis bir ifadeyle Darius'a öne şaşkınlıkla, sonra da öfkeyle baktı.

Yaralı bir hayvan gibi çığlık atıp yine saldırıya geçti. Kılıcını yere fırlatıp koşmaya başladı ve Darius'u sıkıca yakaladı. Darius havaya kaldırıp o kadar sıktı ki, Darius kılıcını düşürdü. Her şey büyük bir hızla meydana geldiğinden ve bu hiç beklenmedik bir hareket olduğundan, Darius vaktinde tepki gösteremedi. Düşmanının savaşta yumruklarını değil, kılıcını kullanmasını beklemişti.

Havada inleyerek sallanan Darius, bedenindeki kemiklerin tamamının çatlayacağını hissetti. Acı içinde haykırdı.

Ustabaşı onu daha da sıktı; o kadar çok sıktı ki, Darius öleceğinden emindi. Sonra, adam başını geriye atıp hızla Darius'a kafa attı ve alm sert bir biçimde Darius'un burnuna indi.

Darius burnundan kanlar fışkırdığını, müthiş bir acının suratına ve gözlerine yayıldığını, gözlerini yakıp kararttığını hissetti. Bu da beklemediği bir hareketti ve ustabaşı yine başını geriye atıp ona bir kafa daha atınca Darius savunmasız kaldı ve kesin kes öleceğini düşündü.

Derken, zincir sesleri duyuldu; ustabaşının gözleri fal taşı gibi açıldı ve Darius'u tutan elleri gevşedi. Darius soluklanmaya çalışırken, başını kaldırıp adamın onu neden bıraktığını merak etti. Sonra, Loti'nin adamın arkasında olduğunu ve prangalarından sarkan zincirleri onun boynuna tekrar tekrar doladığını ve var gücüyle sıktığını gördü.

Darius geriye doğru sendeleyip yine nefes almaya çalıştı ve ustabaşının birkaç adım gerilediğini, sonra arkasına uzanıp Loti'yi yakaladığını gördü. Adam onu yakaladığı geri başının üstünden fırlattı. Loti sert bir biçimde, çığlık atarak sert zemine sırt üstü düştü.

Ustabaşı öne adım attı, bacağını kaldırıp çizmesini Loti'nin suratına indirmeye hazırlandı. Darius onun çizmesiyle Loti'nin suratını ezeceğini fark etti. Adam ondan neredeyse on adım uzaktaydı ve Darius'un vaktinde müdahale edemeyeceği kadar uzaktaydı.

"HAYIR!" diye bağırdı Darius.

Hemen bir şeyler düşündü: Eğilip kılıcını aldı, öne çıktı ve hızla bunu adama fırlattı.

Kılıç döne döne havada uçtu ve Darius büyülenmiş gibi ustabaşının zırhını delişini ve kalbine saplanışını izledi.

Adamın gözleri yine yerinden fırlayacakmış gibi oldu. Darius onun sendeleyip önce dizlerinin üstüne, sonra da yüz üstü düştüğünü gördü.

Loti apar topar ayağa kalktı ve Darius hemen yanma koştu. Ona güven vermek

için elini omzuna koyarken, ona karşı minnet hissetti ve ona bir şey olmadığı için rahatladı.

Derken, keksin bir ıslık sesi duyuldu; Darius arkasına bakınca, yerde yatmakta olan ustabaşının elini ağzına götürdüğünü ve ölmeden önce son bir kez ıslık çaldığını gördü.

Zemin sarsılırken, feci bir kükreme sessizliği böldü.

Darius o yöne bakınca zertanın aninden onlara saldırıya geçtiğini görüp dehşete kapıldı. Yaratık öfkeyle onlara doğru koşuyordu ve keskin boynuzlarını onlara yöneltmişti. Darius ve Loti kaçacak hiçbir yerleri olmadığını bilerek birbirlerine baktılar. Darius saniyeler sonra ikisinin de öleceğini biliyordu.

Etrafına bakındı, derhal ne yapsa diye düşündü ve yanlarında 57/357

iri taşlarla ve kayalıklarla dolu dik bir yamaç olduğunu fark etti. Kolunu kaldırıp avucunu öne uzattı; diğer eliyle de Loti'yi kavrayıp onu sıkıca tuttu. Darius gücünü kullanmak istemiyordu, ama hayatta kalmak istiyorsa başka bir seçeneğini kalmadığını da biliyordu.

İçine inanılmaz bir sıcaklığın, zapt etmekte zorlandığı bir gücün yayıldığını hissetti ve açık avucundan dik yamaca bir ışık fırladığını gördü. İlk önce, yavaş yavaş artan ve giderek güçlenen bir sarsıntı sesi geldi. Darius kayalıkların dik yamaçtan tozu toprağa katarak gümbür gümbür yuvarlandığını gördü.

Zertanın üstüne doğru bir kayalık çığı düştü ve onlara erişmesine fırsat vermeden onu ezdi. Muazzam bir ses bulutu ve müthiş bir gürültüden sonra nihayet etraf sessizleşti.

Darius sessizlikte ve güneşin altında dönen toz bulutunun arasında az önce yaptığı şeyi idrak edemeyerek durdu. Yanma bakınca, Loti'nin dehşet içinde ona baktığını ve artık her şeyin değiştiğini fark etti. Sırrını ifşa etmişti. Artık geri dönüş olmayacaktı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Thor ufak teknelerinin kenarında bağdaş kurmuş, avuçlarını bacaklarına dayamış, sırtını diğerlerine çevirmiş bir halde dimdik otururken, soğuk ve acımasız denize bakıyordu.

Gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüştü ve diğerlerinin onu o halde görmesini istemiyordu. Gözyaşları uzun süre önce kurumuştu, ama şaşkınlıkla denize bakarken ve hayatın gizemli yanlarını düşünürken gözleri hala kıpkırmızıydı.

Ona verilmiş olan oğlu nasıl olur da elinden alınırdı? O kadar çok sevdiği birisi, nasıl olur da hiçbir uyarı olmaksızın ortadan kaybolabilir, geri dönmemek üzere alınabilirdi?

Thor hayatın son derece gaddar olduğunu hissetti. Hayatta zerre kadar adalet var mıydı? neden oğlu ona geri dönemiyordu?

Guwayne'in ona geri verilmesi için her şeyi ama her şeyi yapabilir, ateşlerin arasında yürüyüp milyon kere ölebilirdi.

Gözlerini yumdu ve o yanan volkanın, boş beşiğin ve alevlerin görüntüsünü aklından atmaya çalıştı. Oğlunun o kadar korkunç bir biçimde öldüğü düşüncesini kendisinden uzaklaştırmaya çalıştı. Yüreği öfkeyle ama en çok da üzüntüyle yanıyordu. Bir de ufak oğluna daha önce ulaşamadığı için utançla yanıyordu.

Thor Gwendolyn'le konuşup ona haberi verdiği anı düşününce, midesinde kocaman bir boşluk hissetti. Gwendolyn'in bir daha gözlerinin içine bakmayacağından emindi. Bir daha asla eskisi olmayacaktı. Thor'un tüm hayatı elinden alınmış gibiydi. Bozulan şeyleri nasıl tamir edeceğini, parçaları nasıl toplayacağını bilemiyordu. İnsan nasıl yaşamak

için bir neden daha bulabilir diye düşündü.

Ayak sesleri duydu ve bir gıcırtı sesiyle birisinin yanına oturduğunu hissetti, yanına bakınca, Conven'in oturduğunu ve ileriye baktığını görünce şaşırdı. Onunla çok uzun süredir, ikiz kardeşinin ölümünden beri konuşmamış gibi hissetti, yanma oturması hoşuna gitti. Thor ona bakarken ve suratındaki hüzün ifadesini incelerken, hayatında ilk kez onu anladı. Onu gerçekten de anladı.

Conven tek bir kelime bile etmedi. Bir şey demesine gerek yoktu. Varlığı yeterdi. Thor'un yanında anlayışla otururken, iki dost birlikte yas tutuyordu.

Uzunca bir süre sessizlikte öylece oturdular ;etrafta sadece esen sert rüzgarın, tekneye hafif hafif vuran dalgaların sesi duyuluyordu. Ufak tekneleri sonsuz bir denizde süzülüyor, hepsinden alınan Guwayne'i bulup kurtarmak için çıktıkları görevde ilerliyordu.

Nihayet, Conven konuştu:

"Conval'ı düşünmeden tek bir günüm bile geçmiyor," dedi kasvetli bir ses tonuyla.

Yine uzunca bir süre konuşmadan oturdular. Thor yanıt vermek istedi, ama o kadar duygulanmıştı ki hiçbir şey diyemedi.

Bir süre sonra, Conven devam etti: "Guwayne yüzünden sana üzülüyorum. Onun babası gibi muhteşem bir savaşçı olduğunu görmek isterdim. Kesin öyle olurdu. Hayat trajik ve acımasız olabiliyor. Verdiklerini geri alıyor. Keşke sana üzüntümü dindirebildiğimi söyleyebilseydim... Ama bunu başaramadım."

Thor ona baktı ve Conven'ın saf dürüstlüğü ona nedense bir parça huzur verdi.

"Yaşamaya devam etmeni sağlayan şey nedir?" dedi Thor.

Conven uzunca bir süre suya baktı, sonra da iç çekti.

"Sanırım, Conval devam etmemi istedi. Yaşamıma devam etmemi istedi. Bu yüzden devam ediyorum. Bunu onun için yapıyorum. Kendim için değil. Bazen başkaları için bir hayat yaşarız. Bazen kendimiz için yaşamayı umursamaz, onlar için yaşarız. Ama artık bazen bunun yeterli olması gerektiğini anlamaya başladım."

Thor ölen Guwayne'i düşündü ve oğlu ne isterdi die düşündü. Tabii ki Thorgrin'in yaşmaya devam etmesini, annesi Gwendolyn'e bakmasını isterdi. Thor mantıken bunun öyle olduğunu biliyordu. Ama yüreğinde bu fikri kabullenmesi güçtü.

Conven hafifçe öksürdü.

"Ebeveynlerimiz için yaşarız. Kardeşlerimiz için, eşlerimiz, oğullarımız ve kızlarımız için. Bizden başka herkes için. Bazen hayat sen, o kadar yıpratır ki kendin için devam etmek istemezsin, ama bunun yeterli olması gerekir."

“Aynı fikirde değilim,” dedi birisi.

Thor Matus’un diğer yanına gelip oturduğunu ve onlara eşlik ettiğini gördü. Matus sert ve gururlu bir ifadeyle denize baktı.

“Bence uğruna yaşadığımız başka bir şey var,” dedi.

“Nedir o?” diye sordu Conven.

“İnanç,” dedi Matus iç çekip. “Halkım, Yukarı Adalar’daki insanlar kayalıklı kıyıların dört tanrısına dua eder. Su, rüzgâr, gök ve kayalık tanrılarına ibadet ederler. Bu tanrılar asla dualarıma yanıt vermediler. Ben de bu yüzden Halka’nın eski tanrısına dua ederim.” V

Thor şaşkınlıkla ona baktı.

“Yukarı Adalıların Halka’nın inancını paylaştığını bilmezdim,” dedi Conven.

Matus başını salladı.

“Ben diğerleri gibi değilim. Her zaman farklı oldum. Gençliğimde, bir manastıra katılmak istedim, ama babam bunun lafını bile ettirmedi. Ağabeylerim gibi savaşçı olmamı istedi.”

İç çekti.

“Ben başkaları için değil, inancımız için yaşadığımızı düşünüyorum. Yola devam etmemizi sağlayan şey bu.

İnancımız yeteri kadar güçlüyse, gerçekten de güçlüyse her şey olabilir. Bir mucize bile.”

“Oğlumu bana geri verebilir mi?” diye sordu Thor.

Matus istifini hiç bozmadan ona baktığında, Thor onun gözlerindeki inancı gördü.

“Evet,” dedi Matus sadece. “Her şeyi geri verebilir.”

“Yalan söylüyorsun,” dedi Conven öfkeyle. “Ona boş yere 62/357

umut veriyorsun.”

“Hayır,” dedi Matus.

“İnancın ölen kardeşimi bana geri getireceğini mi söylüyorsun?” dedi Conven öfkeyle.

Matus iç çekti.

“Sadece tüm trajedilerin bir armağan olduğunu söylüyorum.”

“Bir armağan mı?” dedi Thor dehşet içinde. “Oğlumu kaybetmem bir armağan mı?”

Matus kararlılıkla başını salladı.

“Kulağa son derece trajik gelse de, sana bir armağan verildi. Bunun ne olduğunu bilemezsin. Uzunca bir süre öğrenmeyebilirsin. Ama günün birinde göreceksin.”

Thor dönüp kafası karışmış bir halde tereddütle denize baktı. Tüm bunlar bir sınav mı, diye düşündü. Annesinin sözünü ettiği sınavlardan biri miydi? İnanç tek başına oğlunu geri getirebilir miydi? Buna inanmak istiyordu. Gerçekten de istiyordu. Ama inancının yeteri kadar güçlü olup olmadığını bilemiyordu. Annesi sınavlardan söz ettiğinde, Thor karşısına çıkan her şeyi geçebileceğinden emin olmuştu; ama o anda içindeki o duygularla devam edebilecek kadar güçlü olduğundan emin değildi.

Tekne dalgaların arasında sallandı ve birden akıntı yön değiştirince, Thor ufak teknelerinin geri dönüp aksi yönde ilerlemeye başladığını hissetti. Birden kendisine geldi ve neler olduğunu merak ederek arkasına baktı. Reece, Elden, Indra ve O’Connor hala kürek çekiyorlardı ve şaşkın ifadelerle ufak

yelkenleri azgın rüzgârda çılgınlar gibi savrulurken hala ilerlemeye devam ediyorlardı.

“Kuzey Akıntıları,” dedi Matus. Ayağa kalkıp ellerini beline dayadı ve suya baktı. Başını salladı. “Bu, iyiye işaret değil.”

“Sorun ne?” dedi Indra. “Tekneyi kontrol edemiyoruz.”

“Bazen bu akıntılar Yukarı Adalar’ın arasından geçer,” dedi Matus. “Daha önce hiç kendim görmedim, ana özellikle bu kadar kuzeyde bu akıntıların olduğundan söz edildiğini duymuştum. Bunlar ters akıntılardır. Yakalanırsanız, size nereye isterlerse oraya götürürler. Hem de ne kadar kürek çekip yelken açsanız bile.”

Thor aşağıya bakınca, suların iki misli hızla yanlarından geçtiğini gördü. İleriye baktığındaysa, yepyeni, boş, hem güzel hem de kötü bir şeylerin habercisi gibi gözüken mor ve beyaz bulutlarla kaplıydı.

“Ama şu anda doğuya doğru gidiyoruz,” dedi Reece. “Oysa batıya gitmemiz gerekiyordu. Halkımızın tamamı batıda. İmparatorluk o yönde.”

Matus omuzlarını silkti.

“Akıntılar bizi nereye sürüklüyorsa, oraya gidiyoruz.”

Thor şaşkınlıkla ve öfkeyle denize bakarken, aradan geçen her saniyenin onları Gwendolyn’den ve halklarından uzaklara götürdüğünü fark etti.

“Peki, nerede sona ediyor?” diye sordu O’Connor.

Matus yine omuzlarını silkti.

“Ben sadece yukarı Adaları biliyorum. Hiç bu kadar kuzeye gelmemiştim. Bunun ötesinde ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok.”

“Bir yerde sona eriyor,” dedi Reece kasvetli bir sesle. Herkes dönüp ona baktı.

Reece de ciddiyetle onlara baktı.

“Seneler önce gençliğimde bana bu akıntılardan söz edilmişti. Eski Krallar kitabında bir sürü harita vardı ve bunlar dünyanın her yerini gösteriyordu. Kuzey Akıntıları dünyanın en doğu kenarında son buluyor.”

“En doğu kenarı mı?” dedi Elden endişeyle. “Oraya gidersek, halkımızdan uzaklaşıp dünyanın öteki ucunda oluruz.”

Reece omuzlarını silkti.

“O kitaplar çok eskiydi, ben de çok küçüktüm. Gerçekten hatırladığım tek şey akıntıların Ruhlar Diyarı’na açılan bir kapı olduğu.”

Thor merakla ona baktı.

“Bunlar kocakarı hikâyeleri ve masallar,” dedi O’Connor. “Ruhlar Diyarı’na açılan bir kapı yok. Orası atalarımız bu dünyaya gelmeden yüzyıllar önce kapanmıştı.”

Reece yine omuzlarını silkince, herkes sus pus kesildi ve denize baktı. Thor hızla akan sulara bakıp düşündü: Nereye sürükleniyorlardı?

*

65/357

Thor tek başına teknenin kenarında otururken ve saatlerdir olduğu gibi suya bakarken, buz gibi sular suratına çarpıyordu. Dünyaya karşı uyuşmuş bir halde olduğundan bunu fark etmiyordu. Harekete geçmek, yelkenleri kaldırmak ve kürek çekmek, herhangi bir şey yapmak istiyordu.... Ama artık yapabilecekleri hiçbir şey kalmamıştı. Kuzey akıntıları onları diledikleri yere götürüyordu ve ellerinden gelen tek şey öylece oturup akıntıları izlemekti; tekneleri uzun dalgaların arasında sürükleniyordu ve kendilerini nerede bulacaklarını merak ediyorlardı. Artık kaderin eline düşmüşlerdi.

Thor orada oturmuş ufka dikkatle bakarken ve denizin nerede sona ereceğini merak ederken, kendisini bir hiçliğe sürükleniyormuş gibi hissetti; soğuktan ve rüzgardan uyuşmuş, hepsinin üstüne çöken o derin sessizliğin monotonluğu arasında kaybolmuş gibiydi. İlk başlarda tepelerinde daireler çizen deniz kuşları uzun süre önce ortadan kaybolmuştu ve sessizlik derinleştikçe ve gök daha da karardıkça, Thor bir hiçliğe, dünyanın ne ucuna doğru sürüklendiklerini hissediyordu.

Ancak saatler sonra günün son ışığı da ortan kaybolurken, Thor doğruldu ve ufukta bir şey gördü. İlk başlarda, bunun bir yanılsama olduğundan emindi, ama akıntılar daha da güçlenirken gördüğü şey netleşti. Gerçekti.

Thor saatlerdir ilk omuzlarını dikleştirip ayağa kalktı. Teken sallanırken, ellerini beline dayayıp ufka baktı.

“Gerçek mi?” dedi birisi.

Thor Reece’in yanma geldiğini gördü. Elden, Indra ve diğerleri de çok geçmeden yanlarına gelip ufka baktı.

“Bir ada mı?” dedi O’Connor yüksek sesle düşünerek.

“Bir mağarayı andırıyor,” dedi Matus.

Oraya yaklaşırlarken, Thor adanın ana hatlarını görmeye başladı ve gerçekten de karşılarında bir mağara olduğunu fark etti. Kocaman bir mağaraydı; denizden yükselmiş bir kayalıktı ve gaddar ve sonsuz bir okyanusun ortasında yükseliyordu. Kayalık yüzlerce adım yüksekliğindeydi ve girişi kocaman bir kemer oluşturuyordu. Tüm dünyayı yutmaya hazır dev bir ağzı andırıyordu.

Akıntılarsa teknelerini doğrudan girişe sürüklüyordu.

Thor hayretle oraya baktı ve bunun tek bir şey olabileceğini anladı: Ruhlar Diyarf nın girişiydi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Darius yanında Loti olduğu halde, ağır ağır toprak yoldan aşağıya yürüdü. Hava ikisinin sessizliğinin yarattığı gerginlikle doluydu. İkisi de ustabaşlarıyla ve adamlarıyla karşılaşmalarından beri tek kelime etmemişlerdi ve köylerine geri dönerken ona eşlik ederek yanında yürürken Darius'un aklından bir milyon düşünce geçiyordu. Darius bir kolunu onun omzuna atmak, ona hayatta olduğu için ne kadar minnettar olduğunu söylemek, kendisinin onu kurtardığı gibi onun da kendisini kurtardığını, bir daha onun gözlerinin önünden ayrılmasına izin vermemeye ne kadar kararlı olduğunu dile getirmek istiyordu. Onun gözlerinin neşe ve rahatlama ile dolduğunu görmek, onun için hayatını tehlikeye atmış olmasının onun için ne kadar büyük anlam taşıdığını veya en azından, kendisini tekrar görmekten mutlu olduğunu söylediğini duymak istiyordu.

Ancak derin ve acayip bir sessizlik içinde yürürlerken Loti hiçbir şey söylemedi, hatta yüzüne bile bakmadı. Kendisinin çığa yol açmasından beri Loti ona tek bir kelime bile etmemiş, onunla göz göze bile gelmemişti. Darius'un kalbi onun ne düşündüğünü merak ederek gümbürdüyordu. O kendisinin gücünü toplamasına ve çığa tanık olmuştu. Bunun peşinden, kendisine dehşet içinde bir bakış fırlatmış ve daha sonra da tekrar hiç yüzüne bakmamıştı.

Belki diye düşündü Darius, onun nazarında, kendisi büyüye başvurmak suretiyle onun halkının kutsal yasağını, halkının her şeyden çok değer verdiği tek şeyi ihlal etmişti. Belki kendisinden korkuyordu veya daha da kötüsü, belki artık kendisini sevmiyordu. Belki kendisine bir nevi ucube olarak

Darius ağır ağır köye geri dönerlerken kalbinin kırıldığını hissetti ve bütün bunların ne işe yaradığını merak etti. Artık kendisini sevmeyen bir kız için hayatını tehlikeye atmıştı. Onun düşüncelerini okuyabilmek için elindeki her şeyi feda edebilirdi, her şeyi. Ama o kendisiyle konuşmuyordu bile. Acaba şok mu geçiriyordu?

Darius ona bir şey söylemek, sessizliği bozmak için herhangi bir şey demek istiyordu. Ama nereden başlayacağını bilmiyordu. Onu tanıdığını sanmıştı, ama şimdi o kadar emin değildi. Bir yandan kendisini gücenmiş hissediyor, onun gösterdiği tepki karşısında konuşmayı gururuna yediremiyor, ancak öte yandan bir bakıma utanç duyuyordu. Kendi halkının büyü kullanılması

hususunda ne düşündüğünü biliyordu. Onun büyü kullanmış olması bu kadar korkunç bir şey miydi? Onun hayatını kurtarmış olsa bile? Bunu başkalarına söyleyecek miydi? Eğer köylüler bunu öğrenirlerse, kendisini hiç kuşkusuz sürgün edeceklerini biliyordu.

İkisi yürüdüler ve yürüdüler ve Darius en sonunda artık buna dayanamaz hale geldi; bir şey söylemek zorundaydı.

“Eminim ailen sağ salim döndüğünü görmekten mutlu olacaktır,” dedi Darius.

Hayal kırıklığı içinde, Loti’nin bu fırsattan yararlanıp kendisine doğru bakmadığını; bunun yerine, sessizlik içinde ifadesiz bir yüzle yürümeye devam ettiğini gördü. Nihayet, uzun bir süre geçtikten sonra, Loti kafasını salladı.

“Belki,” dedi. “Ama her şeyden çok endişe içinde olacaklarını sanıyorum. Bütün köyümüz öyle olacaktır.”

Darius, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Bir ustabaşını öldürdün. Biz ikimiz bir ustabaşım öldürdük. Bütün İmparatorluk bizi arıyor olacaktır. Köyümüzü imha edecekler. Halkımızı. Çok kötü, bencil bir şey yaptık..”

“Çok kötü bir şey mi? Senin hayatını kurtardım!” dedi Darius sabrı taşarak.

Loti omuz silkti.

“Benim hayatım halkımızın hepsinin hayatına değmez.”

Darius kızgınlık içinde, yürürlerken ne diyeceğini bilmiyordu. Fark etmeye başlıyordu ki, Loti anlaşılmazı zor, güç bir kızdı. Ebeveynlerinin, kendi halklarının katı düşüncesiyle çok fazla beyni yıkanmıştı.

“Yani o zaman benden nefret ediyorsun,” dedi. “Seni kurtardığım için benden nefret ediyorsun.”

Loti ona bakmamakta ısrar ederek yürümeyi sürdürdü.

Gururla, “Ben de seni kurtardım,” diye karşılık verdi. “Hatırlamıyor musun?”

Darius kızardı; onu anlayamıyordu. Çok gururluydu.

Nihayet, “Senden nefret etmiyorum,” diye ekledi. “Ama bunu nasıl yaptığını gördüm. Ne yaptığını gördüm.”

Darius, Loti’nin sözlerinden incinmiş vaziyette, içinden titremeye başladığını hissetti. Sözleri ağzından bir suçlama gibi çıkıyordu. Bu adil değildi, özellikle biraz önce onun hayatını kurtarmış olduğu dikkate alındığında.

“Ve bu o kadar korkunç bir şey mi?” diye sordu. “Benim hangi gücü kullanmış olduğum?”

Loti cevap vermedi.

“Benkimsem oyum” dedi Darius. “Bu şekilde doğdum. Bunu ben istemedim. Bunu ben de tamamen anlamıyorum. Ne zaman gelip ne zaman gittiğini bilmiyorum. Hayatta bir daha kullanıp kullanamayacağımı da bilmiyorum. Onu kullanmayı ben istemedim. Bu sanki...onun beni kullanması gibi bir şeydi.”

Loti karşılık vermeden, onunla göz göze gelmeden yere bakmaya devam etti ve Darius içini sıkan bir pişmanlık hissetti. Onu kurtarmakla bir hata mı yapmıştı? Kendisinin kim olduğundan utanması mı gerekiyordu?

“Kullandığım her ne idiyse.. .onu kullanmış olmam yerine ölmeyi mi tercih ederdin? diye sordu” Darius.

Yine Loti yürürlerken cevap vermedi ve Darius’un duyduğu pişmanlık derinleşti.

“Bundan hiç kimseye söz etme,” dedi. “Bugün burada ne olduğundan asla söz etmemeliyiz. Yoksa her ikimiz de aforoz ediliriz.”

Köşeyi döndüler ve köyleri önlerinde göründü. Ana toprak yoldan aşağı yürüdüler ve ilerlerken büyük bir neşe çığlığı atan köylüler tarafından görüldüler.

Bir an içinde büyük bir hareketlenme oldu ve yüzlerce köylü onları karşılamak için ortalığa döküldü. Hepsi heyecanla Loti ve Darius’u kucaklamak için koştular. Loti’nin annesi

kalabalığı yararak ona doğru ilerledi. Yanında babası ve iki erkek kardeşi vardı. Hepsi uzun boylu, geniş omuzlu, kısa saçlı ve gururlu çeneleri olan birer erkekti. Hepsi tepeden Darius'a bakarak onu tarttılar. Yanlarında Loti'nin diğerlerinden daha ufak ve bir ayağı aksak olan üçüncü erkek kardeşi duruyordu.

"Sevgili yavrum," dedi Loti'nin annesi; kalabalığın arasından hızla gelip onu kucakladı ve sıkı sıkı sarıldı.

Darius ne yapması gerektiğini bilemeden geride kaldı.

"Ne oldu sana?" diye sordu annesi. "İmparatorluk seni alıp götürdü sandım. Nasıl ellerinden kurtuldun?"

Köylülerin hepsi ciddiyetle sessizleştiler ve bütün gözler Darius'a çevrildi. Darius ne söyleyeceğini bilemeden orada öylece duruyordu. Bu yaptığı şey için büyük bir sevinç ve kutlama anı olmalıydı diye düşündü, büyük gurur duyacağı ve kendi evinde bir kahraman olarak karşılanacağı bir an. Ne de olsa, hepsinin içinde sadece kendisi Loti'nin peşinden gitme cesaretini göstermişti.

Bunun yerine, bu kendisi için zihin karışıklığı yaşadığı bir an oldu. Ve belki de utanç duyduğu bir an. Loti sanki sırlarını açıklamaması için kendini uyarır gibi ona anlamlı bir bakış fırlattı.

"Hiçbir şey olmadı, Anne," dedi Loti. "İmparatorluk fikrini değiştirdi. Beni bıraktılar."

Annesi, "Seni bıraktılar mı?" diye tekrarladı, şaşkınlık içinde. Loti başını evet der gibi salladı.

"Beni buradan uzaklarda bıraktılar. Ormanda kayboldum ve Darius beni buldu. Geri dönmeme yardım etti."

Köylü sessizlik içinde hep birlikte kuşkuyla bir Darius'a, bir Loti'ye bakıyordu. Darius onlara inanmadıklarını sezdi.

"Suratındaki şu iz ne?" diye sordu babası, ona yaklaşarak başparmağıyla yanağını ovup incelemek için başını kendisine doğru çevirerek.

Darius oraya baktı ve büyük ve mor bir kırbaç izi gördü.

Loti tereddütle başını kaldırıp babasına baktı.

“Ayağım... Takıldı,” dedi. “Bir ağaç köküne takıldım. Dediğim gibi, ben iyiyim,” diye ısrar etti, meydan okurcasına.

Bütün gözler Darius’a döndü ve köy muhtarı Bokbu öne çıktı.

“Darius, bu doğru mu?” diye sordu sıkkın bir sesle. “Onu kavgasız gürültüsüz sen mi geri getirdin? İmparatorlukla hiç bir çatışman olmadı mı?”

Darius kalbi hızla çarparken, üzerinde yüzlerce göz, orada öyle durdu. Eğer onlara çatışmadan söz ederse, ne yaptığını anlatırsa, gelecek misillemeden korkuya kapılacaklarını biliyordu. Ve kendi büyüsünden bahsetmeden onları nasıl öldürdüğünü izah edebileceği bir yol yoktu. O zaman kendisi ve Loti aforoz edilecekti... Tüm bu insanların kalbine korku salmak istemiyordu.

Darius yalan söylemek istemiyordu. Ama başka ne yapacağını bilmiyordu.

Onun için, yalan söylemektense, Darius konuşmadan başıyla 73 / 357

onaylamakla yetindi. Bunu nasıl isterlerse öyle yorumlasınlar, diye düşündü.

İnsanlar yavaş yavaş içleri rahatlayarak, hep birlikte dönüp Loti’ye baktılar. Nihayet, onun erkek kardeşlerinden biri öne çıkarak bir kolunu Loti’nin omzuna attı.

“O, sağ ve salim!” diye seslendi gerginliği bozarak. “Önemli olan tek şey bu!”

Gerginlik ortadan kalkarken köyden büyük bir bağrışma yükseldi ve Loti ailesi ve diğerleri tarafından kucaklandı.

Darius orada durup olanları izledi. Loti ailesiyle dönüp halkla köyün içine götürülürken bir kaç kişi Darius’un sırtını isteksizce sıvazladı. Darius bir kez dahi olsa geriye dönüp kendisine bakmasını bekleyerek ve ümit ederek Loti’nin uzaklaşmasını izledi.

Ama onun hiç geriye bakmadan etrafındaki kalabalığın arasında kayboluşunu izlerken kalbi solup kurudu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Volusia güneşte ışıldayan altın teknesinin üstüne konulmuş olan altın arabasının üzerinde mağrur biçimde duruyor, kolları iki yana açılmış, halkının hayranlığını içine sindirirken ağır ağır Volusia'nın suyollarından aşağıya sürüklenip gidiyordu. Binlercesi onu görmeye gelmiş, suyollarının kenarına yığılmış, sokaklara ve geçitlere dizilmiş, her yönden onun adını haykırıyorlardı.

Şehrin içinden dolanıp geçen dar suyollarından kayıp giderken, Volusia neredeyse uzanıp hepsi ismini söyleyen, ağlayan ve ona hayranlığını göstermek için çığlık atan halkına dokunabilecek kadar yakındı. İnsanlar hepsi değişik renklerdeki yırtılmış kâğıt rulolarını havaya atıyor, bunlar yağmur gibi üzerine düşerken ışıkta parıldıyordu. Bu halkının sunabileceği en büyük saygı ifadesiydi. Bu onların geri dönen bir kahramana hoş geldin deme yollarıydı.

"Çok yaşa Volusia! Çok yaşa Volusia!" sesleri geliyor, halk kitlelerinin arasından geçip giderken bu ses birbiri ardına geçitlerde yankılanıyordu. Suyolları onu dosdoğru sokakları ve binaları hep altınla kaplanmış muhteşem şehrinin içinden geçiriyordu.

Volusia arkasına yaslanıp bütün bunları içine sindirdi. Romulus'u yenmiş olmaktan, İmparatorluğun En Üst Hükümdarını katletmiş ve askeri kıtalarını öldürmüş olmaktan büyük sevinç ve heyecan duyuyordu. Halkı onunla birlikti ve kendisi yüreklendiği zaman onlar da cesaret buluyorlardı. Kendisini hayatında hiç bundan daha güçlü hissetmemiştiözellikle annesini öldürdüğü günden beri.

Volusia başını kaldırıp muhteşem şehrine, şehrin girişinde 75 / 357

güneşte altın ve yeşil rengi ışıldayan iki kule gibi yüksek sütuna baktı; atalarının zamanında inşa edilmiş, yüzlerce yıllık, iyice eskimiş sonsuz eski binalar dizisini gözden geçirdi. Parlayan, kusursuz sokaklar binlerce insanla doluydu ve her köşesinde muhafızlar duruyordu. Titizlikle yapılmış suyolları her şeyi birbirine bağlayarak bu sokakları mükemmel açılarla kesip geçiyordu. Üzerlerinde en iyi ipeklileri ve mücevheratları içindeki insanların bulunduğu altın arabaları çeken atların pat pat yürüdükleri görülebilen ufak yaya köprüleri vardı. Bütün şehirde bayram ilan edilmiş ve herkes kendisini karşılamaya ve selamlamaya gelmişti. Hepsi bu kutsal günde onun adını ağızlarından düşürmüyorlardı. O halkı için bir lider olmaktan öteye bir konumdaydıo bir tanrıçaydı.

Bu günün bir festivale, Işıklar Günü'ne rast gelmesi daha da hayırlı bir olaydı.

Bu güneşin yedi tanrısının önünde eğildikleri gündü. Volusia, şehrin lideri olarak, daima eğlenceleri başlatan kişi olurdu ve suyollarında kayıp giderken, arkasında iki muazzam altın meşale parlak biçimde yanmaktaydı. Gün ışığından da daha parlak bu meşaleler, Büyük Havuz'u yakmak için hazırdı.

Bütün insanlar onu takip ettiler; sokaklar boyunca aceleyle yürüyerek, teknesinin arkasından koşarak peşinden gittiler; bütün yol boyunca, şehrin altı dairesinin merkezine varıncaya kadar kendisini izleyeceklerini biliyordu. Orada teknesinden inecek ve o günkü bayramın ve kurbanların yerine işaret eden havuzları ateşe verecekti. Bu, onun şehri ve halkı için görkemli bir gündü, onun şehrinin üzerinde, bütün arzu edilmeyen istilacılara karşı on dört giriş kapısını korumak için dönüp durdukları söylenen on dört tanrıyı övmek için bir gün. Halkı onların hepsine birden dua ediyordu ve bugün, bütün günlerde olduğu gibi, onlara şükranlarını sunmaları gerekiyordu.

Bu yıl, halkını bir sürpriz bekliyordu: Volusia on beşinci bir tanrı ilave etmişti, yüzyıllardan beri, şehrin kuruluşundan beri, ilk kez bir tanrı ilave edilmiş oluyordu. Ve bu tanrı kendisiydi. Volusia yedi dairenin merkezinde kendisinin altından çok yüksek bir heykelini diktirmişti ve bu günü kendi isim günü, kendi bayramı ilan etmişti. Bunun üstündeki örtü kaldırılınca, bütün halkı bunu ilk defa olarak görecek, Volusia'nın, annesinden çok daha fazla, bir liderden çok ötede, sırf bir insandan daha fazla bir şey olduğunu görecekti. O her gün kendisine ibadet edilmesi gereken bir tanrıçaydı. Onlar diğerleriyle beraber ona da dua edip eğileceklerdibunu yapacaklardı, yoksa onların kanma girecekti.

Volusia teknesi gittikçe şehir merkezine yaklaştıkça kendi kendine gülümsedi. Yüzlerindeki ifadeyi görmek, onları aynen diğer on dört tanrı gibi kendine de tapınmaya mecbur etmek için zor bekliyordu. Henüz bunu bilmiyorlardı, ama bir gün, diğer tanrıları birer birer, geriye sadece kendisi kalıncaya kadar ortadan kaldıracaktı.

Volusia, heyecan içinde, omzunun üstünden arkasını kontrol etti ve arkasında sonsuz bir dizi teknenin kendisini izlemekte olduğunu gördü. Bunların hepsi tanrılara o gün verilecek kurbanlara hazırlık olarak, güneşin altında kıpır kıpır ve gürültücü canlı boğalar ve keçiler ve koçlar taşımaktaydı. Bunların en büyüğünü ve en iyisini kendi heykelinin önünde kurban ettirecekti.

Volusia'nın teknesi nihayet yedi altın daireye giden açık suyoluna ulaştı. Dairelerin her biri bir öncekinden daha genişti, su halkalarıyla birbirinden

ayrılmış geniş altın plazalar. Teknesi dairelerin içinden yavaşça geçti, on dört tanrının her birinin yanından geçerek merkeze gittikçe yaklaştı ve kalbi heyecan içinde gümbürdemeye başladı.

Giderlerken her tanrı üzerlerinde dev gibi yükseliyor, ışıldayan altından her heykel yirmi ayak yükseğe çıkıyordu. Bütün bunların tam ortasında, her zaman kurban kesmek ve dini amaçla toplanmak için boş bırakılan meydanda, şimdi yeni imal edilmiş bir kaide ve bunun üzerinde, beyaz ipek kumaşla örtülü elli ayaklık bir yapı duruyordu. Volusia gülümsedi: bütün halkı arasında o kumaşın altında ne olduğunu sadece kendisi biliyordu.

En içteki meydana ulaşınca, hizmetçileri yardım etmek için koşarlarkenVolusia teknesinden indi. Diğer bir tekne öne çekilip hayatında gördüğü en büyük boğa aşağı indirilir ve bir düzine adam tarafından doğrudan kendisine getirilirken yapılanları izledi. Adamlardan her biri kalın bir halatı tutuyor ve hayvanı dikkatle idare ediyordu. Bu boğa özeldi, Aşağı Vilayetlerde yetiştirilmişti: on beş ayak yüksekliğinde, parlak kırmızı derisiyle, bir kuvvet timsali gibiydi. Aynı zamanda öfke doluydu. Direndi, ama adamlar heykelin önüne doğru götürürlerken boğayı kontrol altında tuttular.

Volusia bir kılıcın kınından çıkarıldığını duydu ve döndüğünde kişisel katili Aksan'ın tören kılıcını uzatmış yanında durduğunu gördü. Aksan hayatta karşılaştığı en sadık askerdi, sırf kafasını eğerek gösterdiği herhangi birisini öldürmeye hazırdı. Aynı zamanda sadistti, kendisini bu yüzden seviyordu ve bu nedenle birçok kez kendisinin saygısını kazanmıştı. Yanında bulunmasına izin verdiği pek az insandan biriydi bu adam.

Aksan içe çökmüş delik deşik suratıyla ona baktı, kalın, kıvırcık saçlarının arasından boynuzları görünüyordu.

Volusia uzandı ve uzun, altından yapılma altı ayak uzunluğundaki tören kılıcını aldı ve kabzasını her iki eliyle sıkı sıkı kavradı. Dönüp kılıcı yukarı kaldırarak bütün gücüyle

boğanın ensesine indirirken halkının üzerine derin bir sessizlik çökmüştü.

Bir parşömen kadar ince ve olabildiğince keskin kılıç boğanın boynunu boydan boya kesti ve kılıcın eti parçalayıp geçen sesini duyduğunda, bir uçtan öbürüne kadar kestiğini hissettiğinde ve hayvanın kanı yüzüne fışkırdığında Volusia sırıttı. Kan her yere boşaldı, ayaklarının dibinde koca bir gölcük oluştu

ve başsız boğa sendeleyerek onun hala kumaşla örtülü heykelinin kaidesinin dibine yığıldı. Halkı büyük bir sevinç çığlığı atarken, ipek kumaşın ve altının üzerine kan fışkırıp her tarafı lekeledi.

Aksan öne eğilip, “Harika bir kehanet, leydim,” dedi.

Törenler başlamıştı. Her taraftan boru sesleri yükselirken yüzlerce hayvan çekilip getirilmeye ve çevresindeki görevlileri tarafından kesilip katledilmeye başlandı. Kesimle ve tecavüzlerle ve yiyecek ve şarap tüketilerek geçen bir gün olacaktı bu... Sonra, hepsi ertesi günü ve daha sonraki gün en baştan tekrarlanacaktı. Volusia mutlaka onlara katılacak, bazı adamları kendine ayıracak ve biraz şarap içecek ve kendi putlarına kurban etmek için bunların boğazlarını kesecekti. Sadizm ve gaddarlık içinde uzun bir gün geçirmeyi ümit ediyordu.

Ama daha önce, yapılacak bir şey daha kalmıştı.

Volusia heykelinin dibindeki tabanlığa çıkarak dönüp halkıyla yüz yüze durduğu zaman herkes sessizleşti. Kendisinin diğer bir güvenilir bir danışmanı olan Koolian öbür taraftan tırmanmaktaydı. Bu siyah başlıklı bir pelerin giyen karanlık bir büyücüydü. Işıldayan yeşil gözleri ve siğillerle kaplı bir suratla, Volusia ya kendi annesinin katline giden yolda yardımcı olan yaratıktı bu. Kendisinin böyle bir heykelini

yaptırmasını tavsiye etmiş olan da Koolian’dı.

İnsanlar, olabildiğince sessizlik içinde ona baktılar. O bu anın dramının zevkine vararak bekledi.

“Volusia’nın büyük halkı!” diye gümbürdedi. “Size en yeni ve en büyük tanrının heykelini sunuyorum!”

Gösterişle Volusia ipek çarşafı geri çekti ve kalabalıktan bir hayret nidası yükseldi.

Koolian halka, “Sizin yeni tanrıçanız, on beşinci tanrıça, Volusia!” diye haykırdı.

Halk hayret ve merakla yukarı bakanken, bastırılmış bir saygı ve korku sesi çıkardı. Volusia başını kaldırıp ışıldayan altın heykeline baktı, diğerlerinden iki misli yüksek olan heykel kendisinin kusursuz bir modeliydi. Halkın nasıl tepki vereceğini görmek için tedirginlik içinde bekledi. Herhangi birisi yeni bir

tanrı başlatalı yüzyıllar olmuştu ve halkının kendisine sevgisinin olması gerektiği kadar güçlü olup olmadığını görmek için bir kumar oynamaktaydı. Onların kendisini sadece sevmelerine değil, kendisine tapmalarına ihtiyacı vardı.

Büyük bir memnuniyetle, halkının tek vücut olarak aniden eğilip yere kapanarak kendi heykeline, yeni puta tapınmaya başladıklarını gördü.

Tekrar tekrar kutsal bir sözcük olarak "Volusia,"diye seslenmekteydiler. "Volusia. Volusia."

Volusia kollarını iki yana açmış, derin derin nefes alarak orada durmakta, bütün bu manzarayı içine sindirmekteydi. Bu herhangi bir faniyi tatmin edecek ölçüde büyük bir övgüydü.

Herhangi bir lideri. Herhangi bir tanrıyı. Ama bu kendisi için yeterli değildi.

*

Volusia kalesinin geniş, üstü açık kemerli girişinden geçerek içeri yürüdü. Otuz metre yüksekliğindeki mermer sütunların yanından, bahçelerle çevrili koridorlardan geçti. Muhafızlar, ellerinde altın mızraklar dimdik duran İmparatorluk askerleri göz alabildiğince uzanıyordu. Çizmelerinin altın topukları yerde ses çıkartırken ağır ağır yürüdü; iki yanında büyücüsü Koolian ile katili Aksan ve ordusunun komutanı Soku kendisine eşlik ediyordu.

Soku, "Leydim, eğer mümkünse size bir şey söyleyebilir miyim?" dedi. Bütün gün kendisiyle konuşmaya çalışmıştı ve Volusia onun korkularına, gerçeğe aklını takmasına ilgi duymadan onu duymazlıktan gelmişti. Onun kendi gerçeği vardı ve zaman ne zaman kendisine uyarsa, onunla o zaman konuşacaktı.

Volusia başka bir koridorun girişine ulaşıncaya kadar yürümeye devam etti; burası uzun zümrütten yapılmış boncuk şeritleriyle süslüydü. Askerler derhal ileri koşup bunları yana çekerek onun geçmesi için yol açtılar.

Volusia içeri girerken, dışarıdaki kutsal törenlerde okunan bütün o şarkıların ve tezahüratın sesleri uzakta kalmaya başladı. Önünde kesmeyle ve içki içmeyle ve tecavüz ve ziyafetle geçecek uzun bir gün vardı ve Volusia kendine gelmek için biraz zaman ayırmak istiyordu. Enerjisini yeniden toplayacak ve sonra yeni bir tur için geri gidecekti.

Volusia karanlık ve ağır bir havası olan resmi odalara girdi, 81/357

burasını sadece bir kaç meşale aydınlatıyordu. Odayı en fazla aydınlatan şey yüz ayak yüksekliğindeki tavanın merkezindeki açıklıktan içeri giren ve dümdüz aşağı inerek odanın ortasında tek başına duran bir nesneye ulaşan tek bir yeşil ışık huzmesiydi.

Zümrüt mızrak.

Volusia yüzyıllardır burada dümdüz yukarı ışığın içine dikilmiş duran mızrağa huşu içinde yaklaştı. Zümrüt sapı ve zümrüt mızrak ucuyla, ışıkta parıldıyor, sanki tanrılara meydan okur gibi, gökyüzünü nişan almış dimdik duruyordu. Bu her zaman halkı için kutsal bir nesne olmuştu, halkının bütün şehri ayakta tuttuğuna inandığı bir nesne. Önünde huşu içinde durarak, parçacıkların yeşil ışık içinde bunun etrafında dönmesini izledi.

“Leydim,” dedi Soku yumuşak bir sesle, sesi sessizlik içinde yankılanarak. “Konuşabilir miyim?”

Volusia uzun bir süre, sırtı ona dönük, mızrağı inceleyerek, hayatının her günü olduğu gibi bunun işçiliğine hayran kalarak, nihayet danışmanının sözlerini duymaya hazır olduğunu hissedene kadar durdu.

“Konuşabilirsin,” dedi.

“Leydim,” dedi Soku, “İmparatorluğun hükümdarını öldürmüş bulunuyorsunuz. Kuşkusuz, bu duyulmuştur. Şu anda ordular Volusia’nın üstüne geliyor olmalı. Muazzam ordular, karşı koyabileceğimizden çok daha büyük ordular. Hazırlanmamız lazım. Stratejiniz nedir?”

Volusia, “Strateji mi?” diye sordu, kızgın bir şekilde, hala ona bakmadan.

Soku, “Nasıl barış sağlayacaksınız?” diye ısrar etti. “Nasıl teslim olacaksınız?”

Volusia ona döndü ve gözlerini soğuk biçimde ona dikti.

“Barış olmayacak,” dedi. “Ben onların teslim olmalarını ve bana bağlılık yemini etmelerini kabul edene kadar.”

Soku yüzünde korkuyla ona baktı.

“Ama Leydim, bire yüz bizden kalabalıklar,” dedi. “Onlara karşı kendimizi hiçbir şekilde savunamayız.”

Volusia mızrağa geri döndü ve Soku çaresizce öne çıktı.

“İmparatoriçem,” diye ısrar etti. “Annenizin tahtına el koyarak dikkat çekici bir zafer elde ettiniz. O halk tarafından sevilmiyordu, siz ise seviliyorsunuz. Size tapıyorlar. Kimse size açıkça söylemez. Ama ben söyleyeceğim. Etrafınıza size duymak istediklerinizi söyleyen insanları topluyor sunuz. Sizden korkan insanları. Ama ben size gerçeği söyleyeceğim, gerçek durumumuzu. İmparatorluk bizi kuşatacak. Sonra, biz ezileceğiz. Bizden, şehrimizden geriye bir şey kalmayacak. Harekete geçmelisiniz. Bir ateşkes sağlamalısınız. Ne fiyat isterlerse ödeyin. Hepimizi öldürmeden önce yapın bunu.”

Volusia mızrağı incelerken gülümsedi.

“Annem hakkında ne dediklerini biliyor musun?” diye sordu.

Soku orada durup boş gözlerle ona baktı ve kafasını salladı.

“Onun Seçilmiş Kişi olduğunu söylediler. Onun asla mağlup edilemeyeceğini söylediler. Onun asla ölmeyeceğini söylediler.

83 /357

Niçin biliyor musun? Çünkü hiç kimse altı yüzyıldır bu mızrağı taşımamıştı. 0, ortaya çıkıp bunu tek eliyle kullandı. Mızrağı babasını öldürüp tahtını ele geçirmek için kullandı.”

Volusia gözleri tarih ve kaderle alev alev yanarken ona döndü.

“Mızrak sadece bir kez kullanılabilir dediler. Seçilmiş Kişi tarafından. Annemin bin yüzyıl yaşayacağını, Volusia tahtının ebediyen onun olacağını söylediler. Ve ne oldu biliyor musun? Mızrağı ben kendim kullandımve bunu annemi öldürmek için kullandım.”

Derin bir nefes aldı.

“Bu sana ne anlatıyor, Baş Komutan?”

Soku zihni karışmış vaziyette ona baktı ve şaşkınlık içinde kafasını salladı.

“Ya diğer insanların efsanelerinin gölgesinde yaşarız,” dedi Volusia, “veya kendi efsanemizi yaratabiliriz.”

Kaşlar çatık, öfke içinde ona bakarak yanma sokuldu.

“Ben bütün İmparatorluğu çökerttiğim zaman,” dedi, “bu evrendeki herkes önümde diz çöktüğü zaman, ismimi bilmeyen, çığlık atıp ismimi haykırmayan tek bir canlı insan kalmadığı zaman, sen benim tek ve yegâne gerçek lider olduğumu bileceksin Benim tek ve yegâne gerçek tanrı olduğumu. Ben seçilmiş Kişi’yim. Çünkü ben kendi kendimi seçtim.”

Niçin biliyor musun? Çünkü hiç kimse altı yüzyıldır bu mızrağı taşımamıştı. 0, ortaya çıkıp bunu tek eliyle kullandı. Mızrağı babasını öldürüp tahtını ele geçirmek için kullandı.”

Volusia gözleri tarih ve kaderle alev alev yanarken ona döndü.

“Mızrak sadece bir kez kullanılabilir dediler. Seçilmiş Kişi tarafından. Annemin bin yüzyıl yaşayacağını, Volusia tahtının ebediyen onun olacağını söylediler. Ve ne oldu biliyor musun? Mızrağı ben kendim kullandımve bunu annemi öldürmek için kullandım.”

Derin bir nefes aldı.

“Bu sana ne anlatıyor, Baş Komutan?”

Soku zihni karışmış vaziyette ona baktı ve şaşkınlık içinde kafasını salladı.

“Ya diğer insanların efsanelerinin gölgesinde yaşarız,” dedi Volusia, “veya kendi efsanemizi yaratabiliriz.”

Kaşlar çatık, öfke içinde ona bakarak yanma sokuldu.

“Ben bütün İmparatorluğu çökerttiğim zaman,” dedi, “bu evrendeki herkes önümde diz çöktüğü zaman, ismimi bilmeyen, çığlık atıp ismimi haykırmayan tek bir canlı insan kalmadığı zaman, sen benim tek ve yegâne gerçek lider olduğumu bileceksin Benim tek ve yegâne gerçek tanrı olduğumu. Ben seçilmiş Kişi’yim. Çünkü ben kendi kendimi seçtim.”

ONUNCU BÖLÜM

Gwendolyn yanında erkek kardeşleri Kendrick ve Godfrey ve Sandara, Aberthol, Brandt ve Atme ile birlikte, arkasında yüzlerce insan olduğu halde, kendilerini kabul eden bu köyün içinden yürüdü. Onlara köy muhtarı Bokbu yol gösteriyor ve Gwen onun köyünü gezerken minnettarlık içinde Bokbu'nun yanında yürüyordu. Onun halkı kendilerini köye kabul etmiş, sığınacak güvenli bir yer sağlamıştı. Köy muhtarı bunu halkından bazılarının arzusu hilafına, kendini tehlikeye atarak yapmıştı. O hepsini kurtarmış, onları ölüler diyarından tutup geri çekmişti. Gwen aksi halde ne yapmış olacaklarını bilmiyordu. Muhtemelen hepsi denizde ölmüş olacaklardı.

Gwen aynı zamanda Sandara'ya minnettarlık duyuyordu, halkına karşı onlara kefil olmuş ve onları buraya getirme akıllığını göstermişti. Gwen etrafa bakındı, köylüler etraflarına üşüşürken gördüğü manzarayı aklına kaydediyordu. Kendilerinin gelişlerini ilgi çekici nesnelere bakar gibi izliyorlardı. Gwen kendisini sergilenmekte olan bir hayvan gibi hissetti. Gwen bütün o ufak, tuhaf, model gibi kil evleri gözden geçirdi ve gururlu bir halk, onları izleyen yumuşak gözleri olan savaşçı bir halk gördü. Açıkça, onlar şimdiye kadar hiç Gwen ve halkı gibi bir şey görmemişlerdi. Meraklı olmalarına rağmen, aynı zamanda ihtiyatlıydılar. Gwen onları suçlayacak durumda değildi. Kölelikle geçen bir ömür onları ihtiyatlı olmaya sevk etmişti.

Gwen her tarafta kamp ateşleri yakıldığına dikkat ederek bunun nedenini merak etti.

"Niçin bütün bu ateşler yakılıyor?" diye sordu.

'Siz hayırlı bir günde geldiniz," dedi Bokbu. "Bu bizim ölüler 86 / 357

festivalimiz. Bizim için kutsal bir gece, Güneşin bir döngüsünde ancak bir kez geliyor. Ölülerin tanrılarını onurlandırmak için ateşler yakarız ve bu gece tanrıların bizi ziyaret ettikleri ve bize olacakları anlattıkları söylenir."

"Aynı zamanda kurtarıcımızın da bu gün geleceği söylenir," diye bir ses konuşmaya katıldı.

Gwendolyn o tarafa bakınca daha yaşlı bir adam gördü, belki yetmişlerinde, uzun boylu ve zayıftı ve resmi bir havası vardı. Uzun, sarı bir asa ile yanlarında

yürüyor ve sarı bir cübbe giyiyordu.

“Size Kalo’yu takdim edebilir miyim?” dedi Bokbu. “Bizim kâhinimiz.”

Gwen başıyla selamladı ve o da aynı şekilde karşılık verdi, ifadesiz bir yüzle.

“Güzel bir köyünüz var,” dedi Gwendolyn. “Burada aile sevgisini görebiliyorum.”

Muhtar gülümsedi.

“Bir kraliçe için gençsiniz, ama akıllı ve zarifsiniz. Denizin öte tarafında sizin için söyledikleri doğru. Sizin ve halkınızın burada, bu köyde bizimle kalabilmenizi dilerdim; ama anladığınızdan eminim, sizi İmparatorluğun meraklı gözlerinden saklamamız gerekir. Yine de, yakınlarda kalacaksınız; orası sizin eviniz olacak.”

Gwendolyn onun bakışlarını izledi ve yukarı baktığında uzakta deliklerle dolu bir havuz gördü.

“Mağaralar,” dedi. “Orada güvende olacaksınız. İmparatorluk 87/357

sizi orada aramayacaktır; ateşlerinizi yakabilir, kendi yemeğinizi pişirebilir, iyileşip toparlanabilirsiniz..”

“Ya sonra?” diye sordu onlara katılan Kendrick. Bokbu ona doğru baktı, ama karşılık veremeden aniden olduğu yerde durdu; zira elinde bir mızrak tutan uzun boylu, kaslı bir köylü, | yanında bir düzine kaslı adamla birlikte karşısına çıkmıştı.

Bu, gemideki gelişini protesto eden adamdı ve hiç mutlu görünmüyordu.

Adam “Yabancıları buraya alarak bütün halkımızı tehlikeye atıyorsun,” dedi kasvetli bir ifadeyle. “Onları geldikleri yere geri göndermen gerekir. Burada sahile vuran her ırkı kabul etmek bizim işimiz değil.”

Bokbu onunla yüz yüze dururken kafasını salladı.

“Babalarınız sizinle utanç duyardı,” dedi. “Misafirperverlik kuralları herkes için geçerlidir.”

Adam “Peki, misafirperverlik bir kölenin görevi midir?” diye çıkıştı. “Bunu biz kendimiz bile bulamazken?”

“Bize nasıl muamele edildiğinin bizim başkalarına nasıl muamele ettiğimizle bir ilgisi yok,” diye karşılık verdi muhtar. “Ve bize ihtiyaç duyanları geri çevirmeyeceğiz.”

Köylü bu lâfları küçümseyerek, Gwendolyn, Kendrick, ve diğerlerine dik dik baktı, sonra tekrar muhtara döndü.

“Onları burada istemiyoruz,” dedi, azarlayarak. “Mağaralar buradan yeterince uzakta değil ve burada bulundukları her gün, ölüme biraz daha yaklaşıyoruz.”

“Ve eğer adalet içinde yaşanmazsa, ucuna yapıştığınız bu 88/357

hayat ne işe yarar?” diye sordu muhtar.

Adam uzun bir süre ona tepesinden dik dik baktı, en sonunda dönüp öfkeyle orasını terk etti. Adamları da peşinden gittiler.

Gwendolyn onların gidişini izledi, ne olacağını merak ederek.

“Ona aldırmayın,” dedi muhtar, yürümeye devam ederken. Gwen ve diğerleri de onun peşine takıldılar.

“Size yük olmak istemiyorum,” dedi Gwendolyn. “biz ayrılabiliriz.”

Muhtar kafasını salladı.

“Ayrılmayacaksınız,” dedi. “Dinlenip hazır oluncaya kadar. Eğer tercih ederseniz, İmparatorlukta gidebileceğiniz başka yerler var. Aynı şekilde iyi gizlenmiş yerler. Ama bunlar buradan çok uzaklarda ve ulaşılması tehlikeli ve sizler toparlanıp karar vermeli ve burada bizimle kalmalısınız. Bunun üzerinde ısrar ediyorum. Nitekim sadece bu gece için, bize katılmanızı, köydeki eğlencelerime katılmanızı diliyorum. Neredeyse gece çöküyor; İmparatorluk sizi görmeyecektir ve bu bizim için önemli bir gün. Sizleri misafirimiz olarak ağırlamaktan onur duyacağım.”

Gwendolyn akşamın çökmekte olduğunu fark etti, bütün kamp ateşlerinin yakılmakta olduğunu, köylülerin en iyi kıyafetlerini giymiş, toplanmakta

olduklarını gördü; yumuşak ve sürekli bir davul sesinin yavaşça yükselmeye başladığını, sonra okunan şarkıları duydu. Etrafta koşuşan, şekere benzeyen yiyecekleri avuçlayan çocukları gördü. İçleri bir tür sıvıyla dolu Hindistan cevizlerini dağıtan adamları gördü ve ateşlerin üzerinde kızaran büyük hayvanlardan gelen havadaki et kokusunu aldı.

Halkının dinlenip kendine gelme ve mağaraların izolasyonuna inmeden iyi bir yemek yeme fırsatı bulması fikri Gwen'in hoşuna gitmişti.

Muhtara döndü.

"Buna memnun olurum/' dedi. "Buna çok memnun olurum."

*

Sandara tekrar evine dönmüş olmaktan aşırı duygulanmış vaziyette Kendrick'in yanında yürüyordu. Evinde olmaktan, kendi halkıyla birlikte tanıdığı topraklar üzerinde bulunmaktan mutluydu, ancak yine de kendisini aynı zamanda bir kez daha kısıtlanmış, bir köle gibi hissediyordu. Burada olmak niçin buradan ayrıldığına, niçin İmparatorluğun hizmetine girmek ve onlarla bir iyileştirici olarak denişleri aşmak için gönüllü olduğuna ilişkin hatıraları geri getirmişti. En azından bu kendisini bu yerden dışarı çıkartmıştı.

Sandara Gwendolyn'in halkını kurtarmaya yardımcı olduğu, onların hepsini denizde ölmeden önce buraya getirdiği için kendini çok kadar rahatlamış hissediyordu. Kendrick'in yanında yürürken, her şeyden çok onun elini tutmak, gururla kendi adamını halkına göstermek istiyordu. Ama bunu yapamazdı. Üzerlerinde çok fazla göz vardı ve kendi köyünün ırklar arasında bir birleşmeyi asla onaylamayacağını biliyordu.

Kendrick, onun düşüncelerini okur gibi, yukarı uzandı ve bir kolunu onun beline doladı ve Sandara çabucak eliyle bunu itip uzaklaştırdı. Kendrick incinmiş vaziyette ona baktı.

"Burada değil," diye cevap verdi yumuşakça, kendini suçlu 90/357

hissederek.

Kendrick şaşırmış vaziyette kaşlarını çattı.

“Bunu konuşmuştuk,” dedi. “Halkımın katı olduğunu sana söylemiştim. Onların yasalarına saygı göstermeliyim.”

“O zaman benden utanıyor musun?” diye sordu Kendrick.

Sandara kafasını salladı.

“Hayır, lordum. Tam tersine. Daha fazla gurur duyduğum başka hiç kimse yok. Daha çok sevdiğim başka hiç kimse de yok. Ama sizinle olamam. Burada değil. Bu yerde değil. Anlamanız gerek.”

Kendrick’in suratı asıldı ve Sandara buna sebep olduğu için kendisini çok kötü hissetti.

“Ancak bulunduğumuz yer burası,” dedi Kendrick. “Bizim için başka bir yer yok. O zaman birlikte olmayacak mıyız?”

Sandara yüreği parçalanarak konuştu: “Siz kendi halkınızın mağaralarında kalacaksınız,” dedi. “Ben burada köyde kalacağım. Kendi halkımla. Bana düşen bu. Sizi seviyorum, ama birlikte olamayız. Burada olmaz.”

Kendrick incinmiş vaziyette başını çevirdi ve Sandara daha fazla izahat vermek isterken aniden bir ses araya girdi.

“Sandara!?” diye birisi seslendi.

Sandara döndü, tanıdık bu sesi, tek erkek kardeşinin sesini duymaktan şok olmuştu. Onun kalabalığın içinden çıkıp kendisine doğru yürüdüğünü görünce kalbi zıpladı.

91/357

Darius.

Kendisini bıraktığı zamana nazaran çok büyük ve güçlü ve yaşlı görünüyordu, daha önce görmediği bir kendine güvenle doluydu. Onu bir oğlan olarak bırakmıştı ve şimdi hala genç olmakla birlikte, bir adam gibi görünüyordu. Uzun, aşağı sarkan dağınık, hiç kesilmeden arkadan bağlanan saçlarıyla, her zamanki gibi mağrur, aynen babalarına benziyordu. Onun gözlerinde içindeki savaşçıyı görebiliyordu.

Sandara onu görmekten, hayatta olduğunu görmekten, ölmediğini veya diğer bütün köleler gibi çökmüş olmadığını, hala gururlu ruhunun ona yön verdiğini görmenin neşesiyle kendinden geçmişti. İleri koşarak onu kucakladı, kardeşi de ona sarıldı. Onu tekrar görmek o kadar iyi geliyordu ki.

“Senin ölmüş olduğundan korkuyordum,” dedi kardeşi.

Sandara kafasını salladı.

“Tam denizin ötesinde,” dedi. “Seni bir oğlan olarak bıraktımve sen bir adam olmuşsun.”

Kardeşi gururla ona geri gülümsedi. Bu ufak bunaltıcı köyde, dünyadaki bu korkunç yerde, Darius onun tek teselli kaynağı olmuştu, o da Darius’un. Her ikisi de birlikte ıstırap çekmişlerdi, özellikle babalarının kaybolmasından sonra.

Kendrick yanlarına geldi ve Sandara onu gördü ve donup öyle kaldı, Darius’un ona baktığını görünce onu nasıl takdim edeceğini bilmeden. Bir tür takdim yapması gerektiğini biliyordu.

Kendrick bu işte onu geride bıraktı. Elini uzatarak ileri 92/357

“Ben Kendrick,” dedi.

“Ve ben Darius,” diye cevap verdi, el sıkışarak..

“Kendrick, bu benim kardeşim,” dedi Sandara tedirginlikle kekeleyerek. “Darius, bu da... yani... bu...”

Sandara panikleyerek duraksadı, ne söyleyeceğini bilemedi. Darius elini uzattı.

“Bana izahat vermen gerekmez, kardeşim,” dedi. “Ben diğerleri gibi değilim. Ben seni anlıyorum.”

Sandara Darius’un gözlerinde gerçekten anladığını ve kendisini yargılamadığını görebiliyordu. Sandara onu bunun için seviyordu.

Hepsi döndüler ve birlikte yürüyerek köyü gezmekte olan diğerlerine katıldılar.

“Dönmek için oldukça çalkantılı bir zamanı seçtin,” dedi Darius gergin bir sesle.

“Çok şey oldu burada. Hala da çok şey olmaya devam ediyor.”

Sandara, “Ne demek istiyorsun?” diye tedirginlikle sordu.

“Birbirimize anlatacak çok şey var, kardeşim. Kendrick, sen de bize katılacaksın. Gelin, ateşler başlamış.” “Ben Kendrick,” dedi.

“Ve ben Darius,” diye cevap verdi, el sıkışarak..

“Kendrick, bu benim kardeşim/’ dedi Sandara tedirginlikle kekeleyerek. “Darius, bu da... yani... bu...”

Sandara panikleyerek duraksadı, ne söyleyeceğini bilemedi. Darius elini uzattı.

“Bana izahat vermen gerekmez, kardeşim,” dedi. “Ben diğerleri gibi değilim. Ben seni anlıyorum.”

Sandara Darius’un gözlerinde gerçekten anladığını ve kendisini yargılamadığını görebiliyordu. Sandara onu bunun için seviyordu.

Hepsi döndüler ve birlikte yürüyerek köyü gezmekte olan diğerlerine katıldılar.

“Dönmek için oldukça çalkantılı bir zamanı seçtin,” dedi Darius gergin bir sesle. “Çok şey oldu burada. Hala da çok şey olmaya devam ediyor.”

Sandara, “Ne demek istiyorsun?” diye tedirginlikle sordu.

“Birbirimize anlatacak çok şey var, kardeşim. Kendrick, sen de bize katılacaksın. Gelin, ateşler başlamış.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Godfrey yıldızlı gecede alev alev yanan ateşin karşısında köyde oturuyordu, kız kardeşi Gwendolyn, erkek kardeşi Kendrick, Steffen, Brandt, Atme, Aberthol ve neredeyse Halka'dan hatırladığı insanların hepsi yakınındaydılar. Yanında Akorth ve Fulton vardı ve onları görünce fena halde bir içkiye ihtiyacı olduğu aklına geldi.

Godfrey gözlerini alevlerin içine dikerek, olan her şeyi değerlendirmeye çalışarak buraya nasıl gelmiş olduğunu düşündü, her şey uzun bir bulanıklık dizisi içinde bulanık bir görüntü gibi geliyordu. İlk başta babasının ölümü vardı; sonra erkek kardeşi Gareth'ın ölümü geliyordu; sonra McCloudların istilası; sonra Halka'nın istilası; sonra Yukarı Adalar; sonra denizi geçmek için yaptıkları uzun yolculuk.... Bu insana peş peşe tekrarlanan bir trajedi, bir yolculuk gibi geliyordu. Hayatı savaş ve kaos ve sürgünden başka bir şey olmayan bir sürece dönüşmüştü. Nihayet bir yerden diğerine taşınmaya son vermek iyi geliyordu. Ve her şeyin daha yeni başlamakta olduğunu seziyordu.

"Şimdi bir kupa içki için neler yapmazdım," dedi Akorth.

"Kuşkusuz buralarda bir yerde içecek bir şeyleri olmalı," dedi Fulton.

Godfrey aynı şeyi düşünerek ağrıyan başını ovdu. Eğer hayatta hiç içkiye ihtiyaç duyduğu bir an olmuşsa, o şimdiydi. Denizi geçmek için yapmış oldukları son yolculuk hatırlayabildiklerinin en kötüsüydü, o kadar günü yiyecek veya bira olmadan, çoğu kez açlığın sınırında geçirmişlerdi... Birçok kez öldüğünü sanmıştı. Gözlerini kapattı ve korkunç görüntüleri, tanıdık Halka üyelerinin taşa dönüşüp

korkuluklardan aşağı düşüşlerinin hatıralarını zihninden uzaklaştırmaya çalıştı.

Sonu gelmeyen bir yolculuk olmuştu bu, cehennemden geçip geri geldikleri bir yolculuk ve Godfrey bunun kendisinde bir tür bilinçlenmeye veya aydınlanmaya yol açmamış olmasına şaşırıyordu. Bu kendi hayat tarzını değiştirmesine yol açmamıştı. Sadece daha çok içmek, her şeyi bu şekilde aklından çıkarmak istemesine sebep olmuştu. Bende hatalı bir taraf mı var diye merak ediyordu. Bu kendisini diğerlerinden daha az derinliğe sahip birisi mi yapıyordu? Böyle olmadığı ümidindeydi.

Şimdi işte buradaydılar, yine İmparatorluğun içinde, onları öldürmek isteyen düşman bir ordu tarafından kuşatılmış durumda. Keşfedilinceye kadar ne kadar zamanları vardı merak ediyordu. Romulus'un bir milyon adamı onları bulmadan önce? Godfrey içinde günlerinin sayılı olduğu yolunda endişe verici bir his vardı.

"Görmekten hoşlanacağınız bir şeyler görüyorum," dedi Akorth.

Godfrey başını kaldırdı.

"Orada," dedi Fulton, dirseğiyle onu dürterek.

Godfrey o tarafa baktı ve köylülerin şeffaf bir sıvıyla dolu bir çanağı elden ele geçirdiklerini gördü. Her biri çanağı dikkatlice tutuyor, bir yudum alıyor ve yanındakine geçiriyordu.

"Bu pek Kraliçe'nin birasına benzemiyor," dedi Akorth.

Fulton, "Ve sen daha iyi bir mahsulün gelmesini bekleme 96 / 357

Fulton öne eğildi ve Akorth elini uzatmadan çanağı tuttu ve sıvı yanaklarından aşağı dökülürken, büyük bir yudum aldı. Ağzını elinin tersiyle sildi ve sevinç içinde inledi.

"Yakıyor," dedi. "Sen haklısın. Kuşkusuz Kraliçe'nin birası v değil. Ondan çok daha kuvvetli bir şey.."

Akorth çanağı çekti ve büyük bir yudum aldı ve sonra başıyla onaylayarak aynı fikirde olduğunu gösterdi. Çanağı Godfrey'e geçirirken öksürmeye başladı.

"Tanrım," dedi Akorth. "Ateş yutmak gibi."

Godfrey eğilip sıvıyı kokladı ve sonra başını geri çekti.

"Nedir bu?" diye köylülerden birine sordu, sert görünüşlü geniş omuzlu gömleksiz bir savaşçı yanında oturuyordu; ciddi görünüyor ve siyah taşlardan yapılmış bir kolye takıyordu.

"Biz buna kaktüsün kalbi deriz," dedi. "Erkekler için bir içkidir. Sen bir erkek misin?"

“Kuşkuluyum,” dedi Godfrey. “Kime sorduğuna bağlı. Ama dertlerimi bastırmak için ne olmam gerekiyorsa o olacağım.”

Godfrey çanağı dudaklarına götürdü ve içti ve sıvının ateş gibi boğazından aşağı inip midesini tutuşturduğunu hissetti. O da öksürdü ve yanındaki çanağı ondan alırken köylüler güldüler.

“Erkek değil,” diye gözlemde bulundular.

“Babamda öyle derdi,” diye Godfrey onlarla gülerek mutabakatını ifade etti.

İçki kafasına vururken Godfrey kendini iyi hissetti ve kendisine hakaret eden köylü çanaktan içmeye başlarken, Godfrey uzandı ve çanağı elinden çekip aldı.

“Bekle bir dakika,” dedi Godfrey.

Godfrey bu kez öksürmeden bir kaç büyük yudum içti.

Köylülerin hepsi şaşırmış vaziyette ona baktılar. Godfrey yüzüne bir gülümseme geri gelirken memnuniyet içinde onlara döndü.

“Ben bir erkek olmayabilirim,” dedi, “silahlarınızı da daha iyi kullanıyor olabilirsiniz. Ama içkide bana meydan okumayın.”

Hepsi güldüler; köylüler çanağı diğerlerine geçirdiler ve Godfrey dirsekleriyle toprağa yaslandığında başı çoktan hafifçe dönmeye başlamıştı. İlk kez kendisini iyi hissediyordu. Kuvvetli bir içkiydi ve kendisini sersemlemiş hissediyordu; daha önce hiç böyle bir şey içmemişti.

“Yeni bir sayfa açmış olduğunu görüyorum,” diye çıkışan bir kadın sesi geldi.

Godfrey döndü ve yukarı bakınca Illepra’nın elleri belinde, kaşları çatık ona bakarak tepesinde dikildiğini gördü.

“Biliyorsun, öğleden sonrayı insanlarımızı iyileştirerek geçirdim,” dedi, onu onaylamayan bir tavırla. “Birçoğu hala açlığın etkilerinden ıstırap çekiyor. Ve yardımcı olmak için sen ne yaptın? İşte burada, ateşin yanında oturmuş, içki içiyorsun.”

Godfrey midesinin döndüğünü hissetti; bu kız daima en kötü

yanını yakalıyor gibiydi.

“İnsanlarımızın birçoğunun burada oturup içki içtiğini görüyorum,” diye cevap verdi, “ve bunun için hepsini Allah bağışlasın. Bunun ne zararı var?”

“Hepsi içki içmiyor,” dedi Illepra. “En azından senin içtiğin kadar.”

“Ve bundan sana ne?” diye karşılık verdi Godfrey.

“İnsanlarımızın yarısı hastayken, bunun geceyi içerek ve gülerek geçirme zamanı mı olduğunu sanıyorsun?”

“Daha iyisini ne zaman bulacağız?” diye karşılık verdi.

Illepra kaşlarını çattı.

“Yanlış,” dedi. “Şimdi tövbe etme zamanı. Oruç tutma ve dua etme zamanı.”

Godfrey kafasını salladı.

“Beni tanrılara ettiğim dualar hep cevapsız kaldı,” diye cevap verdi. “Oruç tutmaya gelincegemideyken yeterince oruç tuttuk. Şimdi bir şeyler yeme zamanı.”

Uzandı ve elden ele geçirilen bir tavuk budunu kapıp büyük bir ısırık aldı ve ona meydan okur şekilde bakarak çiğnemeye başladı. Yağlar çenesinden aşağı akıyordu, ama silme zahmetine girmedi ve Illepra ona yaptığını tasvip etmeden buz gibi gözlerle bakarken gözlerini hiç kaçırmadı.

Illepra ona acıyarak baktı ve ağı ağır kafasını salladı.

“Bir zamanlar bir erkektin. Kısa bir an için olsa da. Kraliyet Sarayı’nda olduğumuz zaman. Erkekten de öte... Bir kahramandın. Geride kalıp Gwendolyn’i ve şehri korumuştun. Onun hayatını kurtarmaya yardımcı oldun. McCloud’ları geride tuttun. Ben senin.. .başka birisi olduğunu sanmıştım.

“Ama işte buradasın. Şakalar yaparak ve içerek geceyi geçiriyorsun. Her zaman olduğun o oğlan çocuğu gibi.”

Şimdi Godfrey’in asabı bozulmuştu, hafif sarhoşluğu ve rahatlama hissi çabucak

yok olmaktaydı.

Kızgınlıkla “Sen benim ne yapmamı isterdin?” diye çıkıştı. “Oturduğum yerden kalkıp ufka koşup tek başıma İmparatorluğu mağlûp etmemi mi??”

Akorth ve Fulton güldüler, köylüler de onlarla birlikte güldü. Illepra kızardı ve kafasını salladı.

“Hiç değişmedin,” dedi. “Dünyanın yarısını geçip geldin ve hala hiç değişmedin.”

“Ben kimsem oyum,” dedi Godfrey. “Bir okyanus bunu değiştirmez.”

Paylamak için gözlerini kıstı.

“Bir zamanlar seni sevmiştim,” dedi. “Şimdi, senin için hiçbir şey hissetmiyorum. Kesinlikle hiçbir şey. Benim için büyük bir hayal kırıklığısın sen.”

Döndü ve öfkeyle oradan ayrıldı ve Godfrey’in etrafındaki erkekler güldüler ve homurdandılar.

“Denizin öbür tarafında bile kadınların farklı olmadığını görüyorum,” dedi bir köylü ve hepsi buna kahkahalarla güldüler.

But Godfrey gülmüyordu. Kız onu incitmişti. Ve kafası içkiyle bulutluyken bile Illepra’nın her şeye rağmen kendisi için değer taşıdığını idrak etmeye başlıyordu.

Godfrey uzandı, çanağı kaptı ve büyük bir yudum daha aldı.

“Bu kahramanlar için!” dedi. “Tanrı biliyor ki, ben onlardan biri değilim.”

*

Gwendolyn ateşin önünde oturuyordu. Kendrick, Brandt, Atme, Aberthol ve bir düzine Gümüş şövalyesi ona katılmışlardı; onların yanında, bir düzine yaşlı ve düzinelerle köylü ile beraber Bokbu oturuyordu. Yaşlılar Gwen ile uzun bir görüşmeye girmişlerdi ve alevlerin içine bakarken Gwen kibar davranmaya ve dinlemeye çalışıyordu. Ona ufak et parçaları verirken Krohn başını kucağına

koymuştu. Yaşlılar saatlerdir konuşmaya devam ediyorlardı. Görünüşe göre, dışarıdan gelmiş bir kişiyle konuşma fırsatı yakalamış olmaktan heyecan duyuyor ve İmparatorluk, kendi köyleri ve halkları ile ilgili sorunlarını dile getiriyorlardı.

Gwendolyn söylenenlere dikkatini vermeye çalışıyordu. Ama aklının bir parçası başka yerdeydi, Thor ve Guwayne'den başka bir şey düşünmüyor, onların güvenlik içinde olduklarını umuyor ve bunun ve ona dönmeleri için dua ediyordu. Ateşlerin yakıldığı bu gece, bütün kalbiyle onların kendisine geri gelmeleri ve bir şansa daha sahip olmak için dua ediyordu. Bir mesaj,bir işaret, emniyette olduklarını anlamasını sağlayacak herhangi bir şey için duacıydı.

101/357

"Leydim?"

Gwen döndüğünde Bokbu'nun kendisine baktığını gördü.

"Bu konuda sizin düşünceleriniz nedir?" diye sordu.

Gwen silkinip kendine geldi.

"Özür dilerim," dedi. "Tekrar sorar mısınız lütfen?"

Bokbu boğazını temizledi, açıkça şefkatli ve anlayışlıydı.

"Benim halkımın yaşam tarzını izah ediyordum. Bizim buradaki hayatımızı. Siz bana bir gün nasıl geçiyor diye sormuştunuz. Bir gün tarlalarda başlar ve güneş batınca son bulur. İmparatorluğun ustabaşları bizi köle olarak alırlar, İmparatorluğun kendi ırklarından olmayan diğer her şehrinde yaptıkları gibi. Ölünceye kadar bizi çalıştırırlar."

Kendrick, "Kaçmaya çalışmadınız mı?" diye sordu.

Bokbu ona döndü.

"Tam olarak nereye kaçacaktık?" diye sordu. "Biz Volusia'nın hizmetinde köleleriz,deniz kenarındaki büyük kuzey şehrinin. İmparatorluğun özgür eyaleti yoktur, buradan yüzlerce mil içinde kaçacak hiçbir yer bulunmuyor. Bir tarafımızda Volusia var, diğer tarafımızda okyanus ve arkamızda da

uçsuz bucaksız çöl.”

“Ve gölün öbür tarafında ne var?” diye sordu Gwen.

“İmparatorluğun bütün geri kalanı,” diye diğer bir reis lafa girdi. “Sonsuz topraklar. Hayal edebileceğinizden daha fazla

eyaletler ve bölgeler. Hepsi İmparatorluğun parmağının altında. Büyük çölü geçmeye muvaffak olsak bile, bunun gerisinde ne yattığı hakkında çok az şey biliyoruz.”

“Kölelik ve ölüm dışında,” diye başka birisi ekledi.

“Hiç kimse bunu geçmeyi hiç denedi mi? diye sordu Gwen.

Bokbu resmi biçimde ona döndü.

“Her gün insanlarımızdan bir kısmı kaçmaya çalışırlar. Çoğu kaçmaya çalışırken sırtlarına bir mızrak veya okla çabucak öldürülür. Kaçanlar ise kaybolur. Bazen İmparatorluk günler sonra onları geri getirir, bizim görmemiz için cesetler, en yüksek ağaca asılmak üzere. Başka zamanlar, sadece bir hayvan tarafından yenilen insanların kemiklerini getirirler. Bazen de, onları hiç geri getirmezler.”

Gwen, “Hiç hayatta kalan oldu mu?” diye sordu.

Bokbu kafasını salladı.

“Büyük Hiçlik acımasızdır,” dedi. “Kuşkusuz bunları çöl almıştır.”

“Belki bazıları hayatta kalmıştır?” diye ısrar etti Kendrick. Bokbu omzunu silkti.

“Belki. Belki sadece başka bir bölgeye kapağı attıktan sonra orada köle yapılmışlardır. Diğer İmparatorluk bölgelerinde Kölelerin durumu bizimkinden daha kötüdür. Her gün rastgele ve rutin olarak öldürülürler, sırf ustabaşlarının eğlencesi olarak. Burada, en azından, ailelerimizden koparılıp eğlence olsun diye satılmayız. Şehirden şehre, kasabadan kasabaya gönderilmeyiz; burada, en azından, bir evimiz var. Çalıştığımız sürece yaşamamıza izin verirler.”

“Bu pek bir hayat sayılmaz,” dedi bir diğer reis. “Bu, bir esaret hayatı. Ama yine de bir hayat.”

Kendrick, “Silah toplayıp savaşamaz mısınız?” diye sordu. Bokbu kafasını salladı.

“Bunu başka zamanlarda, başka şehirlerde deneyen başka nesiller oldu. Hiçbiri asla kazanamadı. Asker sayısı ve silah bakımından bize galebe çaldılar. İmparatorluk daha üstün zırha, silahlara, hayvanlara, takviye edilmiş duvarlara, teşkilata... Ve en önemlisi çeliğe sahip. Bizim hiç yok. Çelik burada yasa dışı ilan edilmiş durumda.”

“Hem bir köle isyan eder ve kaybederse, bütün köy öldürülür.”

“Sayıca bizden çok üstünlerdi,” diye diğer bir reis söze girdi. “Ne yapabiliriz ki? Bir kaç yüzümüz, tahta silahlarımızla, onlar çelik zırh giyerlerken, onların yüz binlercesine saldıracak mıydık?”

Gwendolyn onların içinde bulundukları açmazı düşündü. Anlıyor ve onlar için şefkat hissediyordu. Kim olduklarından, gururlu savaşçı ruhlarından, ailelerini korumak için vazgeçmişlerdi. Onları suçlayamazdı. Kendisi onların yerinde olsaydı aynı şeyi yapıp yapmayacağını merak etti. Babasının yapıp yapmayacağını.

“Boyun eğmek çok kötü bir şey,” dedi. “Bir insan ırkı veya silahları veya gücü veya kendi tarafının sayısı veya zenginlikleriya da her ne sebeple olursa olsunkendisini bir diğerinden büyük görürse, o zaman sebepsiz yere gaddarlık yapabilir.

Bokbu ona döndü.

“Bu tecrübeyi siz kendiniz de yaşadınız,” dedi. “Yoksa burada olmayacaktınız.”

Gwendolyn başıyla onayladı, alevlerin içine bakarak.

“Romulus ve onun bir milyon adamı vatanımızı istila etti ve yakıp yok etti,” dedi. “Şimdi ancak bir kaç yüzümüz kaldık, bir zamanlar en görkemlisi olan ulusumuzdan geriye bütün kalan bu. Merkezinde o kadar müreffeh bir şehir vardı ki, diğer herhangi bir şehir gölgede kalırdı. Her türlü bolluk içinde dolup taşan bir ülkeydi. Bizi her türlü kötülükten koruyan bir Kanyon vardı. Biz

yenilmezdik. Kuşaklar boyunca, bizi kimse yenemezdi.”

“Ancak yine de, büyükler bile devrilir,” diye dürttü Bokbu.

Gwen başıyla onayladı, onun anladığını görerek.

“Ve ne oldu?” diye sordu diğer bir reis.

Düşüşleri üzerinde düşünürken, Gwendolyn de aynı şeyi merak ediyordu.

“İmparatorluk,” dedi. “Sizin başınıza geldiği gibi.”

Hepsi karamsar bir sessizliğe büründüler.

“Ya biz size katılacak olsaydık?” dedi Atme, sessizliği bozarak. “Ya biz onlara sizinle birlikte saldırsaydık?”

Bokbu kafasını salladı.

“Volusia şehri iyi tahkim edilmiştir, iyi korunur. Ve bize karşı sayıca bire karşı bin üstünlükleri vardır.”

“Kuşkusuz, İmparatorluğu al aşağı edecek bir şey olmalı?” diye sordu Brandt.

Yaşlılar ihtiyatla birbirlerine baktılar, sonra uzun bir duraksamadan sonra, Bokbu:

“Devler, belki,” dedi.

Gwen, ilgi duyarak, “Devler mi?” diye sordu.

Bokbu başıyla onayladı.

“Mevcudiyetleri hakkında söylentiler var. İmparatorluğun uzak köşelerinde.”

Aberthol ortaya konuştu:

“Devlerin Ülkesi,” dedi. “Bu ülkede o kadar uzun boylu yaratıklar var ki, ayakları bin kişiyi ezebilir. Devlerin Ülkesi bir efsane ülkesidir. İşe yarar bir efsane. Bunun doğru olmadığı babalarımızın baları zamanında kanıtlanmıştı.”

“Doğru olup olmadığınızı hiç kimse bilmiyor,” dedi Bokbu. “Ama bildiğimiz bir şey varsa, o da Devlerin, bir zamanlar, mevcut olduğudur. Ve dönek oldukları. Vahşi bir hayvanı terbiye etmeye çalışın daha iyi. İmparatorluk kadar sizi de kolayca öldürebilirler. Adalet peşinde değillerdir; taraf tutma peşinde değillerdir. Peşinde oldukları tek şey kan dökmektir. Hala mevcut olsalar bile, onları bulabilseniz bile, Volusia’yı istila etme yerine onları ziyaret etmek suretiyle hayatınızı kaybetmeniz daha muhtemeldir.”

Gwen bütün bunları düşünerek alevleri incelerken hepsinin üzerine uzun bir sessizlik çöktü.

Gwendolyn, “Başka hiçbir yer yok mu?” diye sorarken bütün gözler ona döndü. “İnsanlarımız iyileşip kendilerine gelince, İmparatorlukta gidip güvende olacağımız başka hiçbir yer yok v mu? Her şeye yeni baştan başlayabileceğimiz bir yer?”

Yaşlılar aralarında uzun süre bakıştılar ve nihayet, birbirlerini başlarıyla onayladılar.

Bokbu elindeki asayı kaldırdı, öne uzattı ve toprağa bir şey çizmeye başladı. Gwendolyn önünde ayrıntılı bir harita açılmaya başlarken, Bokbu’nun bunu ne kadar ustalıkla yaptığına şaşırdı ve bütün halkı etraflarına toplandılar. İmparatorluğun şekli ortaya çıkarken izlemeyi sürdürdü ve bunun uçsuz bucaksız büyüklüğüne ve karmaşıklığına hayranlık ve saygı duyarak baktı.

Bokbu, nihayet bitirince, “Onu tanıyabiliyor musun?” diye Gwen’e sordu.

Gwendolyn haritayı inceledi, bütün değişik bölgeleri ve vilayetleri, bunlardan düzinelerle vardı. İmparatorluk topraklarının garip şekline baktı, merkezi dikdörtgendi ve dört köşesinin her birinden, uzun, eğri bir yarımada aksi yönlere doğru uzanıyordu. Her biri bir boğanın boynuzunu andırıyordu. Babası, İmparatorluğun dört boynuzu, derdi.

Şimdi bunun ne olduğunu anlıyordu.

“Tanıyabiliyorum,” dedi. “Bir zamanlar bütün bir yeni ayı alimlerin evinde Halka’nm ve İmparatorluğun eski haritalarını inceleyerek geçirmiştim. Dört köşe, dört yön için dört boynuz anlamına geliyor ve şu iki sivri uç Kuzey ve Güney. Ortada

Büyük Hiçlik bulunuyor.”

Bokbu gözleri fal taşı gibi açılmış, etkilenmiş vaziyette ona bakıyordu.

“Şimdiye kadar bunu bilen tek yabancı siz oldunuz,” dedi. “Eğitiminiz gerçekten harika olmalı.”

Sonra durakladı.

“Evet, İmparatorluğun kendi şekli tabiatını da ortaya koyar. Boynuzlar. Sivri uçlar. Boşluk. Aralarında birçok bölge olan uçsuz bucaksız topraklardır bunlar. Tabii, buraya çizmeye bile kalkışmadığım adaları hesaba katmazsak. Henüz gezilip görülmemiş ve bilinmeyen çok şey vardır. Çoğu söylentiden ibarettir. Bazıları çok uzun zamandır köle yapılmış olanlar tarafından anlatılıp gelen hüsnükuruntudur. Neyin doğru olduğunu artık bilecek durumda değiliz. Haritalar yaşayan şeylerdir ve harita yapanlar da krallar kadar yalan söylerler. Bütün haritalar siyasettir. Ve bütün haritalar kuvvettir.”

Bunu uzun bir sessizlik izledi. Gwen onun sözleri üzerinde düşünürken ateşin çıtırdaması dışında bir ses duyulmuyordu.

Bokbu nihayet, “Antochin zamanından önce,” diye devam etti, “benim babamın ve sizin babanızın zamanından önce, Halka ile İmparatorluğun bir olduğu bir zaman vardı. Büyük Bölünmeden önce. Kanyon’dan önce. Sizin zırhlı, çelikli adamlarınız, efsaneye göre, birbirlerinden ayrıldılar. Yarısı Palka’ya gitti, diğer yarısı geride kaldı. Eğer bu doğruysa, o zaman bir yerde, İmparatorluk toprakları arasında, İkinci Halka krallığı yaşıyor olmalı.”

Gwendolyn durakladı, aklı başını almış gidiyordu.

“İkinci Halka mı?” diye sordu, fısıldar gibi, heyecanı artarken. Hepsi aklına geri geliyordu, bütün okudukları. Bu biraz bulanıktı ve hepsini tam olarak hatırlayamıyordu; bunun bir çocuk masalı olduğunu sanmıştı.

“Gerçekten çok efsane,” diye Aberthol söze girdi, haritaya bakmak için öne çıkarken yaşlı sesi havayı kesiyordu. “Dört boynuz ve iki sivri uç arasında,” diye ezberden okumaya başladı, “kadim kıyılar ve İkiz Göller arasında, Altbu’nun kuzeyinde...”

.”.. ve Reche’nin güneyinde,” diye Bokbu tamamladı, “İkinci Halka bulunur.”

Aberthol ve reisin gözleri birbirine kilitlendi, her biri eski yazıları ezbere biliyordu.

“Yüzyıllar öncesinden bir efsane,” dedi Aberthol. “Burada koca karı masallarından ve efsanelerden bahsediyorsunuz. Bütün yaptığınız bu.”

“Bazıları buna efsane diyor,” dedi Bokbu. “Ve bazıları gerçek.”

Aberthol inatçı biçimde kafasını salladı.

“İkinci bir Halka olması ihtimali zayıf,” dedi Aberthol. “Halkımızın ümitlerini böyle bir maceraya bağlamak geleceğimizi ölüme bağlamak olur.”

Gwen Bokbu’yu inceledi. Yüzündeki ciddiyeti görebiliyordu ve onun İkinci Halka’nın mevcut olduğuna gerçekten inandığını hissetti. Bokbu, yüzü ciddi, çizmiş olduğu haritayı incelemekteydi.

Bokbu, “Yıllarca önce,” diye nihayet devam etti, ciddi bir 109 / 357

sesle, “henüz ben genç bir oğlanken, bu köye getirilmiş çelik bir kılıç ve bir göğüs zırhı gördüm. Babamın söylediğine göre bunlar, çölde ölmekte olan bir adamın üzerinde bulunmuştu. Sizin halkınıza benzeyen, soluk tenli bir adam. Çelik bir kıyafet giyen ve zırhında sizinkilerle aynı işaretler olan bir adam. Bize nereden olduğunu söyleyemeden öldü ve biz de zırhını ölüm korkusuyla sakladık.”

Bokbu iç çekti.

“Ben İkinci Halka’nın mevcut olduğuna inanıyorum,” diye ekledi. “Eğer onu bulabilirseniz, eğer ona ulaşabilirseniz, belki kendinize bir yurt, İmparatorlukta gerçek bir yurt bulabilirsiniz.”

“İmparatorluktan saklanacak başka bir yer mi?” dedi Kendrick, alaycı bir şekilde.

“Eğer İkinci Halka mevcutsa,” dedi Bokbu, “o kadar iyi gizlenmiş ki, onlar saklanmıyorlar. Yaşıyorlar. Bu uzak bir ihtimal, leydim,” diye bitirdi, “ama yine bir ihtimal.”

Gwen bütün bunları sindirinceye kadar, aniden tiz bir ses geceyi böldü. İlk başta

bu bir çığlıktı, sonra uzun bir haykırışa ve daha sonra sürekli okunun bir şarkıya dönüştü.

Bütün erkekler susup geriye yaslanarak durumu izlerken Gwen döndü. Siyah saçları beline kadar inen bir kadın ileri yürüdü. Elleri iki yanındaydı ve boğazına kırmızı bir eşarp sarılmıştı. Arkaya yaslanıp ellerini gökyüzüne kalırdı ve ağır bir şarkı okudu. Şarkıyı gittikçe daha yüksek sesle okurken, bütün kamp ateşlerindeki alevler daha yükseğe fırladı.

“Alevlerin ruhları!” diye seslendi. “Bizi ziyaret edin. Saygılarımızı sunalım. Bize söylemeniz gerekenleri söyleyin.

Göremediklerimizi görelim.!”

Gwendolyn önündeki ateş canlanıp gittikçe daha parlak olmaya başlayınca irkildi ve geri çekildi. Bakınca ateşin içinde şekillerin döndüğünü görerek şoke oldu. Tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Kâhinin mırıldandığı şarkı yavaşladı ve sonra durdu, bu sırada Gwendolyn’in yanma gelmiş ve başına dikilmişti. Gwen kâhinin parlayan sarı gözleri üzerine dikildiğinde korku hissetti.

“Ne istiyorsan bana sor,” dedi kâhin, insan ötesi karanlık bir sesle.

Gwen orada içinden titreyerek oturdu, soru sormak, bilmek istiyor, ama bundan korkuyordu. Ya alacağı cevap beklediği şekilde olmazsa?

Nihayet cesaretini topladı.

“Thorgrin,” dedi Gwendolyn, sözcükleri zar zor ağzından çıkararak. “Guwayne. Söyle bana. Yaşıyorlar mı?”

Kahin sırtını dönüp ateşe bakarken uzun bir sessizlik oldu. Yere eğilip ateşin içine bir avuç toprak attı. Ateş kıvılcımlandı ve yukarı fırladı ve kâhin sırtı Gwendolyn’e dönük olarak Gwen’in anlamadığı karanlık sözcükler mırıldanmaya başladı.

Nihayet, ona dönü, parlayan sarı gözlerini onun gözlerine kilitledi. Gwen istese de başka yere bakamıyordu.

“Bebeğin onu bildiğin şekilde geri gelmeyecek,” diye açıkladı karanlık bir

ifadeyle. “Ayrıca, kocan biz burada konuşurken Ölüler Diyarına girmek üzere.”

“HAYIR!” diye inledi Gwendolyn, çığlığı alevlerin sürekli 111/357

çıtırtısının üstüne çıkarak.

Öfke içinde ayağa kalktı; kalbinin çok hızlı atmakta olduğunu, bedeninin gücünü kaybettiğini hissetti. Dünya dönmeye başladı ve son gördüğü şey arkasında Steffen’la Kendrick’in kendisini yakalamaya hazırlandıkları oldu ve onların kollarına yığılırken tüm dünyası karardı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Thorgrin teknenin kenarında ayakta duruyor ve akıntı onları yavaşça ileri taşırken, dünyanın kenarındaki muazzam mağaranın içine sürüklenirlerken başını kaldırmış hayret ve merakla bakınıyordu. Otuz metre yukarıdaki eski kemerli tavana baktı, yosun ve hızla koşan acayip hayvanlarla kaplı boğumlu siyah kayadan su damlıyordu. İçeri girerlerken sert bir esinti çıktı ve ısı on derece birden düştü. Arkasında, Reece, Conven, Elden, Indra, O'Connor ve Matus hepsi ayakta, muazzam mağaranın karanlığının gittikçe daha derinlerine sürüklenirken merakla etrafa bakıyorlardı. Thor sanki bir daha asla dönmemek üzere, oldukları gibi yutulmakta oldukları hissine kapıldı ve kötü bir şeyler olacağı duygusu arttı.

Giderlerken, Thor aşağı baktığında saların değiştiğini ve ışıldamaya başladığını, fosforlu, yumuşak mavi bir ışığın karanlığı aydınlattığını, duvarlardan yansıyarak etrafı ancak görecek kadar karanlığı aydınlattığını gördü. Duvarlar ve onlara tutunan yaratıklar garip gölgeler halinde yansıyor ve derinlere gittikleri ölçüde sesler yükseliyordu... Öten böcekler, kanat çırpışlar ve garip alçak sesli inlemeler daha çok duyuluyordu.

. Thor kılıcını daha sıkı tutarak dikkat kesildi.

"Nedir bu yer?" diye sordu O'Connor yüksek sesle, hepsinin aklında olan soruyu dile getirerek.

Thor gözlerini kısıp karanlığın içine baktı, merakla. Bir yandan, okyanustan çıkmış ve hep birlikte dinlenip toparlanabilecekleri bir tür limana girmiş olmaktan rahatlamıştı. Öte yandan, Thor havada bir serinlik

hissediyordu ve kollarındaki tüyleri diken diken eden bir şey sezdi. İçgüdüleri ona geri dönüp açık denize geri gitmesini söylüyordu. Ama erzakları çok azalmıştı, hepsinin dinlenmeye ihtiyacı vardı ve hepsinden önemlisi, Thorgrin'in bu yeri, gerçekten ölüler ülkesi olması ihtimaline karşılık, araştırması gerekiyordu. Ya Guwayne oradaysa ne olacaktı? Artık Guwayne ölmüş olduğundan, Thorgrin tehlikeye veya karanlığa, hatta ölüme bile aldırmıyordu; bir parçası ölmek istiyordu. Hatta bunu memnunlukla karşılayacaktı. Şayet Guwayne oradaysa, Thor asla kaçamayacak olsa bile

onu görmek için oraya gelmenin buna değeceğini düşünüyordu.

Ürkütücü bir inleme karanlığı yırtarak hepsinin içini ürpertti.

“Acaba diyorum denizi göze alarak daha mı emniyette olurduk,” dedi Matus hafifçe, sesi mağara duvarlarında yankılanarak.

Bu yerin gittikçe daha derinlerine giderlerken sular girdap yapıyor ve dönüyor, akıntılar onları kaderlerine doğru çekip götürüyordu. Thor dönüp arkasına göz attı ve okyanusun zaten görüş alanlarından çıktığını gördü. Tamamen karanlığın, ışıldayan suların kucağındaydılar ve gelgit onları nereye götürürse işleri onun insafına kalmıştı.

“Akıntı sadece bir yöne gidiyor,” dedi Reece. “Ümit edelim ki, aynı zamanda bizi bu yerden de çıkarsın.”

Karanlığın içinde yüzüp gittiler ve dar bir dönemeci alırken, Thor giderlerken dışarı bakıp duvarları inceledi ve onların yanı sıra, bilinmeyen yaratıklara ait bir çift ufak sarı gözün kırpıştığını gördü. Gözler kırpışıyor ve aceleyle koşuyorlardı; Thor bunların ne olduğunu merak ediyordu. Onları gözetliyorlar mıydı? Saldırmak için bekliyorlar mıydı?

Thor kılıcını daha sıkı kavradı. Dönüp dururlarken teyakkuz halindeydi.

Nihayet, bir köşeyi döndüler ve Thor önlerinde ileride suların aniden sona erdiğini gördü. Siyah kumla kaplı bir sahilde durdular, kumlar biraz ileride yerini siyah kayadan oluşan yeni bir alana bırakıyordu.

Tekne yumuşak kumlara toslayıp dururken Thor ve diğerleri şaşkın vaziyette etraflarına baktılar. Hepsi birbirleriyle bakıştıktan sonra, gözlerini önlerindeki geniş kayalık alana çevirdiler. Mağara karanlığın içinde kayboluyordu.

“Okyanusun sona erdiği yer burası mı?” diye sordu Indra.

“Öğrenmek için tek bir yol var,” dedi Conven, tekneden çıkıp kuma adım atarak.

Diğerleri onu izlediler, Thor en son çıktı ve kumsalda dururlarken, Thor yumuşak akıntının üzerinde hafifçe sallanan teknelerine baktı. Thor ışıldayan suya baktı ve mağaranın dönemeç yaptığı yeri gördü, artık mağaranın çıkışı görünmüyordu.

Tekrar geri dönerek gözlerini kısıp karanlığın içini görmeye çalıştı, burası ışıldayan su olmadan daha karanlıktı ve bir yerden soğuk bir esintinin yükseldiğini hissetti.

“En azından burada kamp kurabiliriz,” dedi Elden. “Gecenin geçmesini bekleyebiliriz.”

“Karanlıkta hiçbir şeyin bizi yemeyeceğini varsayarsak,” dedi O’Connor.

Aniden, uzakta, bir meşale yakıldı. Sonra, bir tane daha ve bir 115/357

tane daha yakıldı. Düzinelerle meşale karanlığı aydınlattı ve Thor kılıcının kabzasını kavrayarak oraya bıktığında kendilerine dönük insanlar gördü. Bunlar ufak tefek, onun boyunun yarısı kadar, vücutları incecik, bir deri bir kemik görünen, uzun ve sivri parmaklı ve burunlu ve küçük tespih gözlü insanlardı. Kafaları da yukarı doğru daralıp bir nokta halinde son buluyordu.

İçlerinden lider olduğu belli biri ileri çıktı, meşalesini yukarı kaldırıp ağzındaki ufak, sivri siyah dişleri göstererek sırıttı.

“Bir yol ağzında duruyorsunuz,” dedi mahluk.

Lider diğerleri gibi değildi. Onlardan üç kat, Thorgrin ve adamlarından iki misli uzundu, büyük bir göbeği, uzun kahverengi sakalı vardı ve elinde bir değnek taşıyordu. Gergin bir sessizlik içinde onları tepeden süzerken uzun sakalını sıvazlıyordu.

“Neyin yol ağzı?” diye sordu Thor.

“Yaşayanların ülkesi ve ölülerin ülkesi,” diye cevap verdi. “Burası okyanusun son bulduğu yer. Biz kapı muhafızlarıyız. Bizim arkamızda ölüler ülkesinin kapıları bulunuyor.”

Thor onun omzunun üstünden geriye baktı ve uzakta yüz ayak yüksekliğinde on ayak kalınlığında demirden yapılmış ağır kapılar gördü. Kalbi heyecan ve ümitle hopladı.

“Demek o zaman doğru?” diye sordu Thor, Guwayne’in ölümünden beri ilk kez ümitle dolu olarak. “Gerçekten bir ölüler ülkesi var?”

Yaratık başını ciddi ciddi evet der gibi salladı.

“Geceyi burada geçirebilirsiniz,” diye cevap verdi. “Biz size sığınacak yer ve erzak temin edeceğiz ve sizi yolunuza göndereceğiz. Geldiğiniz yere geri gidebilir ve okyanus sizi nereye götürürse oraya devam edebilirsiniz.”

“Bize niçin konukseverlik göstermeniz gerekiyor?” diye sordu Reece, ihtiyatlı biçimde.

Yaratık ona döndü.

“Bu kapı Muhafızlarının görevi,” dedi. “Kapıları kapalı tutmak bizim işimiz. Ölüler ülkesine insanları kabul etmiyoruzbiz onları dışarıda tutuyoruz. Sevdiklerini kaybedenler onları arayarak, üzüntü içinde buraya geliyorlar ve biz onları reddediyoruz. Henüz onların vakti gelmiş değil. Mücadele edip sevdiklerini görmeye uğraşıyorlar ve bizim onları geri göndermemiz gerekiyor. Sizi de buradan göndermemiz gerektiği gibi.”

Thor kaşlarını çattı ve ileri çıktı.

“Ben girmek istiyorum,” dedi, tereddüt etmeden, Guwayne’i düşünerek. “Oğlumu görmek istiyorum.”

Yaratık ona baktı, boğuk ve sert biçimde.

“Anlamıyorsun,” dedi. “Sadece bir giriş var ve çıkış yok. O kapılardan girmek bir daha hiç çıkmamak demek.”

Thor kafasını salladı, kararlı biçimde, ıstırap içinde.

“Benim için fark etmez,” dedi Thorgrin kesin biçimde. “Ben oğlumu göreceğim.”

‘Thorgrin, sen ne diyorsun?” dedi Reece, onun yanma gelerek. 117/357

“Onun maksadı öyle söylemek değildi,” diye seslendi Matus.

“Evet öyle,” diye ısrar etti Thorgrin, üzüntü içinde ve Guwayne’i görmeye can atarak. “Her sözümün arkasındayım.”

Yaratık Thor’a uzun bir süre geri baktı, onu ölçüp biçer gibi, sonra kafasını salladı.

“Sen çok cesursun,” dedi, “ama cevap hayırdır. Geceyi burada geçireceksiniz, sonra okyanusa geri dönmek için açılacaksınız. Sabah gelgiti sizi buradan götürecek. Bunun üzerinde yeterince uzun zaman kalırsanız, bir yeni ay boyunca, İmparatorluğun doğu sahillerine ulaşırsınız. Burası insanların kalacağı bir yer değil.”

“Ben o kapılardan gireceğim!” diye Thor kararlı bir ifadeyle talepte bulundu, kılıcını çekerek. Kınından çıkarılan kılıcın sesi mağaranın duvarlarında yüksek sesle yankılandı ve mağara, sanki bir fırtınanın gelmekte olduğunu biliyormuş gibi aradan çekilmeye çalışan böceklerin ve yaratıkların sesleriyle canlandı.

Derhal, liderlerinin arkasındaki düzinelerle yaratık ta kılıçlarını çektiler, kemikten yapılmış beyaz kılıçlarını.

“Bizim misafirperverliğimizi lekeliyorsunuz,” diye lider küçümseyerek Thor’a güldü..

“Ben senin misafirperverliğini istemiyorum,”dedi Thor. “Ben oğlumu istiyorum. Onu göreceğim. Ve ne sen, ne de bu dünyadaki başka bir yaratık beni durdurabilir. Bunu yapmak için yürüyüp cehennemin kapılarından içeri gireceğim. Ölüler diyarına girmek istiyorum. Tek başıma gideceğim. Adamlarım

sizin erzaklarınızı kabul edebilir ve denize doğru yollanabilirler. Ama ben değil. Ben buraya gireceğim. Ve bu dünyadaki hiç kimse veya hiçbir şey beni durduramayacak.”

Lider kafasını salladı.

“Arada bir senin gibi birisiyle karşılaşırız,” dedi. Tekrar kafasını salladı. “Aptalca. İlk seferinde benim teklifimi kabul etmeliydin.”

Aniden, onun arkasındaki bütün yaratıklar Thorgrin’e hücum ettiler; düzinelercesi kılıçlarını yukarı kaldırmış ona doğru koşuyorlardı.

Thor oğlunu görmek için öyle bir azim hissetti ki, üstüne bir hal geldi: kendisini her zamankinden daha güçlü hissederken, vücudu aniden sıcaktan şişti ve

avuçları alev almış gibi geldi. Kılıcını kınına soktu, avuçlarını yukarı kaldırdı ve bunu yaparken bir ışık huzmesi ileri fırlayıp mağaranın içinden ışık saçarak geçti ve ortalığı aydınlattı. Ellerini yarım daire şeklinde hareket ettirdi ve bunu yaparken ışık huzmeleri yaratıkları göğsünden vurup hepsini yere yıktı.

Hepsi yere düşüp kıvranmaya başladılar, şok olmuşlar ama ölmemişlerdi.

Thor'u dikkatle gözden geçirirken liderlerinin gözleri şok içinde fal taşı gibi açıldı.

"O sensin," dedi huşu içinde. "Druidlerin Kralı."

Thor sükûnet içinde ona baktı.

"Ben kimsenin kralı değilim," diye cevap verdi. "Sadece oğlunu görmek isteyen bir babayım."

"Bana senin geleceğin bir gün olacağı söylenmişti," dedi. "Kapıların açılacağı bir gün. Bunun bu kadar çabuk olacağını sanmıyordum."

Lider Thorgrin'e uzun uzun ve sert biçimde baktı; tıpkı yaşayan bir efsaneye bakar gibiydi.

"O kapılardan geçmenin bedeli," dedi, "altınla ölçülen bir bedel değildir. Bedeli hayattır."

Thor ileri yürüdü ve başını ciddiyetle salladı.

"O zaman benim ödeyeceğim fiyat bu olacak," dedi.

Lider ona tekrar uzun müddet baktı, nihayet tatmin oluncaya kadar. Başıyla onayladı ve düzinelerle adamı yavaş yavaş ayağa kalkıp kenara çekildiler ve Thor'un geçmesi için bir yol açtılar. Düzinelercesi ayrıca kapılara koştular ve hepsi demiri tutarak bütün güçleriyle çektiler.

Büyük bir inleme ve gıcırtı sesiyle, ölümün kapıları, protesto eder gibi ardına kadar açıldı.

Thor huşu içinde yukarı baktı ve yüz ayak yüksekliğindeki kapıların açılmasını izledi. Bu başka bir dünyaya açılan kapıya bakmak gibiydi.

Meşalelerini kapıya doğru tutarlarken, ortalık aydınlandı ve Thor onların arkasında öte tarafta duran siyah cüppeli bir adam gördü. Elinde uzun bir asa tutuyor ve siyah bir pelerin ve yüzünün üstüne çektiği bir başlık giyiyordu. Nehrin kenarında suda hoplayan ufak bir kayığın kenarında

duruyordu.

“O sizin ölüm diyarına çobanınız olacak,” dedi lider. “Sizi nehirden geçirecek. Öte tarafta dünyanın merkezine inen merdiven bulunuyor. Bu tek yöne giden bir kayık gezisidir.”

Thor cevaben ciddi bir tavırla başıyla onayladı, bunun daimi olacağını idrak ederek ve bu şansı elde ettiği için minnettarlık duyarak.

Thorgrin yürümeye başladı, lideri geçti, dizilip ona bir yol açmış olan sıra sıra yaratığı geçti ve uzun yürüyüşü tek başına yapmaya hazır olarak ölümün açık kapılarına doğru ilerledi.

Aniden, etrafında ayak sesleri duyarak döndü ve bütün kardeşlerinin orada kendisine ciddi bir tavırla bakarak yanında durduklarını görerek şaşırdı.

“Eğer ölüler diyarına gidiyorsan,” dedi Reece, “yanında birilerine ihtiyacın olacak.”

Thor zihni karışmış vaziyette onlara baktı; onların kendisi uğruna hayatlarını feda etmelerini hiç beklememişti.

O’Connor başıyla onayladı.

“Eğer sen geri dönmüyorsan, o zaman biz de dönmüyoruz,” dedi O’Connor.

Thor dostlarının gözlerinin içine baktı ve ciddiyetlerini gördü; onların fikrini değiştirmenin olanaksız olduğunu anladı.

Hepsi orada silah arkadaşları olarak onunla birlikte kapılardan yürüyüp cehenneme gitmek üzere duruyorlardı.

Thor başıyla onayladı, ifade edebileceğinden çok daha fazla minnettardı. Gerçek kardeşlerini bulmuştu. Gerçek ailesini.

Tek bir vücut gibi, hepsi döndüler ve yürümeye başladılar. Kapılardan yürüyüp geçerken Thor önlerinden gidiyordu. Başka bir dünyanın girişinden geçerken, Thor asla geri gelmeyecekleri bir dünyaya girmekte olduklarını biliyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Alistair hastaların kraliyet evinin geniş kapılarının önünde pür dikkat duruyor, savaş etrafında olanca hızıyla devam ederken binanın önünde kimsenin Erec'i öldürmek için içeri girmemesini kararlılıkla sağlamaya çalışıyordu.
Metal seslerinin çınlamasının yanı sıra havayı bölen çığlıklar arasında Güney Adalılar öfkeyle birbirleriyle savaşıyorlardı. Savaş bir iç savaşa dönüşmüştü. Erec'in kardeşi Strom tarafından yönetilen adanın yarısı, Bowyer'ın adamları tarafından yönetilen diğer yarısıyla savaşıyordu.

Tepenin kenarında şafak sökmeye başlarken, Alistair savaşın geceleyin ne kadar yoğun bir biçimde devam ettiğini düşündü. Savaş kendisi BowyerT öldürdüğü andan itibaren çıkmış, o saatten beri de dinmemişti. Güney Adalarının dört bir yanında, insanlar ayakta, at sırtında, dağın dik yamaçlarında savaşıyor, birbirlerini yüz yüze, çıplak elleriyle, atlarının sırtında ve yamaçlardan aşağı yuvarlayarak öldürüyor, kimin taca sahip olacağını görmek için mücadele ediyordu.

Savaş çıkar çıkmaz, Alistair Erec'in en sadık iki düzine kadar muhafızını toparlamış ve onları Hastalar Evi'ne götürmüştü. Savaş nerede en yoğun yaşanırsa yaşansın, BowyerTn adamlarının savaşı sona erdirebilmek ve tacı kendileri alabilmek için oraya gidip Erec'i öldürmeye çalışacaklarını biliyordu. Sonradan meydana gelecek karmaşada, savaşı kim kazanırsa kazansın Erec'e bir zarar gelmemesi için kararlıydı.

Alistair gece boyunca savaşı gözetleme noktasından izlemiş, binlerce cesedin tepenin kenarlarında üst üste yığıldığını ve şehrin zeminini kapladığını görmüştü. Orası muhteşem

savaşçılardan oluşan bir adaydı ve muhteşem savaşçılar birbirlerini gereksiz yere öldüren muhteşem savaşçılarla savaşırlardı. O korkunç gece boyunca saatler birbirini izlerken, Alistair artık kim veya ne için savaştıklarını bile anlayamaz hale gelmişti. Savaşın gidişatını kestirmek gece boyunca olduğu gibi o sırada da imkânsızdı; bir grup bir diğeriyle savaşırken galibiyet bir o yana, bir bu yana kayıyordu.

Şafak sökerken, Alistair başını kaldırdı ve yamaçların Bowyer'ın adamlarıyla

dolduğunu ve savaşın artık şehir duvarlarına daha da yaklaşıp, hemen dışında devam ettiğini gördü. Gittikçe hız kazanıyorlardı ve Alistair çok yakında kapılardan içeri girip şehre akın edeceklerini hissediyordu.

Ne de olsa, o şehir adadaki güç kaynağıydı ve her kim galip gelirse adayı ilk olarak o alacak, bayrağını göklere çekecek ve kendisini bir sonraki Kral ilan edecekti.

Alistair dağın yamacını tepen tırnağa süzdü ve Strom'un adamlarının uzun mızraklarıyla aman vermediklerini, sabırla ve disiplinli bir biçimde kayalıkların ardında beklediklerini gördü. Bowyer'ın adamları at sırtında tepeden aşağıya akın ederken, Strom'un adamları da yerden sıçrayıp onları sıkıştırdılar. Bowyer'ın adamları da mızraklarıyla yanıt verdiler, ama mızrakları fazla uzun, aradaki mesafe kılıçlarının yetişemeyeceği kadar fazlaydı.

Atlar geri çekilip yere yıkıldılar ve adamlar üstlerinden düşüp yamaçlardan ve kayalıklardan aşağı yuvarlandılar.

Alistair Strom'un adamlarının en önünde ileri atılıp bir adamı yakaladığını ve atının üzerinden yüz üstü yere çekip düşürdüğünü, çığlıklar arasında dağın dik yamacından ittiğini gördü. Ama aynı anda, Strom'un başının arkasına bir at çifte attı ve Strom yanlamasına yere düştü.

Fırsatı kaçırmayan bir asker hızla öne atılıp kılıcını Strom'un kafasına savurdu. Strom yuvarlanarak kaçtı ve son anda adamın bacaklarını kılıcıyla kesiverdi.

Savaş son sürat devam etti, askerler gaddarca, acımasızca savaşmaya devam etti ve Alistair içinde kötü bir hisle Erec'i güven tutmak için kararlılıkla direnirken ve beklerken Strom'un adamlarının arasına katılmak istedi, ama Erec'in yanında durması gerektiğini biliyordu. O ana dek, şehir duvarlarının iç kısmı sessizdi. İnsanın tüylerini ürpertecek kadar sessizdi. Fazlasıyla sessizdi.

Alistair tam bunu düşünür düşünmez her şey değişti. Muazzam bir savaş çığlığı duydu ve hastalar evinin köşesinden Bowyer'ın yüzlerce adamı doğrudan kapılara doğru akın etti.

Alistair'in gururla, aman vermeden ardında bir düzine kadar muhafızla birlikte orada durduğunu görünce, birkaç adım ötede durdular. Alistair o anda Bowyer'ın adamlarına karşı sayılarının çok az olduğunu fark etti ve Bowyer'ın suratındaki bilmiş ifadeden onun baş şövalyesi Aknuf un da durumun farkında

olduğunu anladı.

Aknuf öne çıkıp Alistair'in karşısına dikilirken, ortalığa derin bir sessizlik çöktü.

"Çekil önümden, cadı," dedi Aknuf. "Bunu yaparsan, seni hemen öldürürüm. Orada dikilmeye devam edersen, ölümün yavaş ve acı dolu olur."

Alistair istifini bozmadan olduğu yerde kaldı.

'Bu kapılardan geçemeyeceksin," dedi kararlı bir sesle. "Ben 125/357

ayaklarının dibinde ölmediğim sürece geçemezsin." "Pekâlâ, kadın," dedi Aknuf. "Unutma ki bunu sen istedin.[1]

(

Aknuf kılıcını ta yukarı kaldırdı ve bunu yaparken Alistair'in bir düzine askeri onu korumak için öne fırladı. Hepsi ondan on adım ötede savaşa karıştılar. Kılıçlar kulakları sağır edecek bir biçimde çarpıştı ve muhafızlar cesurca savaşıp Bowyer'ın adamlarının her darbesine karşılık verdiler.

Ama Alistair ve adamları sayıca onlara karşı çok azdı ve çok geçmeden Bowyer'ın adamları onlara iyice yaklaştılar. Alistair saniyeler içerisinde savaşı kaybedeceklerini biliyordu ve o adamların gözlerinin önünde onu ve Erec'i korurken ölmelerini izlemeye dayanamayacağını hissediyordu.

Gözlerini yumdu ve avuçlarını göğe, yukarıya kaldırdı. Gücünü toparlayabilmek için tüm benliğini zorladı.

Lütfen, Tanrım. Gücüm bana gelsin.

Yavaş yavaş muazzam bir gücün içinde yükseldiğini hissetti ve o anda sökmekte olan şafağın arasında bir şimşeği andıran muhteşem beyazlıkta bir ışık olarak belirdi ve ta yukarıdaki bulutlardan hızla aşağıya indi. Alistair kollarını aşağıya indirdi ve avuçlarını BowyerTn adamlarına çevirdi; bunu yaptığında müthiş bir gümbürtü koptu ve ortalık karıştı.

Kocaman kayalar büyüklüğünde parçalardan oluşan bir dolu yağmaya başladı; zırhları delen buz tanelerinin sesi yankılandı. Alistair doluyu savaş hattının diğer tarafına yönlendirdi, kendi askerlerini geçmesini ve BowyerTn adamlarının

üstüne teker teker yağdırmayı sağladı. Doluyu öylesine şiddetli bir biçimde yağdırdı ki, dört bir yandaki düşman askerlerini öldürdü.

Bowyer'ın dehşet içinde kalan adamları buzlar yüzünden havaya bile kaldıramadılar ve Alistair'in muhafızlarının onları kovalamaya başlamasının ardından şehir kapılarına doğru koştular.

Alistair etrafına bakınca, Bowyer'ın yüzlerce adamının hala hastalar evinden kaçtıklarını ve açık durumda olan şehir kapılarına koştuklarını gördü. Adamlar kaçmaya çalışıyorlardı ve kesin bir biçimde bir başka günde, bir başka savaş alanında toparlanmayı deneyeceklerdi. Alistair'se buna izin vermemeye niyetliydi.

Alistair avucunu başka yöne çevirdi; bunu yaparken, avucundan bembeyaz bir ışık çıktı ve şehrin bir adım genişliğindeki devasa demir kale kapıları ser bir biçimde kapanarak Bowyer'ın damlarının kaçmasını engelledi.

Atında gururla oturmakta olan Strom onayını istermiş gibi Alistair'e döndü.

Alistair de Erec'i düşünerek ciddiyetle tamam anlamında başını salladı.

Strom son bir savaş çığlığıyla adamlarıyla birlikte saldırıya geçti ve dört bir yandan kapıdaki adamları kuşattı.

Alistair orada durdu, tatmin olmuş bir halde adamların çığlıklarının yükselişini dinledi.

Nihayet, savaş sona erdi. En sonunda, ada artık güvendeydi. En sonunda, adalet yerini bulmuştu.

*

Alistair loş yatak odasında Erec'in yatağının yanına durdu, güneşin doğuşunu izledi ve müthiş bir rahatlama hissetti. Zafer onlara aitti, daram geride kalmıştı ve geriye bir tek onun ve Erec'in eskisi gibi olması, Erec'in ayağa kalkması, sağlığına kavuşması ve yanında olması kalmıştı.

Alistair elini Erec'in alnına götürdü ve savaş sona erdiğinden beri yaptığı gibi içinden dua etti.

Lütfen, Tanrım. Erec’in uyanmasına izin ver. Tüm bunların sona ermesine izin ver.

Alistair havada belli belirsiz bir değişim hissetti ve büyük bir mutlulukla Erec’in gözlerini yavaşça açışını izledi. Erec’in gözleri sabahın ilk ışığında masmaviydi; Alistair’e bakıp gülümsedi. Suratına renk gelmişti ve hiç olmadığı kadar uyanık gözüküyordu. Alistair onun en sonunda kendisine geldiğini ve iyileştiğini görebiliyordu.

Erec doğrulup ona sarıldı, Alistair’ de eğilip kollarına atıldı ve ona sıkı sıkı sarılırken gözleri doldu. Yine onun kollarında olmak ve Erec’in hayata geri döndüğünü görmek çok güzeldi.

“Neredeyim?” dedi Erec. “Neler oldu?”

“Şışş,” dedi Alistair gülümseyerek ve tek parmağını Erec’in dudaklarına götürerek. “Artık her şey yolunda.”

Erec olanları hatırlamış gibi telaşla gözlerini kırpıştırdı.

“Nikâh günümüzde bıçaklandım,” dedi. “Güvende misin? Krallık güvende mi?”

“Ben iyiyim, lordum,” dedi Alistair sakin bir tavırla. “Krallığın da tahta çıkmana hazır.”

Erec ona sarıldı, Alistair de aynı şekilde karşılık verdi; o günün asla gelmeyeceğini düşünmüş olduğu halde, Erec yine yanında olduğu için mutluluktan havalara uçarak ağladı. Ona her şeyi anlatmak istiyordu. Kendisini nasıl onun için feda ettiğini. Tutsak alındığını. Ölmekten nasıl kıl payı kurtulduğunu. Erecl’in nasıl az kalsın öldüğünü. Çıkan savaşları. Olan biten her şeyi.

Ama artık bunların hiçbirinin önemi kalmamıştı. Artık önemli olan tek şey Erec’in hayatta ve güven olması, ikisinin yeniden birlikte olacaklarıydı. Böylece, Alistair ona sıkı sıkı sarıldı ve bu hareketinin sözlerinin yerine geçmesine izin verdi.

Hayatlarının daha yeni başladığını biliyordu. Hiç ama hiçbir şey onu bir daha Erec’ten uzakta tutamayacaktı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Darius çekicini iki eliyle tutarak kaldırdı ve sert bir biçimde aşağı indirip bir kayayı bir başka parlak ve sıcak İmparatorluk sabahında güneşin altında paramparça etti. Toz toprak içindeki çalışma alanlarında etrafında arkadaşlarıyla birlikte alnındaki terlerin gözlerine girdiğini gördü, ama terini silmeye yeltenmedi. Bunun yerine, çekicini kaldırdı ve bir başka kayalığı daha parçalarken inledi. Sonra, bir tanesini daha parçaladı.

Darius içinden tekrar tekrar bir önceki gecenin olaylarını yaşıyor, onlalar gözlerinin önünden geçiyordu. Karası karışmıştı; Loti'yi düşünürken bıkkınlık hissediyordu. Loti neden öyle davranmıştı? Hiç mi minnettar olmamıştı? Darius'un kahramanca davranışlarını nasıl olmuştu da onun utanacağı bir şeye dönüştürmüştü? Loti gerçekten de onu bir daha görmek istemiyor muydu?

Loti'nin davranışlarından sonra, Darius onu görmek istiyor muydu?

Darius çekicini aşağı indirdi ve soluklandı; yeşil renkli tozlar havalanıp suratına, saçlarına ve burnuna yapıştı. Bir yandan da ne yaptığını, o İmparatorluk askerlerini nasıl yendiğini, kendi güçlerini nasıl topladığını düşündü ve acaba o ölen adamlar o ıssız tarlada bulunacak mı diye merak etti. Bir ya da iki ay döngüsü sürse bile, adamlar er ya da geç kesin kes bulunacaktı. Belki de yağmurlar başlayınca ve o heyelanı temizleyince bulunacaklardı. O zaman ne olacaktı? İmparatorluk Loti'nin dediği gibi intikam almak için gelecek miydi? Darius hepsinin ölüm fermanını mı imzalamıştı?

Yoksa heyelanın en altında kaldıkları için asla bulunmamaları da mümkün müydü? 0 bölgede yaşadığı bilinen vahşi hayvanların adamların cesetlerini kimse fark etmeden yemesi mümkün müydü?

Darius çekicini alıp İmparatorluk ustabaşlarının pür dikkat bakışları altında kayaları kırarken, düşünceleri kız kardeşi Sandra'nın gelişine ve yanında getirdiği yeni kişilerden birine kaydı. Halka'dan o insanların gelişi, köyünde o güne dek hiç yaşanmamış bir olaydı. Sandra'nın yeni insanlarının mağaralarda gizlenişini düşündü ve acaba İmparatorluk tarafından görüldüler mi diye merak etti. Gerçekten de İmparatorlukla çatışmaya girmeleri kaçınılmaz olduğunda, yakalanmaları sadece bir an meselesiydi. Tabii, daha önce kaçmayı başaramazlarsa.

Ama nereye kaçaklardı?

Darius'un daha da canını sıkan şey, köy büyüklerinin, hatta tüm köy halkının İmparatorlukla bir yüzleşmenin kaçınılmaz olmadığına, hayatın eskisi gibi sürebileceğine dair olan büyük inançlarıydı. Darius farklı düşünüyordu. Bir şeylerin değiştiğini hissediyordu. Denizin öte yakasından gelen ve İmparatorluğa karşı savaşmayı seçmiş olan onca savaşçı tanrılardan bir işaret değil miydi? Dizginlenmeleri, Volusiayı alt etmek işçin hep birlikte savaşmaları gerekmez miydi? Hepsinin beklediği armağan bu değil miydi?

Diğerleri onun gibi düşünmüyordu. Tam aksine, onları geri çevirmek, oradan yollamak istiyorlardı. Bunu İmparatorlukta dikkat çekmemek, acınası ve önemsiz hayatlarını her zamanki gibi istikrarlı tutmak için bir başka neden olarak görüyorlardı.

Darius Sandra'yı Halkaya giderken son kez gördüğünü 131/357

hatırladı. Onu bir daha görebileceğini düşünmemişti. Onu tekrar gördüğüne hem şaşırmıştı, hem de bundan ilham almıştı. Sandra büyük denizi aşmayı, İmparatorluk ordusunda hayatta kalmayı ve geri dönmeyi başarmıştı. Bunun sebebi kısmen de olsa muhteşem bir şifacı olmasıydı... Ama yüreğinin derinliklerinde aynı zamanda bir savaşçıydı. Ne de olsa, babaları aynıydı. Bu da Darius'u her şeyin mümkün olabileceğine inandırıyordu. Kendisinin de günün birinde oradan gidebileceğini hissetmesini sağlıyordu.

Darius keyifle bir önceki geceyi, gecenin yarısını ablasıyla ayrı kaldıkları zamanı telafi ettiği kutlamaları, onunla ateşlerin etrafında konuştuğunu düşündü. Kendrick isimli o muhteşem savaşçıya karşı olan aşkına kendi gözleriyle şahit olmuştu. Kendrick'le birbirlerinden bir anda hoşlanmışlar, ikisi de birbirinin sahip olduğu savaşçı ruhunu görmüşlerdi. Darius onun bir lider olduğunu düşünmüştü. Ablasını da tutkusunun peşinden gitmeye, köy büyükleri ne derse desin Kendrick'le birlikte olmaya ikna etmişti. Hayatlarının diğer her alanında o kadar korkusuz olan ablasının ona olan aşkını itiraf etmekten, geleneklere karşı gelmekten ve bir başka ırktan birisiyle evlenmek gibi bir tabudan nasıl o kadar korkabildiğini anlayamıyordu. Sandra da oradaki herkes gibi büyüklerin, başkalarının fikirlerinden o kadar çok mu korkuyordu? Herkesin ne düşündüğü neden o kadar önemliydi?

Darius bir başka kayalığı ve onun ardından bir kayayı daha kırarken gözlerine

akan terlerin engellemek için gözlerini kırpıştırdı. O gün, bütün arkadaşlarının gözlerini üstünde hissedebiliyordu. Bir önceki gün Loti'yle birlikte oraya gittiğinde, bütün köyün ona farklı bir gözle baktığını hissetmişti. Hepsi onun Loti'yi geri getirmek için kaçışını, tek başına neler geleceğinden korkmadan İmparatorlukla yüzleşmeye gidişini izlemişlerdi. Herkesin gözünde büyük bir saygı elde etmişti.

Ama bir yandan da ona karşı şüpheyle yaklaşılıyordu: Kimse öykülerine, Loti'nin kaybolduğuna, birbirlerini tesadüfen bulup yürüyerek geri döndüklerine inanmıyordu. Belki de hepsi Darius'u fazla iyi tanıyordu. Sanki bir şeyler olduğunu, onun büyük bir sırrı taşıdığını biliyorlarmış gibi ona farklı bir gözle bakıyorlardı. Darius onlara anlatmak istiyordu, ama bunu yapamayacağını biliyordu. Anlatacak olursa, bunu nasıl yaptığını, halkının en genç ve en ufak tefek kişisi, kimsenin bir şey başarabileceğine inanmadığı bireyi olarak nasıl üstün silahları ve zırhları olan üç İmparatorluk askerini ve bir zertayı tek başına öldürdüğünü de açıklamak zorunda kalırdı. Gücünü kullandığı ortaya çıkardı. Sonra da dışlanırdı. Onu sürgüne yollarlardı. Darius'un babasını yolladıklarını tahmin ettiği gibi, bunu ona da yaparlardı.

"Eee, anlatacak mısın?" dedi birisi.

Darius o yöne bakınca, suratında muzip bir ifadeyle Raj'ın orada olduğunu gördü. Onun yakınlarında Desmond ve Luzi de kayaları kırarken Darius'a bakıyorlardı.

"Neyi?" dedi Darius.

"Nasıl yaptığını," dedi Raj. "Haydi. Loti'yi tek başına dolanırken bulmadın. Bir şey yaptın. Askerleri öldürdün mü? O mu öldürdü?"

Darius ileriye bakınca, diğer gençlerin de ona bakarak yanına geldiklerini, aklilarında bir sürü soru olduğunu fark etti. Darius çekicini kaldırdı, bir kayayı nişan alıp üstüne indirdi ve kırdı.

"Haydi," dedi Raj. "Sana bir zerta yolculuğu yaptırdım. Bana borçlusun."

Darius güldü.

"Bunu bana sen yaptırmadın,'' dedi. "Ben seninle gitmeyi tercih ettim."

“Tamam,” dedi Raj en sonunda. “Ama fark etmez. Öyküyü dinlemem gerek. Yiğitlik öyküleri dinlemek için yaşarım. Bugün de yeteri kadar uzun sürdü.”

“Daha gün yeni başladı,” dedi Luzi.

“Aynen,” dedi Raj. “Çok uzun. Tıpkı diğer günler gibi.”

“Neden sen bize bir yiğitlik öyküsü anlatmıyorsun?” dedi Luzi ona; Darius’un yanıt vermeyeceğini anlamıştı.

“Ben mi?” dedi Raj. “İnsanlarımız arasında bir tane bile yiğitlik öyküsü bulabileceğini sanmıyorum.”

“Bu konuda çok yanılıyorsun,” dedi Desmond. “Bastırılanlar arasında bile her zaman yiğitlik öyküleri vardır.”

“Özellikle bastırılanlar arasında vardır,” dedi Luzi.

Herkes kalın ve kendine güvenle dolu buyurgan bir ses tonuyla konuşan Luzi’ye baktı.

“Senin anlatacak bir öykün var mı o zaman?” dedi Raj ısrarla, nefes nefese çekicine yaslanarak.

Desmond çekicini havaya kaldırdı ve bir kayayı parçaladı; o kadar uzun süre bir şey demedi ki Darius onun yanıt vermeyeceğini sandı. Herkes yine kaya kırma işine geri dönmüştü ki, Desmond bakışlarını kaldırmadan ve kaya

kırmaya devam ederek aniden konuşunca herkesi şaşırttı.

“Babam,” dedi Desmond. “Köy büyükleri size bir madende öldüğünü söyleyeceklerdir. İnanmanızı istedikleri öykü bu. Gerçek öyküyü bilmeniz çok ihtilaf yaratır, fazlasıyla isyana neden olur. Size şunu söyleyeyim: O, bir madende ölmedi.”

Darius Desmond’a diğerleriyle birlikte dikkatle bakarken, etrafa derin bir sessizlik çöktü ve Darius onun kaşlarını çattığını, ciddi bir ifadeyle bir şeyi anlatıp anlatmamak konusunda bocaladığını fark etti.

“Sen nereden biliyorsun?” diye sordu Desmond.

“Çünkü oradaydım,” dedi Desmond buz gibi sert ve meydan okuyan gözlerle onun gözlerinin içine bakarak. Onun hükmeden halini gören diğer gençler de yanlarına geldiler. Herkes dikkatle dinlenmesi gereken öyküsünü duymak istiyordu. Gerçeklerin söyleneceği belli olmuştu ve bu köylüleri arasında nadiren meydana gelen bir şeydi.

“Bir gün, ustabaşı onu çok kötü kırbaçladı,” diye devam etti Desmond. “Babam da kırbacı adamın elinden kaptığı gibi onu bununla boğdu. O küçücük halimle, onunla büyük bir guru duyarak bunu izlediğimi hatırlıyorum.

“Sonrasında, ikimiz de adamın cansız bedenine bakarken, babama ne yapacağını sordum. İsyan vakti mi gelmişti? Ama bana bir yanıt vermedi. Gözlerinde görebiliyordum: Ne yapacağını bilmiyordu. Bir anlık bir tutkuya, adalet ve özgürlük hissine kapılmıştı ve o anda bunların hepsini aşmıştı. Ama o andan sonra ne yapacağını bilemiyordu. Hayat ondan sonra nereye gidecekti?”

Desmond duraksadı, birkaç kaya kırdı ve tekrar devam 135/357

etmeden önce alnında biriken terleri sildi.

“O an geçti. Hayat devam etti. Bir saat içinde, uyarı borazanları çaldı ve babamın etrafı bir düzine kadar ustabaşıyla çevrildiğinde ben de yanındaydım. Bana kaçıp ormana gizlenmemi söyledi,ama yanından ayrılmadım. En sonunda, kırbacı ağzımın üstüne sert bir biçimde indirince gitmek zorunda kaldım.

“Yakınlardaki bir ağacın ardına gizlenip her şeyi izledim. Ustabaşları... Onu hemen öldürmediler,” dedi Desmond duygulanıp boğazı düğümlenince; çekici kayalara indirmeyi kesip bakışlarını başka yöne çevirdi. “Yiğitçe savaştı. Birkaçını kırbaçlamayı bile başardı. Bugün hala bedenlerinde olduğuna emin olduğum kırbaç izleri bıraktı.

“Ama kocaman bir yüreği velinde bir kırbaç olan tek bir adamdı. Çelik silahlı ve zırhlı düzinelerce profesyonel asker vardı. Onu öldürmekten keyif aldılar.”

Desmond başını salladı, birkaç dakika bir şey demedi; etrafındaki gençler sus pus kesilip gözlerini bir noktaya diktiler ve hepsi işini bıraktı.

“Bugün bile babamın çığlıklarını duyabiliyorum. Geceleri uyumaya gittiğimde,

çığlıkları duyuyorum. Mücadele ettiğini görüyorum. Rüyalarımda keşke yaşça daha büyük, silahlı olsaydım ve kendimi savaşıp hepsini öldürerek babamı kurtardığımı görseydim diye düşünüyorum. Ama çok küçüktüm. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu.”

Desmond en sonunda sustu ve iş alanını büyük bir sessizlik kapladı. Nihayet bir çekici kaldırdı ve var gücüyle indirip kocaman bir kayayı un ufak etti.

“Madende ölmedi/’ dedi yumuşak bir sesle. Sonra, yine sessizleşip işine devam etmeye koyuldu.

Darius öyküyü anlatırken yüreği sıkışmıştı ve etrafındaki çocuklar da sessizleşmiş, üstlerine kasvetli bir hava çökmüştü. Raj’ın suratındaki gülümseme uzun süre önce kaybolmuştu. Darius acaba onun duymak istediği yiğitlik öyküsü bu muydu diye düşündü.

Raj uzunca bir süre kayaları kırdıktan sonra Darius’un yanma gitti.

“Şimdi, sıra sende,” dedi başkalarının duymayacağı kadar alçak bir sesle. “Orada neler oldu?”

Darius başını sallayarak, bir şey demeden kaya kırmaya devam etti.

“Fikir değiştirdiler,” dedi Darius ısrarla. “Onu serbest bırakmaya karar verdiler.”

“Şu fikir değiştiren askerler şu anda Volusia’dalar mı?” dedi Raj muzip bir gülümsemeyle. “Yoksa onları bir daha göremeyecek miyiz?”

Darius ona bakınca, Raj’ın bilmiş ve hayran bir ifadeyle ona gülümsediğini fark etti.

“Volusia çok uzak,” dedi. “Çok daha güçlü adamların bile yolda kayboldukları biliniyor.”

*

Darius kulübesinin ardındaki ufak toprak alanda durdu; ahşap kılıcı yıpranmış tahtadan bir hedefin üstüne inerken tak tak

sesler çıkıyordu. Hedef bir sürü bambuyu birbirine bağlayıp alt kısmını toprağa

gömdüğü kocaman bir haç biçimindeydi. Yürüyebildiği zamandan beri bununla kılıç talimi yapardı. Haçın önündeki toprak zemin ayak izleriyle kaplanmıştı.

Haç artık eğrilmişti ve neredeyse yıkılmak üzereydi, ama Darius bunu umursamıyordu. Hedef amacını yerine getiriyordu. Ahşap kılıcını sağa sola sallayarak, hayali bir düşmandan eğilip kaçarak, kendi etrafında hızla dönüp hedefin karnına saldırdı. Öne atıldı, kılıcını hedefe sallayıp yan çevirdi ve hayali bir hamleyi savuşturdu. Zihninde üstüne gelen birçok azılı düşman, kocaman bir ordu gördü ve gün Satımında, gündüz vardiyasının sonunda dur durak bilmeden kan ter içinde kalana dek talim yaptı.

Kılıç taliminin ısrarcı sesleri etrafta yankılanırken, komşuları gürültüden rahatsız oldukları için ona seslendiler, ama Darius durmadı. Umurunda değildi. O günün, her günün anılarını yorgunluktan tükenene dek kılıç talimiyle unutuyordu.

Darius talim yaparken, arada sırada ayaklarının dibinden bir havlama sesi duyuyordu. Ona sadık bir biçimde orada oturan onu izleyen ve Darius hedefe kılıcını isabet ettirdiğinde heyecanla havlayan komşusunun köpeği Dray olduğunu görmesi için ona bakması gerekmiyordu. Orta büyüklükte, kızıl tüyleri tıpkı sahibinin dağınık saçları gibi fazla uzamış olan Dray uzun süre önce kendiliğinden Darius’un köpeği olmuştu. Komşularından birinin köpeğiydi, ama sahibi her kimse uzunca bir süre önce onu beslemekten vazgeçmişti. Darius bir gün inleyen Dray’le karşılaşmış, ona az miktardaki yemeklerinden birini vermişti. O günden beri de kendisine hayat boyu bir dost kazanmıştı. O günden beri, aralarında bir ayin oluşmuştu: Dray Darius’un kılıç talimini izlerdi, Darius akşam yemeğinin sadece yarısını yiyip diğer yarısını ona verirdi. Dray de özellikle Darius evde olduğunda her zaman

ona eşlik eder, hatta bazen kulübesinde uyurdu.

Dray öne atılıp bambuyu ısırdı ve Darius’un hayal gücüne eşlik ederek adeta gerçek bir düşman Darius’a saldırıyormuş gibi hayali bir düşmana hırlayıp saldırdı. Darius sık sık yanında Dray’le birlikte bir düşmanla karşılaşsa neler olurdu diye düşünürdü. Darius gibi, Dray de kendi türünün en irisi, en güçlüsü veya en sevileni değildi. Ama kocaman bir yüreğe sahipti ve evrendeki en sadık hayvandı. Son birkaç aydan beri, Darius’un kapısının önünde uyumaya, Darius’un büyükbabası bile oraya yaklaşmaya cesaret ettiğinde herkese

hırlamaya başlamıştı.

“Değneklere kılıç savurmaktan yoruldun mu?” dedi birisi.

Darius Raj’la Desmond’ın ellerinde uzun birer ahşap kılıçla ve muzip ifadelerle orada durduklarını gördü.

Darius nefes nefese durup neden orada olduklarını merak etti; o ikisi ve köyün diğer ucunda yaşıyorlardı ve daha önceden hiç onun kulübesine gelmemişlerdi.

“Artık insanlarla kılıç talimi yapma vaktin geldi,” dedi Desmond kasvetli ve ciddi bir sesle. “Bir savaşçı olmak istiyorsan, sana geri saldıran hedeflere ihtiyacın olacak.”

Darius onların geldiklerine hem şaşırdı, hem de minnet duydu. İkisi ondan birkaç sınıf daha büyüktü, çok daha iri ve güçlüydü ve gençler arasında saygı görürlerdi. Kılıç talimi yapabilecekleri yaşça büyük, bir sürü güçlü genç vardı.

“Neden vaktinizi benimle harcayacaksınız?” dedi Darius.

“Çünkü kılıcımın bilenmesi gerek,” dedi Desmond. “Sen de iyi bir hedefe benziyorsun.”

Desmond Darius’a saldırdı ve Darius ahşap kılıcını kaldırıp hamleyi son anda engelledi. Sert ve ellerini ve kollarını titretecek, onu birkaç adım geriye sendeletecek kadar güçlü bir hamleydi.

Gafil avlanan Darius, Desmond’ın orada dikilmiş onu beklediğini gördü.

Darius kılıcını kaldırıp öne atıldı ve aşağı indirdi. Desmond bu hamleyi kolaylıkla savuşturdu. Darius kılıcını sağa sola tekrar tekrar sallamaya devam etti ve ahşap kılıçlarının çıkardığı sesler etrafta yankılandı. Ondan daha iri ve güçlü olan Desmond’ı yenemeyecek bile olsa, gerçek ve hareket eden bir hedefi olmasından dolayı memnundu.

Dray hırlayıp Raj’a ve Desmond’a havladı ve Darius’un yanında koşup Desmond’ın ayaklarını ısırmaya çalıştı.

“Hızlısın,” dedi Desmond hamleler arasında. “Hakkını vermem gerek. Ama kılıcını kendi lehine kullanmıyorsun. Yarım kadar bile güçlü değilsin... Ama beni

deşmek istiyormuş gibi savaşıyorsun. Benim kadar iri bir adamla savaşamazsın. Kendi boyutlarını kullanarak savaş. Hızlı ve atik ol. Güçlü davranıp, doğrudan darbeler savurma."

Darius kılıcını var gücüyle savurunca, Desmond geriye adım attı ve Darius kendi etrafında dönüp tökezledi ve yere devrildi.

Darius başını kaldırınca, Desmond'ın tepesine dikilmiş, ona elini uzatıp kaldırmak için beklediğini gördü.

"Öldürmek için savaşıyorsun," dedi Desmond. "Bazen sadece hayatta kalmak için savaşman gerekir. Bırak da rakibin

öldürmek için savaşsın. Sabırlı olursan, onu savuşturursan ve izlersen, fazla atak davranır ve savunmasız kalır."

"Bir insanı öldürmenin ne kadar kolay olduğunu bilsen şaşırırdın," dedi Raj yanlarına gelip. "Güçlü bir darbeye gerek yok... Kesin bir darbe olması yeterli. Sanırım, şimdi sıra bende."

Raj kılıcını ta havaya kaldırdı ve Darius'un başını hedef aldı; Darius kendi etrafında döndü, kılıcını kaldırdı ve hamleyi son anda savuşturdu. Sonra, Raj geriye kaykıldı, ayağını Darius'un göğsüne dayayıp onu geri itti. Darius geriye tökezledi.

Dray Raj'a durmadan havlayıp hırladı.

"Haksızlık," dedi Darius alınmış gibi. "Bu, bir kılıç talimi!"

"Haksızlık mı?!" diye bağırdı Raj onu küçümser bir kahkahayla. "Bunu düşmanın kılıcını bacaklarının arasına saplayıp öldürdüğünde ona söyle. Bu, savaş... Bir savaşta her şey adilanedir!"

Raj kılıcını Darius daha hazırlıklı olamadan tekrar savurdu ve Darius'un kılıcını ellerinden düşürdü. Raj sonra eğildi, bacaklarını savurdu ve Darius'un dizlerine tekme atıp onu yere düşürdü.

Buna hazırlıksız yakalanan Darius bir toz bulutu arasında sersemlemiş bir halde sert bir biçimde sırtı üstü devrildi. Raj bir anda üstünden ahşap bir hançer çıkardı, çömelip bunu Darius'un boğazına dayadı.

Darius ellerini kaldırdı ve yere mıhlanmış bir halde pes etti.

“Yine haksızlık!” diye sızlandı. “Hile yaptın. Gizli bir hançeri 141/357

kullandın. Bunlar şerefli davranışlar değil.”

Dray birden koşup hırladı, Raj’ın suratına eğildi, dişlerini gösterdi ve Raj’ın hançerini bırakıp ellerini kaldırarak yavaşça ayağa kalkmasına neden olacak kadar yakınında durdu.

Raj ayağa fırlayıp Darius’u kolundan tutup kaldırırken kahkahalarla güldü.

“Şeref de neymiş?” dedi Raj. “Şeref biz zafer kazananların isim verdiği bir şey. Öldüğünde şeref diye bir şey kalmaz.”

“Şeref olmadan savaş nedir ki?” diye sordu Darius.

“Şereften söz eden kişi, asla yenilgiye uğramamış kişidir,” dedi Desmond. “Bir kere yenil, bir bacağını, kolunu, sevdiğini yitir... Savaş alanında düşmanınla tekrar karşılaştığında şerefin ne anlama geldiğini tekrar düşünürsün. Öylesine bir anda, insan kesinlikle şerefi düşünmez. Kazanmayı düşünür. Hayatı düşünür. Hem de bedeli ne olursa olsun.”

“Bir insanın ölümle burun buruna olduğunda şerefi de dahil olmak üzere ne kadar çok şeyi feda etmeye istekli olduğuna şaşırırsın,” dedi Desmond.

“Haysiyetsiz bir biçimde ölmektense, şerefimle ölmeyi yeğlerim,” dedi Darius meydan okur gibi.

“Hepimiz bunu istemez miyiz?” dedi Desmond. “Ama bir ölüm kalım anında düşündüğün ve yaptığın şey her zaman aynı olmaz.”

Raj öne çıkıp başını salladı.

“Henüz gençsin,” dedi. “Safsın. Hala şerefin zaferle birlikte 142 / 357

geldiğini anlamıyorsun. Zaferse her şeye hazırlıkla olmakla elde edilir. Şerefsizce davranışları bile. Tercih edersen, şerefinle savaşabilirsin. Bunu yapabilirsen tabii. Ama sakın düşmanının da öyle davranmasını bekleme.”

Darius bu sözleri biraz düşündü... Tam o sırada, tiz bir ses yankılandı ve konuşmasına fırsat vermedi.

“DARİUS!” diye bağırdı birisi sert bir sesle.

Darius o yöne bakınca, büyükbabasının kulübesinin kapısında durmuş, kaşlarını çatarak ona baktığını gördü. “Seni bu gençlerle birlikte görmek istemiyorum!” dedi ters ters. “Derhal içeri gir!”

Darius da ona kaşlarını çatarak baktı.

“Onlar arkadaşlarım,” dedi.

“Onlar bela,” dedi büyükbabası. “Derhal içeri!”

Darius özür diler gibi Raj’la Desmond’a baktı.

“Özür dilerim,” dedi. Onlarla talim yapmak gerçekten de hoşuna gittiğinden kendisini kötü hissetmişti. O kısa karşılaşmada bile becerilerinin keskinleştiğini hissetmişti ve onlarla yine talim yapmak istiyordu.

“Yarın,” dedi Raj. “Eğitimden sonra.”

“Ondan sonraki zamanlarda da her gün,” dedi Desmond. “Seni bir savaşçıya dönüştüreceğiz.”

Gitmek için arkalarını döndüklerinde, Darius ilk defa grupta iki yakın arkadaş edindiğini fark etti. Yaşça daha büyük,

muhteşem savaşçılar olan iki arkadaş. Yine neden onunla ilgilendiklerini merak etti. Loti için yaptıkları yüzünden miydi? Başka bir şey miydi?

“Darius!” diye bağırdı büyükbabası.

Darius peşinde Dray’le birlikte döndü ve suratını asmış kapıda bekley3en büyükbabasının yanma gitti. Büyükbabasının öfkesiyle karşılaşacağını biliyordu; büyükbabası onun asla kılıç talimi yapmasını istemiyordu.

“Kabalık etmemeliydin,” dedi Darius kulübeye girerken.

“onlar arkadaşlarım.”

Onlar savaşın bedelinin ne olduğunu bilmeyen gençler,” dedi büyükbabası. “Birbirlerini isyan etmek için kışkırtan gençler. Bir isyanda neler olu biliyor musun? İmparatorluk bizi öldürür. Hepimiz ölürüz. Hepimiz.”

O gün cesaret kazanmış olan Darius’un büyükbabasının korkularıyla uğraşacak hali yoktu.

“Ne olmuş?” dedi. “Hayatımızı kurtarmak için savaştrığı8mızda ölümün nesi yanlış? Şu anki durumumuza hayat mı diyorsun? Bütün gün kölelik yapmaya mı? İmparatorluğun elinde ezilmeye mi?”

Darius’un büyükbabası suratına sert bir tokat attı.

Darius şok içinde orada dikilirken suratının yandığını hissetti. Büyükbabası ona ilk kez vurmuştu.

“Hayat kutsaldır,” dedi büyükbabası sert bir tavırla. “Senin ve o arkadaşlarının öğrenmesi gereken şey bu. Atalarımız bir hayatı8mız olsun diye fedakarlıklar yaptılar. Çocukları ve

onların çocukları güvenli bir hayat yaşayabilsin diye köleliğe tahammül ettiler. Siz gençlerin düşüncesizce davranışları onların nesillerdir yaptıklarını heba edecek.”

Darius hışımla tartışmaya, büyükbabasının söylediği her şeye karşı çıkmaya hazır bir biçimde orada durdu, ama büyükbabası arkasını dönüp b,r çorba kazanı aldı ve kulübeye girip bunu bir ateşin üstüne yerleştirmek için hazırlığa girişti. Büyükbabasının dediği bir şey Darius’un düşünmesine neden olmuştu. İçinde bir şey kıpırdanmıştı ve nedense birden bunu bilmek için yanıp tutuştu.

“Babam,” dedi Darius buz gibi bir sesle ve ısrarla. “Bana ondan söz et.”

Büyükbabası sırtını ona dönmüş halde, elinde kazanla donakaldı.

“Bilmen gereken her şeyi biliyorsun,” dedi.

“Hiçbir şey bilmiyorum,” dedi Darius sert bir sesle. “Ona ne oldu? Neden bizi terk etti?”

Büyükbabası sırtını dönmüş bir halde bir şey demeden orada dikildi. Darius önemli bir şey sorduğunu anladı.

“Nereye gitti?” dedi ısrarla, öne adım atıp. “Neden gitti?” dedi yine.

Büyükbabası ona dönerken, başını ağır ağır salladı. Ona döndüğünde, hüzünlü ve bin yaş yaşlanmış gibiydi.

“O da senin gibi isyankardı,” dedi üzgün üzgün. “Artık bu hayata dayanamıyordu. Big nü, buradan kaçtı. Onu bir daha gören olmadı.”

Darius büyükbabasına baktı ve hayatında ilk kez onun yalan söylediğine emin oldu.

“Sana inanmıyorum/’ dedi. “Bir şey gizliyorsun. Babam bir savaşçı mıydı? İmparatorluğa karşı mı geldi?”

Büyükbabası kayıp senelere bakıyormuş gibi dalgın dalgın duruyordu.

“Artık babandan söz etme.”

Darius kaşlarını çattı.

“O, benim babam ve ondan dilediğim kadar söz edebilirim.”

Bu sefer, büyükbabası kaşlarını çattı.

“O halde, evimde artık hoş karşılanamazsın.”

Darius çok öfkelendi.

“Burası senden önce babamın eviydi.”

“Ama baban artık burada değil, öyle değil mi?”

Darius büyükbabasının suratına bakınca, onu ilk kez farklı bir gözle gördü. Kendisinden ne kadar farklı bir adam olduğunu görebiliyordu. Farklı kumaşlardan oluşmuşlardı ve birbirlerini asla anlamayacaklardı.

“Babam kaçmazdı,” dedi Darius ısrarla. “Beni terk etmezdi. Beni asla geride bırakmazdı. Beni seviyordu.”

Darius bunları söylerken, ilk kez sözlerinin gerçek olduğunu 146/357

hissetti. Ayrıca, ondan tüm hayatı boyunca gizlenmiş olan büyük bir sır olduğunu da hissedebiliyordu.

“Beni terk etmezdi,” dedi yine çaresizlik içinde gerçekleri öğrenmeye çalışarak.

Büyükbabası öfkeden deliye dönmüş bir halde öne çıktı.

“Terk edilmeyecek kadar muhteşem olduğunu düşünerek kim olduğunu sanıyorsun?” dedi büyükbabası sert bir sesle. “Daha çocuksun. Sıradan bir çocuksun. Bir köleler köyündeki bir başka kölesin. Özel hiçbir yanın yok. Muhteşem bir savaşçı olacağını sanıyorsun. Değneklerle oyun oynuyorsun. Arkadaşların da öyle. İmparatorluksa çeliklerle oynuyor. Gerçek çelikle. Onlardan üstün olamazsın. Bunu asla başaramazsın. Geri kalanı gibi ölürsün. O değerli değneklerin o zaman ne işe yarar?”

Darius kaşlarını çattı, büyükbabasından, olduğu kişiden ve temsil ettiği her şeyden ilk kez nefret etti.

“Ölebilirim,” dedi buz gibi birselse. “Ama asla senin gibi olmayacağım. Sen çoktan ölmüşsün.”

Darius arkasını döndü ve hışımla kulübeden çıkmaya yeltendi, ama kapıda durdu, döndü ve son bir kez büyükbabasına baktı.

“Ben özelim,” dedi onun bu sözleri duymasını isteyerek. “Muhteşem bir savaşçının oğluyum. Ben de bir savaşçıyım. Günün birinde sen de, dünyanın geri kalanı da bunu göreceksiniz.”

Darius sabrı taşmış, orada kalmaya bir saniye daha tahammül edemeden döndü ve öfkeyle dışarı çıktı.

Akşamüzerinin dinmek üzere olan ışığına hızla çıktığında, artık büyükbabasını görmek, yalanlarıyla karşılaşmak istemiyordu. Süratle arka tarlalardan geçti, ufka ve o günkü işlerinden hala geri dönmekte olan kölelere baktı.
Ufku, pembelere ve morlara bürünmüş sonsuz göğü dikkatle inceledi. Babasının orada bir yerde olduğunu biliyordu. Muhteşem bir savaşçıydı. Tüm bunları aşmıştı.

Günün birinde, bir şekilde onu bulacaktı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn diğerleriyle birlikte mağarada bir ateşin önünde oturuyor, yeni yuvasındaki alevlere bakıyor ve içi boşalmış gibi hissediyordu. Gece geç bir saatti, birçoğu uyumuştu ve mağaranın duvarları horlama ve ateşin çıtırtı seslerini daha da belirginleştiriyordu. Yakınlarında kardeşleri Kendrick ve Godfrey sırtlarını duvara dayamış oturuyorlardı; Steffen da yeni evlendiği karısıyla, Arliss, Brandt, Atme, Aberthol ve hala kucağında kurtardıkları bebeği tutan Illepra'yla ve altı kişiyle daha birlikte oradaydı. Gwen'in ayaklarının dibindeki Krohn başını onun kucağına dayamış ve derin bir uykuya dalmıştı. Gwen onu gece boyunca süren kutlamalarda iyi doyurmuştu ve Kron adeta bir milyon sene uyuyabilirmiş gibiydi. O bile horluyordu.

Dağın yamacının derinliklerine kadar devam eden engin mağaranın geri kalanına Halka'dan geriye kalan yüzlerce insan dağılmıştı ve hepsi en sonunda yiyip içmeye doymuştu. Oraya köy büyükleri tarafından kutlamalarla geçen uzun gecenin ardından getirilmişler, kendilerine yeni yuvaları gösterilmişti. Gwen'in Kraliyet Sarayında alışık olduğundan çok farklı bir yerdi, ama Gwen buna rağmen minnettardı. En azından, hayattaydılar, kalacak, dinlenecek ve toparlanacak bir yere sahiplerdi.

Öte yandan, o geceki kutlamalardaki kâhinin sözleri kapkara bir bulut gibi üstüne çökmüş, kulaklarında çınlıyordu. "Thorgrin, ölüler diyarındaydı. Kâhin haklıysa, Thor ölmüş demekti. Ama nasıl? diye düşündü. Guwayne'i ararken mi? Bir deniz canavarı tarafından yenilerek mi? Yönünü şaşırarak mı? Bir fırtınaya yakalanarak mı? Tıpkı onun gibi neredeyse

açlıktan ölerek mi?

Olasılıklar sonsuzdu ve her biri Gwen'in aklından geçerken onu son derece büyük bir üzüntüye boğuyordu. Her biri bir kenara kıvrılıp ölmek istemesine neden oluyordu. Thor öldüğü ve gittiği için, Guwayne de ondan sonsuza dek gitmiş demekti.

Gwen alevlere baktı ve yaşamak için geriye elinde ne kaldığını düşündü. Thorgrin ve Guwayne olmadan, hiçbir şeyi yoktu. O meşum günde, Guwayne'i Yukarı Adalar'da denize bıraktığı, halkını oraya getiren kararları verdiği için kendisinden nefret ediyordu. İçinden kendisini suçlamaması

gerektiğini biliyordu. Halkını babasından ona kalan sorunlu krallığa karşı gerçekleştirilen milyon tane saldırından korumak ve kurtarmak için elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Ama yine de kendisini suçluyordu. Hüzünden başka bir şey hissetmek zordu.

“Kardeşim,” dedi birisi.

Gwen yanına bakınca, Kendrick’in kollarını dizlerinin etrafına sarmış, suratına alevler vururken kasvetli ve bitkin bir ifadeyle orada oturduğunu gördü. Kendrick’in bakışları şefkat ve saygı doluydu; onu her teselli ettiği zamanki ifadeye bürünmüştü.

“Bütün kâhinler doğru şeyleri görmezler,” dedi. “Belki de bir şu anda konuşurken bile Thorgrin geri dönüyordur. Çocuğun da yanındadır.”

Gwendolyn bu sözlere inanmak istedi, ama Kendrick’in onu sadece teselli etmeye çalıştığını biliyordu. Kâhinin sözleri hala daha otoriter bir biçimde kulaklarında çınlıyordu.

“Keşke öyle olduğuna inanabilsem,” dedi. “Ama şu anda ölülerin gecesi. Ruhların gerçekleri söylediği gece.”

Gwendolyn alevlere bakarken iç çekti. Kendrick’in sözlerinin doğru olmasını istiyordu. Gerçekten de istiyordu. Ama bunların sadece onu teselli etmek isteyen iyi yürekli bir ağabeyin sözleri olduğunu hissediyordu.

Krohn onun hüznünü sezinlemiş gibi kucağında hafifçe inleyerek kıpırdandı. Gwen elini uzatıp onun başını sevdi ve ona bir parça daha et verdi. Ama Krohn bunu aldırmadı. Kucağında yatıp yine inledi.

Kendrick iç çekti. Sesi yorgunluktan çatlamış bir halde yine alçak sesle konuştu.

“Köklerimle her zaman çok gurur duymuşumdur,” dedi. “Her zaman babamın dünyaya gelen ilk oğlu olduğunu bildim. KraPın ilk oğlu. Tahta geçecek bir sonraki kişi. Gerçi hükümdarlık umurumda olmadı. Yine de ailedeki yerimi bilerek gururlandım. Hepinize halka bugünkü gibi küçük kardeşlerim olarak baktım. Herkes her zaman ne kadar babama benzediğimi söyledi. Gerçekten de benziyordum. Dünyadaki yerimi bildiğimi sanıyordum.”

Kendrick içine derin bir nefes çekti.

“Küçüktük... Belki on, on bir yaşında çocuklardık. Bir gün, Lejyon’daki kılıç taliminden dönmüştüm. Benden yaşça daha küçük olan ama eline her fırsat geçtiğinde sorun yaratmaya meraklı Gareth’la karşılaştım. Orada Luanda’yla birlikte duruyordu ve ikisi de bana bakıyordu. Gareth hayatımı sonsuza dek değiştirecek o sözleri söyledi. ‘Annemizin oğlu “Neden söz ettiğini anlayamadım. Oyunlarından biri olduğunu, hayal gücünün fazla işlediğini, kötü bir numara çektiğini sandım. Ne de olsa, kötülük yapmaktan hoşlanırdı. Ama asla yalan söylemeyen Luanda da evet der gibi başını salladı. ‘Ailemize ait değilsin,’ dedi. ‘Annemizin çocuğu değilsin.’ ‘Sen bir fahişenin oğlusun,’ dedi Gareth. ‘Sadece bir piçsin.’

“Luanda küçümseyici bakışlarını bana dikti. O ifadesini hala hatırlıyorum.” ‘Artık seni görmek istemiyorum,’ dedi. Sonra, arkasını dönüp gitti. Beni Gareth’ın mı, Luanda’nın mu daha çok kırdığını bilemiyorum.”

Kendrick iç çekti. Gwen o alevlere bakarken, olanları hatırlarken ne kadar üzgün olduğunu görebiliyordu.

“Babamla yüzleştim ve bana bunun doğru olduğunu itiraf etti. O anda, dünyam başıma yıkıldı. Her şey anlamlı hale geldi. Babam asla ondan sonra Kral olacağımı söylememişti. Diğerleri benden uzak duruyorlardı; hizmetliler bana garip garip bakıyorlardı. Asla oraya ait olmamıştım ve o günden sonra bunu her yerde fark etmeye başladım. Kendi yuvamda bir ziyaretçi gibiydim. Aileden birisi gibi değil. Aileden gerçek birisi gibi değil. Gerçekten de oraya ait değildim. Bunun nasıl bir şey olduğu7nu biliyor musun? Kendi evinde bir yabancı gibi hissetmeyi biliyor musun?”

Gwen bu öyküye üzülerek, ona karşı muazzam bir şefkat hissederek iç çekti.

“Üzgünüm,” dedi. “Bunun hak etmedin. Onca insan arasında sen hak etmedin. Seni bunlardan koruyabilmek için yanında olamadığıma da üzgünüm. Gareth ve Luanda çocukken

gaddarlardı/’

“Yetişkinliklerinde de öyleydiler. İnsan büyüdükçe özellikleri daha da belirginleşir.”

Gwendolyn bunu düşününce, doğru olduğunu fark etti. Kendrick iç çekti.

“Anlayışa ihtiyacım yok,” dedi. “Bu öyküyü sana bu yüzden anlatmadım. Hayatımın ne kötü günüydü; asla atlatamayacağımı düşündüğüm haberler oldu. Ama işte buradayım. Bunu atlattım. Hayat inanılmaz derecede dirençlidir.”

Gwen bunu sessizlikte, çıtırdayan alevlerin sesleri arasında düşündü.

Hayat inanılmaz derecede dirençlidir.

“Düşündüğünden çok daha güçlüsün,” dedi Kendrick elini tutarak. “İnanılmaz olaylar atlattın. Her şeyi atlatabilirsin. Bunu bile. Thorgrin’le Guwayne’e her ne olduysa bile.”

Gwen yanaklarından yaşlar süzülerek ona baktı.

“Gerçek bir ağabeysin,” dedi. Boğazı başka bir şey söyleyemeyeceği kadar düğümlenince başını çevirdi. Ağabeyinin elini sıktı ve sessizce ona minnettar olduğunu göstermek istedi.

“İşin garip yanı şu,” dedi bir süre sonra. “Hepsinden daha muhteşem bir hükümdar olurdun. Benden de daha muhteşem olurdun.”

Kendrick başını salladı.

“Senin gibi hükümdarlık yapamazdım. Senin atlattıklarını atlatamazdım. Muhteşem bir savaşçı olabilirim. Ama sen muhteşem bir lidersin. Bu, tamamıyla farklı bir şey. Şuraya, çabalarının meyvesine bir bak.”

Gwen başını çevirip ağabeyinin baktığı yere döndü ve yakınlarda oturan Illepra’nın kucağındaki kız bebeği gördü. Onu Yukarı Adalar’da kurtarmıştı.

“O bebeği ejderhanın nefesinden kurtardın. Ne kadar cesur olduğunu hiç unutmayacağım. Yeraltında gizlendiğimiz yerden çıkıp tek başına oraya koşup o bebeği kurtarmayı bir tek sen istedin. O bebek senin sayende hayatta. Senin cesaretin sayesinde.”

“Aklım başımda değildi,” dedi Gwen.

“Hayır, gayet de başındaydı. Kim olduğumuzu kriz anları ortaya çıkarır. Sana da

öyle oldu.”

Kendrick’in sözlerine duygulanan Gwen uyuyan bebeğe bakıp merak etti.

“Sence ailesi kimlerdi?”

Kendrick başını salladı.

“Artık ailesi sensin,” dedi. “Tüm dünyası sensin. Hiçbir şey yapamasan bile, bu çocuğu kurtardın. Tek bir hayatı kurtardın. Birçok kişinin hayat boyu yaptığından çok daha fazlasını yaptın.”

Gwen düşünceli düşünceli alevlere baktı. Belki de Kendrick 154/357

haklıydı. Belki de kendisini o kadar hırpalamamalıydı. Ne de olsa, bir başka kraliçe uzun süre önce pes edebilirdi. En azından, kendisi halkının bir kısmını kurtarmış, yoluna devam etmeyi başarmıştı. Hayatta kalmak için bunu yapmıştı.

Gwen babasını, yerinde olsa onun neler yapacağını, ne isteyeceğini düşündü. Anlaması güç bir adamdı. Onunla gurur duyar mıydı? Her şeyi farklı yapar mıydı?

Gwen atalarını düşünmeye başladı; eğilip yanında duran o eski, ağır ve deri ciltli kitabı aldı ve kucağına koydu. Kitap on kitap kalınlığındaydı ve üç misli büyüktü. Ağırlığıysa insanı bitkin düşürüyordu. Gwen şaşırmıştı. Aberthol bunu Alimler Evi’nden kurtarıp oraya kadar getirmeyi başarmıştı. Bu yüzden onu çok seviyordu. Kitabı senelerce aldığı eğitimden hatırlıyordu ve o sırada yanında olması eski bir dosta kavuşmak gibiydi.

“Nedir o?” dedi Kendrick kitaba bakarak.

Gwen ağır kitabı uzatmaya çalışıp ağabeyinin kucağına koydu. Kendrick hayretle kitaba baktı.

“İmparatorluğun Yedi Bölümde Tarihi/’ dedi Gwen. “Kurtarabildiğimiz birkaç kitaptan, anavatanımdan geriye kalan birkaç değerli eserden biri.”

Ağabeyi şaşkınlıkla ona baktı.

“Hepsini okudun mu?”

“Hayır, hepsini değil,” dedi Gwen. “Zaten küçüklüğümde okumuştum.”

Gwen dönüp seslendi: “Aberthol?”

155/357

Sırtını mağaranın duvarına dayamış uyumakta olan Aberthol gözlerini açtı.

“Buraya gel,” dedi Gwen.

Aberthol aheste aheste, inleyerek ayağa kalktı ve ateşin yanında gidip aralarına oturdu.

“Buyurun, leydim,” dedi.

“Söylesene, şu ikinci bir Halka’yla ilgili olarak söylenenler doğru mu?”

Aberthorun bakışları onunkileri izledi ve Kendrick’in kucağındaki cildi görünce parıldadı. İç çekti.

“Kesinlikle birçok kere bu konuya gönderme yapılmış,” dedi alçak sesle; sesi boğuk çıkınca hafifçe öksürdü. “Ama doğru olup olmadığı apayrı bir şey. Bunu anlayabilmek için, bir içeriğe oturtmak gerekiyor. Farklı bir zamandı, babamızın zamanından da önceydi. Halkayla İmparatorluğu bir olduğu zamanlardı. Kanyon’dan da önceydi. O tür bir yer gerçek olabilir; zaten yüzyıllardır bunun iması yapılıyor. Şayet gerçekten varsa, kesinlikle İmparatorluğun derinliklerinde çok iyi bir yerde gizlenmiş olmalı. Hem o zaman var olmuş olsa bile, şu anda hala var olup olmadığını kim bilebilir? Sadece bir harabe halinde, geçmişin bir hayaleti olabilir.”

Aberthorun gelişi diğerlerinin de dikkatini çekmişti; Gwen onların kendisi gibi uyuyamadığını ve uyanık olduklarını fark etti. Hepsi de dikkatlerini dağıtan bir şey olmasına sevinip ayağa kalktı ve yanlarına geldi... Steffen, Brandt, Atme ve Godfrey biraz sarhoş gibiydi. Hepsi ateşin yanında onlara katıldı. Godfrey elindeki içki kesesinden uzunca bir yudum aldı.

“Geçmişin hayaletlerini kovalayamayız, leydim,” dedi Aberthol. “Anavatanımıza, Halka’ya geri dönmenin bir yolunu bulmalıyız.”

“Halka artık yok, yaşlı adam,” dedi Brandt.

“Oraya dönmek, ölüme geri dönmekle aynı şey,” dedi Atme. “Orayı yeniden inşa edebilsek ve her şeye yeniden başlayabilsek bile, Romulus’un milyon tane askerini unuttun mu?”

“Burada kalırsak, bizi bulurlar,” dedi Steffen. “Sonsuz dek bu mağarada kalamayız. Burası yuvamız değil.”

“Doğru,” dedi Gwendolyn. “Ama burada toparlanabiliriz. Etrafınıza bir bakın: Halkımız hala güçsüz durumda, bazıları da hasta. Yas tutmak için zamana ihtiyaçları var. Yemek içmek ve uyumak için de öyle. Bu mağara şimdilik bize gayet uygun.”

“Sonra ne olacak, leydim?” dedi Godfrey.

Gwen alevlere baktı; onun da aklından aynı soru geçiyordu. Sonra ne yapacaklardı? Halkının ona umutla, bir halkı kurtuluşa götüren bir tanrıya, uzun süredir kayıp bir peygambere bakıyormuş gibi baktığını fark etti. Çaresizlik içinde onlara doğru yanıtı, hepsini rahatlatacak kesin ve kendinden emin bir yanıt vermek istiyordu.

Ama yanıtı kendisi de bilmiyordu. Bildiği tek şey, Thorgrin’e ve Guwayne’e çok kavuşmak istediğiydi. Evine, Halka’ya geri dönmek istiyordu. Babasını eski günlerdeki gibi yanı başında istiyordu.

Ama tüm bunların mümkün olmadığını biliyordu. Bu, artık eski hayatıydı. Artık yeni bir hayat hayla etmesi gerekiyordu.

“Bilmiyorum,” dedi en sonunda dürüstlükle. “Bunu sadece ve sadece zaman gösterecek.”

ON ALTINCI BÖLÜM

Thor Lejyon’daki kardeşleriyle birlikte ufak teknede otururken, pelerinli ve kapüşonlu adam sessizce kürek çekerek onları fosforlu sularda ilerletiyordu; duyulan tek ses, mağaranın duvarlarından akan suyun yankısıydı. Thor aşağıdaki bulanık suların renk değiştirdiğini, parlak yeşilden deniz mavisine dönüştüğünü ve yüzeyinin altında ne olduğundan emin olmadığı bir şeylerin hareket ettiğini, yaratıklarla doluymuş gibi kaynıyordu. Karşılarında kıpkırmızı, yoğun, yaklaşıp uzaklaşan bir pus dönüp duruyordu. Tekneleri suyu her hafifçe sıçratışında mağaranın daha da derinliklerine, karşılarındaki karanlığa doğru ilerliyordu. Thor her kürek çektiğinde asla geri dönmemek üzere bir başka aleme girdiğini, bir sona doğru gittiğini hissediyordu. Guwayne ileride olduğu müddetçe, her yere gitmeyi göze alabilirdi.

Thor tek elleriyle teknenin kenarını, diğer elleriyle silahlarını tutan sessiz kardeşlerinin gerginliğini ve sıkıntısını da hissedebiliyordu. Dünyanın ta öteki ucuna hep birlikte gitmeyi göze almışlardı, ama asla o tür bir aleme gidecekleri akıllarından geçmemişti. Korktuklarını hissedebiliyordu. Her şeyle savaşabilirlerdi, ama ya ölümle?

Kürekler en sonunda durdu ve herkesin sessizliği arasında tekneleri suda süzülmeye devam edip hafif bir sarsıntıyla ta karşı kıyıda durdu. Thor ileriye bakınca, yaklaşık olarak yirmi adım genişliğinde siyah renkli ufak bir kayalık şeridi ve bunun ötmesinde de pusun oradakinden daha da yoğun bir biçimde dönüp durduğu kocaman bir uçucumun üstünde daracık bir asma köprü gördü.

Thor döndü ve pelerini suratını gizleyen, başını önüne eğmiş olan adama baktı. Suratını göremiyor, başlığının altında ne tür bir yaratık olduğunu merak ediyordu.

“Ölüme giden yol karşınızda,” dedi adam bilge ve yaşlı bir sesle. “Kan Kanyonu’nu geçin ve cesaret edebilirseniz Ölümün Kapıları’nı üç kere tıklatın. Kapılar sizin için açılacaktır... Ama bir kere. Ondan sonra bir daha asla açılmazlar.”

Thor bütün arkadaşları beti benzi atmış bir halde ona bakarken etrafında büyük bir korku hissetti. Şimdi ya da hiç diye düşündü.

Thor tekneden siyah kayalığa indi, arkadaşları da peşinden gittiler.

Tekne geriye gitti, nehir bekçisi geldiği yöne hareket etti ve bu arada son bir kez onlara seslendi: “O kapılardan geçebilirseniz dikkat edin: Buradaki zaman mevhumu sizin bildiğiniz gibi değildir. Birkaç adım uzun aylar sürebilir.”

Adam bunu söyledikten sonra son bir kez küreklere asıldı ve karanlıkta gözden kayboldu.

Thor ve kardeşleri endişeyle birbirlerine baktılar.

Thor ileriye bakınca, pusların arasında bir asma köprü gördü.Çürümüş tahta panellerden yapılmış, belki elli adım yüksekliğindeki kocaman bir uçurumun üstündeki daracık köprü tehlikeli gözüküyordu. Köprünün etrafı tamamıyla aşağıdaki bir ışık kaynağını yansıtan ve dönen kırmızı renkli bir pusla kuşatılmıştı. Thor orada ne olduğunu bilmek istemiyordu.

Conven ilerlemek için adım atana ilk kişi oldu, ama Thor onu durdurmak için elini uzattı.

“Cesursun, ama önce ben gideceğim,” dedi Thorgrin. “Köprü yıkılabilir. Yıkıldığı takdirde, ben tek başıma öleceğim.”

“Ölümden korkmuyorum,” dedi Conven boş gözlerle ona bakarak.

“Ben de korkmuyorum,” dedi Thor kararlılıkla.

Conven onun ne kadar ciddi olduğunu görünce tamam der gibi başını salladı ve Thor diğerlerinin bakışları altında sadece birkaç adım genişliğinde olan ve tırabzanları bulunmayan dar köprüye ilk adımı attı. Dengesini korumak güç olacaktı.

Thor tahta köprünün ayaklarının atlıdan sallandığını hissedince tereddüde kapıldı. Bir adım attı, sonra bir adım daha attı ve gözlerini aşağıdaki uçurumda değil, ileride tutmaya gayret etti.

Köprünün sallandığını hissetti; Lejyon’daki kardeşlerinin teker teker arkasından gelmeye başladığını anladı.

Arkasına bakınca, en sona kalan O’Connor’ın hızla yürüdüğünü, attığı her

adımla birlikte tahta panellerin ardında parçalanıp uçuruma düştüğünü gördü. Attıkları her adımda daha da çok panel düşüyordu. Tek yönlü bir köprüydü ve bir daha asla orada olmayacaktı. Köprü her nasılsa sihirli bir biçimde sabit kalıyordu ve diğer tarafa geçmeye devam ederlerken attıkları her adım bir parçasını daha sonsuza dek yok ediyordu.

Thor geri dönüş olmadığını anladı. Asla olmayacaktı.

161/357

Kanyon'un karşı tarafındaki siyah renkli kayalığa çıktı ve başını kaldırınca devasa boyutlarda, siyah kayalığın içine oyulmuş kemerli bir girişte durduğunu fark etti: Giriş otuz metre yüksekliğindeydi ve Thor'un hayatında gördüğü en büyük, başka kapıları komik gösteren demir kapılarla örtülüydü.

Kapıların önünde trol olan iki yaratık duruyordu; Thor'un neredeyse iki misli olan yaratıklar başlıklı kapkara pelerinler giymişlerdi ve kaşlarını çattıkları suratları şekilsizdi. İkisinin de ellerinde uzun ve kırmızı renkli çatallı, siyah gövdeli ve minik gümüş renkli çiviler bulunan, göğe doğru kaldırdıkları mızraklar vardı.

Thor başını kaldırınca, kapıların tam ortasında kendisi kadar büyük demir bir kapı tokmağı gördü ve en yapması gerektiğini anladı.

Öne adım atıp tokmağı tuttu.

Troller orada sessizce durmuş, adeta Thor ve kardeşleri orada değilmiş gibi boşluğa bakıyorlardı.

Thor tüm gücüyle tokmağı çekti. Çaba sarf ederken, kardeşleri de hemen öne fırlayıp ona yardım etmek için yanma geldiler. Hepsi var güçleriyle tomağı geri çekip ölümün kapılarına indirmeye hazırlandılar.

En sonunda, tokmağı daha fazla geri çekemeyince bıraktılar ve hızla kapının üstüne indirdiler. Tokmak metale büyük bir gümbürtüyle çarpınca, sarsıntı hepsinin dengesini bozup onları yere yıktı.

Tokmağı tekrar çekip bıraktılar.

Sonra, tekrar aynı şeyi yaptılar.

Zemin ayaklarının altında zangırdadı, Thor'un kulakları sesle çınladı ve elleri sarsıntıyla titredi. Ama kapıyı söylendiği gibi üç kere çalmayı başarmıştı ve artık yapabileceği tek şey beklemekti.

Ağır ağır muazzam bir gıcırtı sesi duyuldu ve devasa kapılar her seferinde birkaç santim aralanarak içeri doğru açıklamaya koyuldu. Tamamıyla açılana dek de durmadı.

Thor karşılarında oraya buraya yerleştirilmiş meşalelerle aydınlatılmış, milyonlarca çığlık atan yarasanın sesiyle çınlayan kocaman bir mağara gördü. Orası ölüm diyarının girişiydi. Eşiğinden atım attığı anda bir daha geri dönemeyeceği bir yerdi.

Thor sadece Guwayne'i düşünerek eşikten içeri kasvetli bir adım attı.

Sonra, bir adım daha attı.

İçeride durdu ve kardeşleri teker teker yanında belirirlerken muazzam bir kükreme sesi duydu; devasa kapılar ağır ağır, bir daha açılmamak üzere arkalarından kapandı.

Kapıların kapanma sesi sürekli olarak yankılanırken ve Thor yeraltına giden bitmek bilmez tünele bakarken, bir daha asla yaşayanlar âlemine dönemeyeceğini biliyordu.

ONYEDİNCİ BÖLÜM

Alistair Erec'in elini tutmuş yanında duruyor, ikisi birlikte Güney Adaları'nın en yüksek platosunda sabah güneşinin adaları aydınlatmaya başladığı muhteşem manzarayı izliyordu. Alistair Erec'in geri döndüğüne, iyileşmeye başladığına ve yine onun yanında olabildiğine çok mutluydu. Erec nihayet eski haline dönmüş, elini Alistair'in bir zamanlar tanıdığı savaşçı gibi sıkı sıkı tutuyordu.

Alistair orada durmuş yeni bir günü onunla karşılarken, tüm o karmaşa ve katliamlar geride kalmışken, kendi hayatının tamir olmaya başladığını hissetti ve Tanrı dualarına yanıt verdiği için büyük bir minnet duygusuna kapıldı.

İki orada manzarayı izlerlerken ve Alistair çoktan sevmeye başladığı yeni yuvasının topraklarını izlerken, yeniden inşa süresinin adaların dört bir yanında

çoktan başlamış olduğunu görebiliyordu. Onun ve Erec'in olduğu gibi, tüm halk parçaları toparlıyor, her yeri yeniden inşa etmeye ve her şeye yeniden başlamaya hazırlanıyordu. Alistair uzaktan yıkılan şehirlerdeki binaları inşa etmeye başlamış olan o hafif ve rahatlatıcı çekiç seslerini duyabiliyordu.

"Çekiçlerin ve keskilerin sesleri asla dinmiyor," dedi Erec. "Ama daha yapacak o kadar çok iş var ki."

Topraklar iç savaşın etkisiyle harabeye dönmüştü. Ama halk nihayet yine Erec'in hükümdarlığı altında bir araya gelmişti ve artık havada bir neşe ve amaç hissediliyordu. Herkes tek beden olmuş, şevkle yeniden inşa işine girişmişti. Cesetler sokaklardan toplanıp tepelere gömülürken ve çanlar kayıpları anmak için çalınırken, evler yeniden yükselmeye hazırdı. Alistair çanların o sırada bile bir köyden diğerine kadar

çaldığını duyabiliyordu.

Havada barış kokusu vardı; fırtınadan sonra her şey sakinleşmişti.

"Hayatımı kurtardın," dedi Erec. "Bunu bilmediğimi sanma. Son derece kutsal bir davranış. Hayatlarımız birbirine bağlı. Benimki sana, seninki de bana. Öleceğim güne dek sana borçlu olacağım."

Alistair gülümseyip elini sıktı.

"Hayata geri döndün," dedi. "Bu yeterli bir ödeme."

Erec tek kolunu Alistair'in omzuna attı, Alistair de ona sokuldu. Manzaraya baktığında, adaların gözeliği aklını başından aldı; güneş her yeri aydınlatıyor, geleceğinin güzelliği önünde sere serpe duruyordu. O ve Erec yakıdan evleneceklerdi. Bir çocukları olacaktı. Bu muhteşem yeri onunla birlikte yönetecekti.

Hayalleri nihayet gerçek olmak üzereydi. Artık sıra her şeye yeniden başlamaya gelmişti.

BİR AY SONRA

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mağaranın girişinin yakınlarındaki duvara yaslanmış olan Gwen egzotik kuşların öttüğünü duydu ve gözlerini açıp İmparatorlukta sökmek üzere olan bir yeni şafağa daha baktı. Gecenin büyük bir bölümünde yine uyuyamadığı için uyanık kalmış, hüzünle sönmekte olan bir ateşin alevlerini izlemişti. Bu dünyada Thorgrin'siz bir gün daha geçirmişti. Guwayne'siz bir gün daha geçirmişti.

İmparatorlukta yeni başlayan bir güne, aşağıda gözün alabildiğince uzanan çorak çöl alanına daha bakarken, kocaman bir ayın geçtiğine inanamadı. Hala ne Thorgrin'den, ne de Guwayne'den bir işaret vardı. Her gün oraya armaları umarak, buna yürekten inanarak uyanmıştı. Ne de olsa, bunun aksi nasıl mümkün olabilirdi? Thorgrin kocasıydı. Guwayne de çocuğuydu. Ondan uzun süre uzak kalmaları mümkün değildi. Tüm olanlar sadece sona ermeyi bekleyen uzun bir kabustu.

Ama uyandığı hiçbir gün ne onlar gelmişti, ne bir haber duyulmuştu. Aradan tam bir ay döngüsü geçmişti ve gelmediklerinin gerçekliği kafasına dank etmeye başlamıştı. Gwen en sonunda ikisinin de ona bir daha geri dönmeyebileceğini fark etmeye başlamıştı.

Bu farkındalık onu yıkmış, içini bomboş bırakmış, hayatında hiç olmadığı kadar moralini düşürmüştü. Belki de kahin haklıydı: Belki de Thorgrin gerçekten de ölüler alemine gitmişti. Belki de bebeği asla geri gelmeyecekti.

Gwen çaresizlik içinde aradan geçen ay döngüsünde Argon'u uyandırmaya çalışmıştı ve bunun başardığı birkaç seferde Argon bitkin bir halde, yarı baygın bir durumda konuşmuş, nerede olduklarına dair herhangi bir bilgi vermeyi başaramamıştı. Durum Gwen'e gitgide daha kötü gelmeye başlamıştı.

Gwen her gün mağarada moralsiz bir halde, hareketsizlikten donakalmış ve kararsız bir şekilde oturmuştu. Bir kraliçe olduğunu biliyordu, ama artık en ufak meseleler için dahi karar vermekten aciz olduğunu fark ediyordu. Her gün Kendrick, Aberthol, Steffen ve Godfrey halkının sürgünde duyduğu bir sürü ufak tefek şeyle yanma gelmişlerdi... Gwen o zamanlarda bile en basit kararları vermemişti. Acıdan donakalmış bir kraliçe olduğunu biliyordu. Moral bozukluğu onu adeta dondurmuştu.

Gwendolyn etrafına bakındı ve halkının korların etrafına yayıldığını, birçoğunun

uyumakta olduğunu, uyanık olan birkaçınınsa çaresizlik içinde alevlere baktığım gördü. Çoğunun elinde içerek geçirdikleri uzun geceden kalmış boş şarap keseleri vardı. Bakışlarından neler düşündüklerini anlıyordu. Vatanlarını düşünüyorlardı. Halka'yı düşünüyorlardı. Muhtemelen, oraya gelirken yolda kaybettikleri ailelerini ve dostlarını düşünüyorlardı. Ne kadar çok şeyi feda ettiklerini ve yitirdiklerini düşünüyorlardı. Orada köstebekler gibi gizlenerek, o mağarada heba olarak ve gerçek bir yaşam sürmediklerini düşünüyorlardı.

Gwen bu durumun diğer seçenekten daha iyi olduğunu biliyordu: İmparatorluk askerleri tarafından yakalanıp köle olmak. En azından, hayattaydılar ve güvendeydiler.

Gwen çizmesiyle korları tekmeledi ve havaya uçuşan kıvılcımları izledi. Hayatının bu hale geleceği hiç aklına gelmemişti. Daha bir önceki gün Kraliyet Sarayı'nda, dünyanın en güzel kalesinde, en verimli topraklarında ona yürekten bağlı kocasıyla evlenmeye hazırlanmış gibiydi. Kucağında bebeğiyle birlikte. Evrendeki her şey kusursuz

olduğu halde, bunları takdir etmemişti. Gözüne her şey yıkılmaz gelmişti.

Ama o sırada kocası ve oğlu olmadan oradaydı ve kayıp bir diyarda gecelerini alevleri izleyerek geçiriyordu.

Gwen ani bir çığlık duyunca düşüncelerinden sıyrıldı; bir kadın çığlıklarının ardından devasa mağarada telaşlı ayak sesleri duyulmuştu. Gwen dönüp mağaranın derinliklerine baktı ve karşısında şafağın ilk ışıklarının atında kendi yaşlarında bir genç bir kadının yarı giyinik, gömleği yırtık bir halde sendeleyerek ona doğru geldiğini gördü. Gözlerinde çılgınca bir ifade vardı ve Gwen'e doğru koşup kendisini onun ayaklarının dibine fırlatırken ve bileklerini çaresizlik içinde tutarken ağlıyordu.

"Leydim!" diye bağırdı. "Lütfen, bir şey yapmalısınız. Ban ayardım etmelisiniz!"

Gwendolyn ona baktı, düşüncelerinden sıyrıldı ve kızı neyin o hale getirmiş olabileceğini merak etti.

Kız ağlamaya devam etti ve Gwen onu teselli etmek için omzunu tuttu.

“Bana neler olduğunu anlat,” dedi şefkatle ve kraliçelere yaraşır bir sesle. Sesinde uzun süredir duymadığı bir güç vardı. Bir başkasıyla ilgilenmek, kendi dertlerini unutmasını sağlamıştı.

“Saldırıya uğradım, leydim!” diye bağırdı kız. “Adam mağarada yanıma geldi. Gecenin zifiri karanlığında. Uyurken. Sonra, bana saldırdı!”

Kız ağlamaya devam etti.

“Adalet yerini bulmalı!” diye bağırdı. “Halka’da olsak da olmasak da, adalet yerini bulmalı!”

Gwen’in ayaklarının dibinde ağlarken, Kendrick, Godfrey, Brandt, Atme, Aberthol ve birkaç diğer kişi uyanıp çizmeleriyle çakıl taşlı zeminde hışırtılar çıkararak yanlarına geldi.

Gwendolyn kıza bakıp onu ayağa kaldırdı ve yüreği paramparça halde ona sarıldı. Niyeyse bunun kendi suçu olduğunu hissetmeden edemedi. Halkı o mağarada fazlasıyla yerinde duramaz hale gelmişti. Her gün karanlıkta orada oturup içmekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu. Düzen yıkılmaya, kaos ortama hakim olmaya başlamıştı. Gwendolyn o kız acı çekti diye kendisinden nefret etti.

“İsmi ne?” diye sordu Gwen. “Adamın ismi ne?” McCloud tarafından kendisine nasıl saldırıldığım hatırlayınca, içini yepyeni bir öfke bürümüştü.

“Baylor, leydim,” dedi kız.

Baylor. Gwendolyn bu ismi duyunca sinirlerinin gerildiğini hissetti. Baylor Halka’dan kurtulanlardan biriydi; Kral’ın muhafız birliklerinde ne yazık ki hayatta kalmış ve onunla sürgüne gitmiş olan düşük kıdemli komutanlarından biriydi. Adam daha ilk baştan başa bela olmuş, Kraliçe’nin hükümdarlığına karşı sürekli olarak memnuniyetsizliğini dile getirmiş, sarhoş olmuş ve başkalarını kışkırtmıştı. Gwen onun sıkıntı yaratacağını tahmin etmiş olmalıydı.

Gwendolyn’in kızın suratını ellerini arasına bakıp, gözlerinin içine bakmasını sağladı.

“Sana söz veriyorum ki adalet yerini bulacak. Duydun mu? Adalet senin için yerini bulacak.”

Kız en sonunda sakinleşmeye, gözyaşları arasında tamam der gibi başını sallamaya başladı.

Gwendolyn başını çevirince Kendrick'in ona anlayışla başını salladığını gördü. Diğer tarafında olan Godfrey'se sarhoştu ve sallanıyordu, ama destek vermek için yanında duruyordu.

Derken, mağaranın diğer ucundan aniden ayak sesleri ve bunların ardından da alçak ve karmaşık bir takım mırıltılar geldi. Gwendolyn diğerleriyle birlikte ayağa kalkıp oradaki buradaki ateşlerle loş olan mağaranın karanlığına baktı. Ayak sesleri arttı ve en sonunda Baylor'ın isyankar bir grup adamla birlikte ona doğru geldiğini gördü. Baylor'ın sarhoş olduğu belliydi; tıraşsızdı, ellilerinde iri yarı bir adamdı, dağınık bir sakalı vardı, kelleşmeye yüz tutmuştu ve bakışları sertti.

Baylor Gwendolyn'in umurunda değildi; Gwen'in asıl önemsediği şey suratlarında çılgınca, öfkeli ifadelerle üstlerine doğru gelmekte olan yüzlerce adamdı.

"Buna artık bir gün daha katlanmayacağız!" diye bağırdı Baylor ve arkasından tezahürat sesleri yükseldi. Hep birlikte tehditkar bir biçimde mağaranın girişine, Gwendolyn'e doğru ilerlediler ve onlar ilerlerken, Gwendolyn'in etrafındaki sadık insanlar Brandt ve Atme de dahil olmak üzere ayağa kalkıp yanma geçtiler.

Gwen kararlılıkla orada dikilip adamların karşısına geçti; onların oradan çıkmasına izin veremeyeceğini biliyordu. Baylor ondan on adım kadar ötede durup öfkeyle suratına baktı.

Gwendolyn yanına bakınca, Kendrick, Steffen ve diğerlerinin orada olduğunu gördü ve buna rahatladı. Ayaklarının dibine bakınca, Krohn'un da adamlara bakarken tüyleri kabarmış bir halde ona destek verdiğini fark etti.

"Çekil karşımdan, küçük kız!" diye bağırdı Baylor ona.

Gwendolyn sadece başını salladı ve pes etmemeye kararlı bir halde orada durdu.

Krohn adam ahırladı, o da gergin bir ifadeyle ona baktı.

"Bu adamlarla nereye gidiyorsun?" diye sordu Gwen.

“Dışarıya, gün ışığına gitmeyiş, bir mağaraya sığınmış kişiler gibi değil de özgür insanlar gibi yaşamayı planlıyoruz!”

Baylor’ın arkasındaki adamlardan yine tezahüratlar gelince, Gwen gerçek bir isyanla karşı karşıya olduğunu anladı. Her şeyden fazla uzak kaldığını, kendi acılarında boğulduğunu ve etrafında olup bitenleri algılayamadığını fark etti. Halkının çok uzun süre huzursuz kalmasına izin verdiğini anladı... Bir kraliçe için bu tür bir huzursuzluk çok tehlikeli bir şeydi.

Gwen kendisini suçluyordu. O son ay döngüsünde gördükleri gibi, kararsızlığı ve hangi yöne gideceğini bilemeyişi her gün devam etmişti.

“Sonra nereye gideceksiniz?” diye sordu Gwen sakince. “Buradan başka her yere!”

Bir tezahürat daha koptu.

“Tutsaklar veya köleler olarak yaşamayacağız!” diye birisi 172/357

“Buradan çıkıp gemiler alacağız ve okyanusa açılıp vatanımıza geri döneceğiz!” diye bağırdı Baylor onu destekleyen sesler arasında.

Gwendolyn ne kadar yanıldıklarını fark ederek başını salladı.

“Gündüzleyin bu mağaradan çıkacak olursanız, sadece yakalanıp öldürülmez, aynı zamanda bizleri de öldürtürsünüz. Bir mucize eseri kıyıya varıp bir gemi satın alsanız bile dana okyanusa açılmadan öldürülürsünüz. Limandan çıkmayı dahi başaramazsınız.”

“Burada çürüyüp ölmekten iyidir!” diye bağırdı Baylor. Kalabalık tezahürat etti.

Baylor öne çıktı, ama Gwen yana adım atıp yolunu kesti.

“Özür dilerim, ama bu mağaradan çıkmıyorsun,” dedi. Sesini yükseltmişti ve haftalardır ilk kez kraliçelere layık bir ses tonuyla konuşuyordu: “Hiçbiriniz çıkmıyorsunuz.”

Kendrick, Steffen, Brandt, Atme ve Godfrey birden Gwen’in yanında kılıçlarını çektiler ve etrafa gergin bir sessizlik çöktü.

“Sana ikinci kez yolumdan çekilmeni söylemeyeceğim kadın,” dedi Baylor öfkeyle kaşlarını çatıp ona bakarak.

“Kraliçe ne emrediyorsa onu yapacaksın,” dedi Kendrick öne çıkıp. “Hem de o emir her ne olursa olsun.”

“Bize hiçbir şey emretmedi!” diye kükredi Baylor. “O her gün burada donakalmış otururken, bizler çürüyüp gidiyoruz!”

173/357

“O, artık kraliçemiz değil!” dedi Baylor.

Yine adamlar onu desteklercesine bağrıştı.

“Baban gibi esas sen kral olmalıydın!” diye bağırdı Baylor Kendrick’e. “Ama kenara çekildin ve bir kızın bunu elinden almasına izin verdin. Artık senin için çok geç. Bu grubun lideri benim... Dahası, sana yolumdan çekilmeni söylüyorum, yoksa seni de öldürürüz!”

Adamlar yine bağırdılar ve Baylor öne çıkıp Gwen’i yolundan itmeye yeltendi.

Krohn hırladı ve Gwen onun öne atılı8p onu ısırmak üzere olduğunu fark etti.

Ama önce Gwen harekete geçti; Baylor’ı kendisini öldürmek istiyordu.

Gwen kolunu uzatıp bileğini büktü ve Kendrick’in belindeki ikinci kından uzun kılıcı kapıp çekti. Aynı anda, öne çıktı ve kılıcın ucunu Baylor’ın boğazına dayadı.

Orada öylece dururlarken, Gwen kılıcı o şekilde tutarken, mağaraya ölümcül bir sessizlik çöktü ve Baylor endişeyle kılıca baktı.

“Hiçbir yere gitmiyorsun,” dedi Gwendolyn kararlılıkla.

Mağaradaki hava hiç olmadığı kadar gerildi ve Gwen herkesin ona baktığını hissetti.

“Hiçbir yere gitmiyorsun, çünkü ben senin kraliçenim ve bunu emrediyorum. Liderlik etmeye çalıştığın kişiler benim halkım. Onlara sen değil, ben emir

verebilirim. Bu mağaradan dışarı adımını atmayacaksın. Suçlarının cezasını ödemeden hiçbir yere gitmeyeceksin.”

“Hangi suçlar?” diye bağırdı Baylor.

“Bu kıza saldırdın,” dedi Gwen başıyla ayaklarının dibine ağlayan kızı işaret ederek.

Baylor kaşlarını çattı.

“Dilediğim kadına sahip olurum,” dedi. “Sana bile. Şimdi, o kılıcı indir ve yolumdan çekil kızım. Yoksa sen de burada bütün adamlarınla birlikte öleceksin.”

“Evet, bir kızım,” dedi Gwen sakince ve sert bir sesle. “Babam da bir kraldı... Onun babası da öyle. Eski bir savaşçı aileden geliyorum ve seni temin ederin ki onlarla aynı kandanım. Öte yandan, sen bir sahtekar ve bir tecavüzcüsün. Seni durduracağım, çünkü senin kraliçenim... Adalet benim elimden gelecek.”

Gwendolyn elini arkasına götürdü ve hızlı bir hareketle kılıcı Baylor’ın kalbine sapladı.

Baylor’ın gözleri yerinden fırlayacak gibi oldu, onun karşısında dizlerinin üzerine düştü ve yüz üstü yere yığıldı. Tam o sırada, Krohn da üstünde atlayıp boğazını parçaladı.

Gwendolyn elindeki kanlı kılıçla şok içinde orada kalakaldı. Ama haftalardır ilk kez yine bir kraliçe gibi hissediyordu.

“Beni aşmaya çalışan herkes buracıkta ölecek. İçeride 175/357

kalacaksınız, çünkü bunu emrediyorum. Çünkü ben sizin kraliçenizim.”

Kalabalık donakalmış, ne yapacağını bilemez halde ona baktı.

Adamlar teker teker ve ağır ağır arkalarını döndüler ve mağaranın derinliklerine ilerlediler. Gwen kılıcı önünde tutarak orada dikildi. İçinden titriyordu, ama bunu göstermek istemiyordu.

Steffen elinde kılıcıyla yanma geldi.

“Kraliçemin geri döndüğüne sevindim, leydim,” dedi.

Gwen etrafında duranlara teker teker baktı... Kendrick, Brandt, Atme, Godfrey, Aberthol ve diğerlerine... Ona daha da büyük bir saygıyla baktıklarını fark etti. Bakışlarında bir şey daha vardı: Rahatlama.

Yepyeni bir kararlılıkla dolan adamlarına baktı. Onlar için gitmeye kararlıydı. Artık parçaları toplama vakti gelmişti. Üzüntülerini geride bırakma vaktiydi. Liderlik etme vaktiydi.

“Bir konuda haklılar,” dedi Gwen. “Bir karar alma vakti geldi. Yolumuza devam etmeliyiz.”

Gwen hepsinin onun liderliği bekler bir halde sessizce batkılarını gördü.

“Yarın, yola çıkıyoruz,” dedi. “Yaşasak da ölsek de, yolumuza devam etmeliyiz. Yeni bir vatan bulmak için. Gerçek bir yuva bulmak için.” Hepsinin gözlerinin içine baktı. “Yaşasak da ölsek de, kendimize İkinci Halka’yı bulacağız.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Alistair gözlerini yavaşça açtı ve Erec’in yeni inşa edilen Kral odasındaki krallara layık dört direkli, ipek çarşaflı yatağında bir ipek yastık öbeğinin üstünde onun kollarında yatarken derin bir huzur hissetti. Şafak ağır ağır Güney Adalarında söküyor, açık hava yatak odasından gözüküyordu ve kuşlar çoktan o ılık günde ötüyor, pencereden içeri tatlı okyanus esintileri süzülüyordu. Alistair tomurcuklanmış bütün meyve ağaçlarının kokusunu hissedebiliyordu.

Güney Adalarında ve Erec’in kollarında, yine muhteşem bir gündü; birlikte vakit geçirmek için doyasıya vakitleri vardı ve bunu yapmaktan asla sıkılmıyorlardı. Alistair onun ılık bedeninin yanında uzanırken, hayatında nihayet huzur ve tatmin hissettiği için tanrılara içinden şükretti. Bir kez olsun, dünyanın sıkıntıları ilişkilerini engellemiyordu. Hayatının o bitmek bilmez karmaşası dinmişti.

Erec yavaş yavaş her zamanki gibi onun uyanık olduğunu hissedip uyandı ve ona bakıp gülümsedi. Açık mavi renkli gözleri sabah güneşinde parıldıyordu ve Alistair ona bakan Erec’in sevgisini hissedebiliyordu.

“Şafaktan önce mi, aşkım?” dedi Erec.

Alistair gülümsedi.

“Çok heyecanlıyım,” dedi. “"Gelinliğimi düşünüyorum.”

Erec gülümsedi.

“Nikâhımıza daha bir hafta var, aşkım. Kendini yormamaya çalış.”

Öpüştüler ve uzunca bir süre birbirlerinden ayrılmadılar. Alistair başını onun göğsüne yasladı.

Penceresinin dışından uzakta işçilerin çalışmaya çoktan başladıklarını, yaklaşan nikah günü için daha güneş doğmadan çaba sarf ettiklerini duyabiliyordu. Tüm adada tatlı bir telaş vardı. Nikah hazırlıkları buna en çok ihtiyaç duydukları bir zamanda herkese odaklanacak, mutlu olacak bir amaç vermişti. Herkese koşturacak, sadece bir ay döngüsü önce meydana gelen iç savaşın yarattığı kasvetli havadan kurtulmak için gayret gösterecek bir bahane olmuştu.
Artık nihayet hepsi Erec’in hükümdarlığı altında birleşebilecekti.

Bir de Alistair’e karşı hissettikleri sevgi altında.

Alistair heyecanla yataktan kalktı, sabahlığını giydi ve balkona çıktı. Orada durup tüm manzaranın keyfini çıkardı ve tüm hazırlıklara, ziyafet telaşına, birbiri ardına pişirilen yemeklere baktı. Sıra sıra çiçekler hazırlanıp yerleştiriliyor, biraz varilleri getiriliyor ve turnuva alanları inşa ediliyordu. Bunların hepsinin tamamlanması için bir hafta vardı.

Erec yanma gelip, kolunu onun beline attı.

“Bugünün geleceğini asla hayal edemezdim,” dedi Alistair.

“Ailen burada olmayacak diye üzgün müsün? Thorgrin?”

Alistair iç çekti. Bunun pek çok kere düşünmüştü.

“Tabii ki. Hepsinin burada olmasını isterdim. Thorgrin, Gwendolyn ve Kraliyet Sarayından sevdiğimiz herkesin. Ama belki günün birinde Halka’da, kraliyet Sarayı’nda ikinci bir

düğün yapabiliriz.”

Erec gülümsedi.

“Hoşuma gider,” dedi. “Hem de çok. Hatta düğünden sonran neden geri gitmiyoruz? Neden Halkayı ziyaret etmiyoruz?”

Alistair’in gözleri şaşkınlıkla irileşti.

“Sahi mi?” dedi.

“Neden olmasın? Ölmeden önce babamı görebilmek için telaşla buraya geldik. Artık o olmadığına göre, anavatanımızı ziyaret etmememiz için bir neden göremiyorum. İkinci bir düğün yapabiliriz. Kraliyet Sarayı bizi ağırlayacağına çok sevinir.”

Alistair buna güldü.

“Seninle iki kere evlenmekten daha güzel bir fikir düşünemiyorum.”

Erec’e uzandı ve tekrar öpüştüler. Alistair son derece huzurlu hissediyordu. Nihayet, istediği yerdeydi. Orayı tüm kalbiyle seviyordu, Erec’i daha da çok seviyordu ve orada Erec’in çocuklarını dünyaya getirmeyi ve bir hayat kurmayı dört gözle bekliyordu. Orası ona bir yuva gibi geliyordu. Hayatında ilk kez gerçekten ait olduğu yuvayı bulmuş gibi hissediyordu.

Tam o sırada, kapı çalındı. Hizmetlileri her zamanki gibi kapıyı iki kere kısaca tıklatmıştı. Erec döndü ve kalın meşe kapıyı açmak için hızla o yöne gitti.

İçeri Erec’in baş uşağı panik girip hızla başıyla selam verdi.

“Majesteleri.”

Erec güldü.

“Sabahın bu saatinde bu telaş için çok erken,” dedi. “Ağırdan almayı öğrenmelisin.”Hizmetli başını salladı.

“Ne yazık ki sarayla ilgili çok sorun var,” dedi.

Ardından içeri iyi huylu, tıknaz ve ellili yaşlarda olan Alistair’in hizmetçisi

girdi.

“Efendim,” dedi ve Alistair’e döndü. “Kraliçem.”

“Affedersiniz, kıralım,” dedi uşak. “Ama sarayla ilgili acilen ilgilenilmesi gereken sorunlar var.”

“Daha güneş doğmadan ne tür sorunlar bu kadar acil olabilir?” dedi Erec.

“Bir bakayım,” dedi uşak elindeki listeye bakarak. “Hâzineyle ilgili meseleler. Düğün hazırlıkları, yeniden inşa faaliyetleri, eğitim alanları, askerlerimiz, cephaneliğimiz, silahlarımız ve malzemelerimiz, limanlar, hasar gören gemiler, ziraat...”

Erec elini kaldırdı.

“Geleceğim,” dedi. “Ama öğlen vaktini geçen hiçbir toplantıya katılmam. Dışarı çıkıp Kraliyet Acı’m planlamak istiyorum.

“Emredersiniz, kralım,” dedi uşak başını eğerek.

“Leydim,” dedi Alistair’in hizmetçisi yanma gelerek. “Sizin de kraliçelik makamıyla ilgili olarak ilgilenmeniz gereken şeyler var. Yeni binaların ve meyve bahçelerinin inşasını gözden

geçirmek, gelinliğinizi kontrol etmek ve düğün eğlencelerini...”

Alistair de elini kaldırdı.

“Neye ihtiyaç varsa ilgileneceğim,” dedi kendisini uzunca bir süre alacak saray meselelerine hazırlayarak.

Erec elini sallayarak iki hizmetliye de dışarı çıkmalarını işaret etti.

“Lütfen, bizi yalnız bırakın,” dedi. “Giyinip geleceğiz.”

Her iki hizmetli de başlarını eğdiler ve hızla odadan çıktılar. Erec özür diler gibi bir gülümsemeyle Alistair’e baktı.

“Özür dilerim, leydim,” dedi. “Günler çok hızlı geçiyor.”

Alistair eğilip onu öptü ve Erec giyinmek için arkasını döndüğünde, Alistair de diğer tarafa dönüp tekrar balkona çıktı. Tek başına üstü açık kemerli taş girişte durdu ve adaya baktı. Orada dururken ve aşağı bakarken, her şey gözüne daha da güzel, daha da kusursuz geldi ve taptaze bir esinti suratını okşadı.

Burayı seviyorum, diye düşündü. Tüm kalbimle, gerçekten de seviyorum. Lütfen, burayı asla benden alma, Tanrım.

*

“Peki, onun içten olup olmadığını nereden anlarım?” dedi birisi.

Dauphine kollarını öne uzatmış gelinliğinin provasında olan Alistair'e buyu üçüncü kez soruyordu. Etrafında tüm

nedimeleri, Dauphine ve kayınvalidesi de vardı ve onlar da bu mutlu olay için ona eşlik ediyorlar, kendi elbiselerinin provalarına devam ediyorlardı. Hepsi de kırlık alana bakan bir platonun üstündeki mermer bir plazadaydı ve kızların hepsi mutlulukla kıkırdıyordu.

“Alistair?”

Alistair düşünceli düşünceli tekrar Dauphine’e bakınca, ilişkilerinin ne denli değiştiğine hayret etti. Son ay döngüsünün her günü Dauphine vakit geçirmek için yanma gelmiş, neredeyse yanından hiç ayrılmamış ve bir görümceden fazlası olmuştu: Artık bir kız kardeş gibiydi. Dauphine her sırrını ona anlatıyor ve çoktan asla sahip olmadığı kız kardeş gibi davranıyordu. Tuhaf bir biçimde, Dauphine artık Alistair’e Erec’e olduğundan daha yakındı. Son ay boyunca, adeta birbirlerinden ayrılmaz olmuşlardı ve Alistair hayatın sürprizlerine ve beklenmedik olaylarına şaşırmadan edemiyordu. Adalara ilk geldiği ve Dauphine’in onun suratına bile bakmadığı zamanı hatırlamadan edemiyordu. Artık sadece Dauphine’in saygısını değil, sevgisini de kazanmıştı.

“Bana hiç yanıt vermedin!” dedi Dauphine.

“Özür dilerim,” dedi Alistair düşüncelerinden sıyrılarak. “Soru neydi?”

Dauphine bıkkınlıkla ofladı. “Düğünler gelinleri gerçekten de dalgınlaştırıyor! Tekrar sorayım: Onun içten olup olmadığını nereden anlarım?”

Alistair onun neden söz ettiğini o anda anladı. Dauphine bir süredir ona kur yapan yeni adaydan söz ediyordu; adam son ay döngüsü boyunca ona kur yapmış olan, Güney Adaları’nın

alt bölgelerinden tanınmış bir şövalyeydi.

“Dün gece, beni ay ışığı altında bir tekne gezisine götürdü,” dedi Dauphine. “Her gün bana aşkını ilan ediyor. Şimdi de evlilik teklif etti.”

“Neden etmesin?” dedi annesi.

Dauphine iç çekti.

“Neden mi etmesin?” dedi yine. “Daha yeni bir ay döngüsü oldu da ondan!”

“Şerefli bir erkeğin seni sevip sevmediğini anlaması için aradan bir ay döngüsünden uzun süre geçmesi gerekmez,” dedi annesi.

Dauphine Alistair’e döndü.

“Lütfen,” dedi ısrarla. “Söyle bana.”

Alistair dikkatle ona baktı ve Dauphine’in ne kadar aşık olduğunu gördü.

“Seni sevdiğini hissediyor musun?”

Dauphine gözleri parıldayarak evet anlamında başını salladı. “Tüm kalbimle.”

“Sen de onu seviyor musun?”

Dauphine bu sefer gözleri dolu dolu evet anlamında başını salladı.

“Anlatabileceğimden de çok.”

“Pekâlâ, sorunun yanıtını verdin. Çok şanslısın.”

“Ama çok erken değil mi? İçten olup olmadığını nasıl anlayabilirim?”

Alistair bunu dikkatle düşündü.

“Vakti geldiğinde, bu soruyu sormana gerek kalmaz,” dedi. “Anlarsın.”

“Teklifini kabul edecek misin?” dedi annesi sert bir sesle. Dauphine’in yanakları kızardı ve başını önüne eğdi.

“Be-ben henüz bilmiyorum.”

En sonunda, Dauphine sessizleşti, düşüncelere daldı ve Alistair kırlık alana döndü. Yamaçlara yayılmış asma ve meyve bahçelerinin, uzakta parıldayan ışıltılı okyanus manzarasının keyfini çıkardı. Oraya doyamıyordu. Hizmetçilerinin bileklerine ve kollarına dantel kumaşı geçirdiklerini ve gelinliğinin kollarının üstüne tam uyduğunu hissetti. Büyük gün için giderek daha da çok heyecanlanıyordu.

Aniden, serin bir esinti çıktı ve Alistair ufka baktığında, ışıldayan güneşin altında gizlenen kapkara bulutlar gördü. Üstlerine bir gölge düştü ve güneş tekrar belirdi. Alistair nedenini bilmiyordu, ama kötü bir şeyler olacağını hissetti; hatta gözlerinin önünde bir görüntü belirdi. Ağabeyiyle ilgiliydi. Thorgrin’le ilgiliydi. Birden, onun çok ama çok kötü bir yerde olduğunu hissetti. Bu his iliklerini dondurdu.

“Alistair?” dedi Dauphine yine. “Sorun ne?”

Alistair ufka bakmayı kesmeden hızla başını salladı.

“Hiçbir şey. Hiçbir şey yok.”

Ama ufka bakmadan edemiyordu. Tehlike hissediyordu. Nefesi kesilir gibi oldu, dehşetle uyuştuğunu ve ufukta meşum bir şeyler olduğunu, ağabeyi Thorgrin’in bir ölüm diyarına girdiğini hissetti.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Loti diğerleriyle birlikte tarlalarda çalışırken, uzun ahşap mızrağını kayaları ve toprağı parçalamak ve İmparatorluk tarlalarını ekilmeye hazır hale getirmeye

gayret ederken, içini karmakarışık duygular kaplamıştı. Monoton ve son derece sıkıcı bir işti ve bunun hayatının hemen hemen her günü yapmıştı; uzun ahşap mızrağını tutarak, bileklerindeki prangalar bunu bir silah olarak kullanmasını engellerken, çöl arazisinin bitmek bilmek çorak topraklarını kazımıştı. Mızrağını aşağıya indirirken, metal prangalar senelerdir olduğu gibi bileklerini kesiyor, yara izleri bırakıyordu. Acıyı hissetmemeye alışmıştı.

Ama o gün ona acı veren şey bu değildi; mızrağıyla toprağı kazırken, prangalarını ve yara izlerini değil, Darius'u düşünüyordu. Onu başından o şekilde savdığı için, hayatını kurtarmasından dolayı daha çok minnet göstermemiş olduğu için kendisini çok kötü hissediyordu. Aradan tam bir ay döngüsü geçmişti ve en sonunda o olayın şokunu atlatınca, her şeyi idrak edecek vakti bulmuştu. Hala ustabaşlarıyla olanlara, Darius'un onu kesin bir cehennem hayatından, hatta ölümden nasıl kurtardığına inanamıyordu. Ona hayatını borçluydu... hayatından da fazlasını borçluydu. Ama ona buz gibi bir kayıtsızlıkla davranmıştı.

Öte yandan, aynı zamanda olanlar karşısında afallamış ve ne yapması gerektiği konusunda kararsız kalmıştı. Daha önceden kimsenin büyülü bir güç kullandığını görmemişti ve Darius'un bunu kullandığını görmek onda şok etkisi yaratmıştı. Tüm hayatı boyunca, ona ebeveynleri ve köy büyükleri tarafından büyüye cadılık ve en hararetli biçimde karşı çıkılacak,

köylerindeki tek gerçek tabu gibi davranılması öğretilmişti. Halkının daha ilk baştan lanetlenmesine neden olan şeyin büyü olduğu söylenmişti. Bunu Darius'un kullandığını görünce de... Nasıl tepki vereceğini bilememişti. Düşünmeden, ebeveynlerinin iyi karşılayacağı bir tepki vermişti.

Ama ahşap tırmığını tekrar tekrar toprağa indirirken, yaptığı şey yüzünden kendisini korkunç hissediyordu. Darius'un yanma koşup ondan özür dilemek, onun yanında olmak, kalbini hayaline gelmeyecek kadar esir alan bu delikanlının yanında olmak istiyordu. Her zaman onun farklı olduğunu hissetmiş, ama bunun ne olduğunu anlayamamıştı. Darius gerçekten de muhteşem yeteneğiyle herkesten farklıydı. Ama daha da ötesi, kocaman yüreğiyle farklıydı. Korkusuzluğuyla da farklıydı.

Kendisi bunların hepsini elinin tersiyle itmişti. Bunun tek sebebi de onunla yakalandığı takdirde ve Darius'un yeteneği fark ettikleri ebeveynleri ve köy büyükleri tarafından suçlanmaktan korkmasıydı.

Anlamayacaklarından korkuyordu; durumu kendisinin anladığından bile emin değildi.

Ayrıca, bu son ay döngüsü sırasında, İmparatorlukta kendisiyle Darius'un o adamları öldürmekle suçlanacakları bir günün geleceğinden de korkmuştu; her gün cesetlerin keşfedilmesini bekliyordu. Ama o gün hiç gelmemişti. Belki de çığın o kadar altında kalmışlardı ki, asla bulunmayacaklardı. Korkusu dinmeye başlarken, Lot, giderek daha fazla korkak bir şey olmadığını, hatta Darius'la bile birlikte olabileceğini fark etmeye başlamıştı... Tabii, Darius onu geri isterse. Belki de çok geç kalmıştı.

Loti bir an için duraksadı, alnında biriken terleri silmek için 187 / 357

durdu, etrafına bakındı ve o tarlada onunla birlikte çalışan tüm diğer kızları gördü. Ama en çok da yanındaki erkek kardeşi Loc'u gördüğüne memnun oldu. Ustabaşları Loc'u kızlarla birlikte oradaki tarlaya yollayarak yarasına tuz basmışlardı ve Loti onun haline çok üzülüyordu. Gerçi Loc tüm hayatı boyunca engeli yüzünden hakarete uğramıştı; bir bacağı diğerinden kısaydı, bir kolu da şekilsizdi ve diğerine göre kısaydı. Loc'a savaşçılardan ibaret kendi ailesinde bile istenmeyen birisi muamelesi yapılıyor, annesiyle babası ona hiç yokmuş gibi davranıyorlardı.

Ama Loti Loc'u tüm kalbiyle seviyordu ve her zaman da sevmişti. Ona karşı olan büyük sevgisinin onun başkalarından görmediği sevgiyi telafi edeceğine inanıyordu. Loti dışarıya karşı sert bir izlenim verdiğini biliyordu ve dışarıdan öyle gözüküyordu; ama içinde altından bir yürek taşıyordu. İşlin aslı, Loc'u diğer erkek kardeşlerinden ve ailesinin geri kalanından daha fazla seviyordu. Hepsi onun Loc'ta apaçık gördüğü şeyi görmekten yoksundu: Kocaman bir yürek, samimi ve nazik bir gülümseme ve içinde bulunduğu şartlara rağmen Loti'nin hayatında hiç görmediği kadar büyük bir neşe ve mutluluk. Lot, onun gibi olmak isterdi; onun gibi mutlu, iyi yürekli, şefkatli, rahat tavırlı ve kolay affeden birisi olabilmeyi isterdi. Onun için her şeyi yapabilirdi ve onunla vakit geçirmeyi sevdiğinden, tarlada birlikte çalışmalarını da umursamıyordu.

"Çalışmaya devam etsen iyi olacak, abla," dedi Loc ablasına gülümseyerek. "Yoksa seni görecekler."

Loc sağlam eliyle ahşap tırmığını aldı ve yere indirdi. Sağlam kolu birer savaşçı olan erkek kardeşlerininki gibi güçlüydü ve diğer kolunu telafi ediyordu; ama

yine de dengeli olmadığından çalışmak onun için zordu. Loc kızlardan iki kat daha ağırdı ve tırmıkla düz bir çizgi çizmesi tırmığı her geri

çekişinde zorlandığından kolay değildi. Ama asla şikayet etmezdi ve işini her zaman kocaman bir gülümsemeyle yapardı.

“Asıl sen bir mola vermelisin,” dedi Loti hala soluklanmaya çalışarak. “Sana acımasız bir iş veriyorlar. Bunu kasten yapıyorlar.”

Loc güldü.

“Bana daha kötü işler de verildi, abla,” dedi, “umurumda değil. Ben senin için endişeleniyorum. Seni neyin endişelendirdiğini anlat. Endişeli olduğunu suratından görebiliyorum.”

Loti bir şey demeden tırmığını kaldırıp işine geri döndü. Loti aklından geçenleri nasıl ifade edebileceğini düşünürken, rahat bir sessizlik içinde çalıştılar. Loti diğerleri gibi hemen yanıt bulamıyordu; aklından geçenleri düşünmesi gerekiyordu. Loc ona saygı duyuyor, mahremiyetini ihlal etmiyor, ona alan ve zaman bırakıyordu. Loti’nin kardeşiyle ilgili olarak sevdiği özelliklerden biri buydu. Ona her şeyi anlatabilirdi, ama sessiz kalmayı istediğinde Loc ona saygı duyardı.

İkisi de düzenli birer ritimle çalışıyor, kendi düşünceleriyle boğuşuyordu ki birden Loti birilerinin koşarak yaklaştığını duydu. Arkasına bakınca, dehşet içinde bir İmparatorluk ustabaşısının öne fırladığını, elindeki kırbacı kaldırıp Loc’un sırtına indirdiğini gördü.

Loc acı içinde bağırıp öne sendeledi ve yüz üstü yere düştü.

“Kadınlardan geri kalıyorsun!” diye kükredi ustabaşı. “Erkek değilsin!”

Ustabaşı kırbacını kaldırıp ona tekrar vurdu.

Sonra, yine vurdu.

“Durun!” diye bağırdı Loti öne fırlayarak; buna tahammül edemiyordu.

Kızların hepsi çalışmayı kesti ve dönüp onlara baktı. Lot, hiç düşünmeden, sonuçlarını fark etmeden öne atıldı; kendisini zapt edememişti. Kol bileklerine

bağlı prangaların arasında üç adım boyunda bir zincir vardı; Loti hızla öne atılıp tam kırbaç aşağı inerken Loc'la ustabaşının arasına daldı.

Kırbaç darbesi omzuna indi; yerde yatan erkek kardeşi yerine darbeyi alan Loti acıyla haykırdı.

Öfkeden çıldıran ustabaşı elinin tersiyle ona bir tokat indirince, Loti dengesini kaybedip yanağının cayır cayır yandığını hissetti.

"Araya girersen, seni öldürürüm," dedi adam.

İri çizmesiyle Loti'ye bir tekme attı ve yüz üstü toprağın ve kayaların arasına yığdı.

Loti hemen arkasına bakınca, adamın hala yerde olan ve suratını korumak için elini kaldırmış olan Loc'a doğru gittiğini gördü.

Ustabaşı yine yaklaşıp onu kırbaçladı.

"Hayır!" diye bağırdı Loti.

Ayağa fırladı ve ustabaşının suratındaki zalim ifadeyi görünce erkek kardeşini kırbaçlayarak öldürebileceğini anladı.

Loti kırbacını tekrar tekrar Loc'a indirip onu kanlar ve acı içinde haykırır halde bırakan ustabaşının arkasına dikildi.

Loti'nin gözleri öfkende hiçbir şey göremiyordu. Buna daha fazla dayanamadı.

One atılıp havaya sıçradı ve ustabaşının sırtına kondu. Bacaklarının adamın beline sarıp, bir yandan da prangalarını kaldırdı ve zincirleri iki kere adamın boynuna dolayıp sıktı.

Loti var gücüyle demir zincirleri sıkarken ve bir bölüm kıskacı oluştururken, zincirleri bıraktığı takdirde kardeşinin de kendisinin de öleceğini biliyordu. Zincirleri bırakmayacaktı; dünyanın tüm orduları onu adamın sırtından indirmeye çalışsa da bunu yapmayacaktı.

Ustabaşı iri yarı, boynu bir adım genişliğinde sırf kastan ibaret bir adamdı; ustabaşı geriye kaykılıp direndi. Loti zincirleri var gücüyle sıkmaya devam etti. Debelenip duran bir boğayla mücadele ediyor gibiydi.

Ustabaşı nefes almaya çalışarak arkaya uzandı, kırbacını düşürdü ve tekrar tekrar onu yakalamaya çalıştı. Loti'ye tırmıklar atıp bileklerini çizdi.

Ama Loti direndi, zincirleri daha da sıktı.

"Seni tiksinç domuz," diye bağırdı. "Kardeşimin kendisini koruyamayacağını biliyorsun!"

"Loti!" diye bağırdı arkadaşlarından bir kadın; işini bırakıp yanma koştu ve onu adamın sırtından indirmeye çalıştı. "Bunu yapma! Seni öldürürler! Hepimizi öldürebilirler!"

Ama Loti ona kulak asmadı; onu hiçbir şey durduramazdı.

Ustabaşı onu çıldırmış vahşi bir at gibi geriye itti, sola ve sağa savurdu; Loti gücünün son sınırına kadar sınandığını hissetti... Ama zincirleri bırakmadı.

Adam öne doğru tökezledi, derken bir anda kendisini geriye itti ve Loti'yi zemine fırlatıp üstüne düştü.

Adamın üstüne düşmesi Loti'yi neredeyse ezecekti.

Ama zincirleri bırakmadan sıkmaya devam etti.

Adamın boğazını sıkarken, o güne dek yaşadığı her korkunç olayı, bu adamların elinde acı çekmiş olan bütün kadınları düşündü. Öfkesini serbest bıraktı, ellerinden, kollarından ve omuzlarından yayılmasına izin verdi ve ustabaşının onun gibi açık çekmesini isteyerek var gücüyle sıktı. İntikam alabilmek için eline bir fırsat geçmişti. İmparatorluğa kendisinin de güçlü olduğunu anlatabilmek için de bir fırsattı bu.

Ama adam direnmeye devam etti. Öne eğildi, sonra kafasını geriye savurdu ve Loti'ye vurdu; kafatasının arka kısmı Loti'nin yanağına sert bir biçimde indi ve başına korkunç bir acı yayıldı.

İçine adrenalin dolan Loti yine de vazgeçmedi; titreyen kollarını sıkarken,

başının her yerine acı yayıldığını hissetti. Daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Adam ona göre çok güçlüydü ve bir türlü ölmüyordu.

Loti başını kaldırınca, adamın yine kafasını savurmak üzere olduğunu gördü. Adamın başı hızla arkaya gitti ve onu yine geriye savurarak burnuna isabet etti.

Öleceğini biliyordu. Başını kaldırdı, adamın onu öldürmesini bekledi.

Ama gördüğü şey onu şaşırttı. Loc'un adamın tepesine dikildiğini, hayatında ilk kez kaşlarını çatığını fark etti. O anda, kardeşinin gözlerindeki savaşçıyı gördü.

Loc ahşap tırmığını havaya kaldırdı ve dümdüz ustabaşının karnına indirdi.

Loc tırmığı sürekli olarak üstüne indirirken ve adamın kaburgalarını kırarken, ustabaşının nefesi kesildi ve öne uzanmaya çalıştı. Loti'nin zincirleri yeniden sıkıca kavraması için gerekli olan şey buydu.

Loti zincirleri tuttu, iki misli sıktı ve hızla dönerek adamın üstüne çıkıp onu yüz üstü zemine mıhladı.

Var gücünü kullanarak zincirleri sıkarken, prangalar bileklerini kesip kanlar akmasına neden oldu. Gözlerine kan ve ter doldu ve zincirleri hiç bırakmadan sıkmaya devam ederken tüm yer ve zaman mevhumunu yitirdi.

Çok uzunca bir süre sonra adam debelenmeyi kesince, Loti onun öldüğünü anladı.

Aşağı baktı. Adam hiç kıpırdamadan yerde yatıyordu; etrafta da hiçbir kıpırtı yoktu. Loti az önce adamı öldürdüğünü fark etti.

Dahası, bir daha hiçbir şeyin aynı olmayacağını da anladı.

Öleceğini biliyordu. Başını kaldırdı, adamın onu öldürmesini bekledi.

Ama gördüğü şey onu şaşırttı. Loc'un adamın tepesine dikildiğini, hayatında ilk kez kaşlarını çatığını fark etti. O anda, kardeşinin gözlerindeki savaşçıyı gördü.

Loc ahşap tırmığını havaya kaldırdı ve dümdüz ustabaşının karnına indirdi.

Loc tırmığı sürekli olarak üstüne indirirken ve adamın kaburgalarını kırarken,

ustabaşının nefesi kesildi ve öne uzanmaya çalıştı. Loti'nin zincirleri yeniden sıkıca kavraması için gerekli olan şey buydu.

Loti zincirleri tuttu, iki misli sıktı ve hızla dönerek adamın üstüne çıkıp onu yüz üstü zemine mıhladı.

Var gücünü kullanarak zincirleri sıkarken, prangalar bileklerini kesip kanlar akmasına neden oldu. Gözlerine kan ve ter doldu ve zincirleri hiç bırakmadan sıkmaya devam ederken tüm yer ve zaman mevhumunu yitirdi.

Çok uzunca bir süre sonra adam debelenmeyi kesince, Loti onun öldüğünü anladı.

Aşağı baktı. Adam hiç kıpırdamadan yerde yatıyordu; etrafta da hiçbir kıpırtı yoktu. Loti az önce adamı öldürdüğünü fark etti.

Dahası, bir daha hiçbir şeyin aynı olmayacağını da anladı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Darius kılıcını dur durak bilmeden savuruyordu; ona iki yandan saldıran Raj ve Desmond'ın darbelerini sırayla savuştururken ahşap kılıcı tak tak sesler çıkarıyordu. İki adam onu geriye kaçmaya zorluyordu ve Darius birbiri ardına gelen darbeleri savuşturmak için elinden geleni yaparken ter içinde kalmıştı. Güneş uzun bir iş gününden sonra batmak üzereydi ve bunun son ay döngüsünün hemen hemen her gününde yaptıkları gibi, Desmond, Raj ve Darius kılıç talimi yapıyor, İmparatorluğa karşı hissettikleri tüm öfkeyi, ustabaşlarına karşı hissettikleri tüm bıkkınlığı kılıçlarıyla serbest bırakıyorlardı.

Dray'se kenarda durmuş her darbeyi izliyor, Darius'un rakipleri bir darbeyi her isabet ettirdiklerinde hırlıyordu. Adamların üstüne atlamak istediği belliydi, ama Darius ona orada oturmayı ve sabırla beklemeyi öğretmişti. Yine de köpeğin hırlamaları etrafta yankılanıyordu ve Darius onun ne zaman sabrının taşacağını ve emirlerine karşı geleceğini bilemiyordu. Darius'un ona sadık olduğu gibi, o da Darius'a sadıktı ve onu kontrol etmek mümkün değildi.

Son ay döngüsü boyunca, Darius, Raj ve Desmond iyi arkadaş olmuşlardı. Yaşça daha büyük olan iki genç adam Darius'u daha iyi bir savaşçı yapmaya kararlıydı. İşe yarıyordu. Darius kollarının ve omuzlarının yorulduğunu, ama daha önceki günlerden daha az yorulduğunu hissediyordu ve önceki günlerde iki arkadaşının birçok darbesi yerini bulduğu halde, o gün amansızca saldıran arkadaşlarının darbelerini savuşturmayı başarmıştı.

Bir ileri bir geri talim yaparlarken, Darius iki yanından gelen darbeleri engellerken, yukarıdan gelen bir darbeyi savuşturup geri saldırmaya çalışırken, üçü böylece devam ettiler. Daha güçlü ve hızlı hale geldiğini, kendisine daha çok güvendiğini hissediyordu. Arkadaşlıkları derinleştikçe, savaş becerileri de gelişiyordu.

Darius kılıç talimine odaklanıp Raj'ın darbesinde zayıf bir nokta bularak ilk darbesini indirmek üzereydi ki, birden bir kız sesi duyuldu.

"Darius!"

Dikkati dağılan Darius sesin geldiği yere döndü ve bunu yaparken savunmasını

bir kenara bırakınca, kaburgalarının üstüne sert bir darbe aldı.

Bağırıp Raj'a kaşlarını çattı.

"Haksızlık!" dedi.

"Temkini elden bıraktın," dedi Raj.

"Dikkatim dağıldı."

"Savaşta düşmanların da bunu yapacağını umar," dedi Desmond.

Darius onlara sinir olmuş bir halde dönünce, ona seslenen kişiyi görüp şaşırdı. Şok içinde kızın Loti olduğunu, telaşla yanlarına doğru geldiğini gördü. Gözlerinin ağlamaktan kan çanağına dönmüş olduğunu görünce, daha da şaşırdı.

Darius afallamıştı; ay döngüsü boyunca onu hiç görmemişti ve Loti'nin onu bir daha görmek istemediğine emindi. Loti'nin neden o sırada yanına geldiğini veya neden o kadar telaşlı olduğunu anlayamadı.

"Seninle konuşmam gerek/' dedi Loti.

O kadar üzgündü ki, ses çatladı. Darius Loti'nin tüm suratına yayılan ve durumun gizemini daha da arttıran acıyı görebiliyordu.

Ağır ağır döndü ve boş boş Raj'a baktı.

Raj ve Desmond anlayışla başlarını salladılar.

"Başka gün devam ederiz," dedi Raj.

İki genç adam arkalarını dönüp uzaklaştılar ve Darius ve Loti açıklık alanda yüz yüze yalnız kaldılar.

Darius ona doğru yürüdü ve Loti koşup kollarına atılınca ve ona sıkı sıkı sarılınca, Darius çok şaşırdı. Loti ona sarılırken, omzunda ağlamaya başladı. Darius buna ne anlam vereceğini bilemedi; kadınların davranışları ona göre son derece gizemliydi.

"Çok üzgünüm," dedi Loti omzunda ağlayarak. "Çok üzgünüm. Aptalın tekiyim. Sana neden o kadar kötü davrandığımı bilmiyorum. Hayatımı kurtardın. Sana hiç

bunun için teşekkür etmedim.”

Darius da ona sarılıp kollarının arasından sıkı sıkı tuttu. Loti’nin kollarında olması muhteşem bir histi ve başlarından geçen onca şeyden sonra o sözleri duyunca affedildiğini hissetti. Son ay döngüsü boyunca hissetmiş olduğu tüm acı, ıstırap, hayal kırıklığı ve kafa karışıklığı dinmeye başladı. Loti onu gerçekten de seviyordu. Darius’un onu sevdiği kadar

seviyordu.

“Neden bana...” diyecek oldu.

Ama Loti lafını kesti, geriye çekilip parmağını kaldırdı.

“Sonra,” dedi. “Şu anda daha acil bir sorun var.”

Loti yine ağlamaya başladı; Darius suratına merakla baktı, sonra elini uzatıp çenesini kaldırdı.

“Anlat bana,” dedi. “Sorun her neyse, bana anlatabilirsin.”

Loti uzunca bir süre başını eğerek sessiz kaldı; en sonunda, başını kaldırdı ve Darius’un gözlerine baktı.

“Bugün onlardan birini öldürdüm,” dedi son derece ciddi bir ses tonuyla.

Darius onun bakışlarındaki ciddiyeti de görünce, bunun bir şaka olmadığını anladı. Durumun gerçekliği içini korkuyla kapladı.

Loti başını sallayarak dediğini teyit etti.

“Erkek kardeşime zarar vermeye çalıştılar,” dedi. “Orada öylece duramadım. Artık yapamazdım. Bugün yapamazdım.”

Loti yine gözyaşlarına boğuldu.

“Şimdi, İmparatorluk peşime düşecek. Hepimizin peşine düşecekler.”

Darius onun neden yanma geldiğini anlamıştı; Loti’yi kendisine çekti, Loti de ona sarıldı ve Darius ona sıkı sıkı

198/357

sarılırken ağladı. Darius ona karşı hem anlayış, hem de şefkat hissetti... Bunlardan da öte, daha büyük bir saygı hissetti. Davranışlarını takdir etti.

Onu geri çekti ve anlamlı bir ifadeyle baktı.

“Yaptığın şey şerefli bir davranıştı. Cesurdu. Erkeklerin bile yapmaya korktuğu bir şeydi. Utanç hissetmemelisin... Gurur duyman gerekir. Kardeşinin hayatını kurtardın. Hepimizin hayatını kurtardın. Hep birlikte ölebiliriz. Ama artık senin sayende, intikam alarak, hayatımıza şeref katarak öleceğiz.”

Loti ona bakıp gözyaşlarını sildi. Darius onu teselli edebildiğini görebiliyordu, ama Loti hala endişeliydi.

“Önce neden sana geldiğimi bilmiyorum,” dedi. “Sanırım... Anlayacağını düşündüm. Herkesten çok senin bunu anlayacağını düşündüm.”

Darius onun ellerini tuttu.

“Anlıyorum. Hem de anlatabileceğimden daha çok.”

“Onlara söylemeliyim,” dedi Loti. “Köy büyüklerine haber vermem gerekiyor.”

Darius Loti’nin elini tutup anlamlı bir ifadeyle suratına baktı.

“Güneş ve yıldızlar, ay ve altındaki dünya uğruna yemin ederim. Ben hayatta olduğun sürece sana hiçbir zarar gelmeyecek.”

Loti onun gözlerinin içine baktığında, Darius Loti’nin ona olan aşkını, yüzyıllar boyunca devam edecek olan aşkını hissetti. Loti ona sarıldı, yaklaştı ve Darius’un duymayı çok arzu ettiği

199/357

sözleri söyledi: “Seni seviyorum.”

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Thorgrin Lejyon arkadaşlarıyla birlikte ağır ağır, temkinle ölüler aleminde yürüyor, şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıp olanları düşünüyordu. Haftalardır oradaymış gibi tüm zaman mevhumunu

Belki kocaman bir ay döngüsünü tuhaf bir zaman ve mekan girdabında, ölüler aleminin bitmek bilmez tünellerinde yürürken yitirdiğini hissediyordu. O kadar uzun süre yürümüş olmasının mümkün olmadığını biliyordu, ama son derece bitkin hissediyordu ve gözkapakları ağrılaşmıştı. Aradan gerçekten de o kadar zaman geçmiş miydi?

O kocaman mağaralarda gidip gelen kırmızı renkli pusun arasında birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ve arkadaşlarının da bir o kadar sersemlemiş olduğunu fark etti. En sonunda, hepsi pusların arasından şimdiki zaman dönmüş gibiydi. Thor nehir bekçisinin uyarısını hatırladı: Bu topraklarda atılan birkaç adım uzun aylar kadar sürebilir.

“Bize ne oldu?” dedi Elden hepsinin aklından geçen soruyu sorarak.

“Bu kadar süre yürüdük mü?” dedi O’Connor.

“Yine de tünele yeni girmiş gibiyiz,” dedi Reece.

Thor etrafına bakındı, neler olduğuna baktı ve aynı şeyi düşündü. Serin bir cereyanın tenine değdiğini hissettiğinde, derhal tetiğe geçmiş, elini kılıcının kabzasının etrafına dolamıştı. Devasa mağaranın her yanından ürkünç sesler

geliyor, o zifiri karanlık her yerde yankılanıyordu. Yollarını aydınlatan tek şey, her yirmi adımda bir mağaranın kenarlarında zeminden fırlayıp yanan düzensiz alevlerdi. Yer yer gayzerler fışkırıyordu; bazıları köpürüyordu, diğerleriyle ağır ağır fokurduyordu. Thor’un gittiği onca yer arasında, orası çok daha karanlık, kasvetli ve ölüme ati bir yer gibiydi. Thor başka bir boyuta, hiçbir insanın girmemesi gereken bir yere girdiklerini hissediyordu. Oraya gelerek çok büyük bir hata mı yaptılar diye düşünmeye başladı.

“Guwayne!” diye seslendi.

Sesi mağaranın duvarlarında yankılandı, onunla alay eder gibi tekrar tekrar yanına ulaştı, etrafına bakındı, durdu, kulak kesildi ve çocuğunun ses vermesini bekledi. Bir bebeğin ağladığını duymayı bekledi. Herhangi bir ses gelmesini bekledi.

Ama yanıt olarak gaddar bir sessizlikten başka bir şey duyulmadı. Sonra, uzunca bir duraksamanın ardından sesler tekrar yükseldi... Uzaktan su damlaları, cıyaklamalar ve çırpılan kanat sesleri geldi. Bunlar karanlıkta gizlenen türlü yaratığın sesiydi. Ayrıca, uzaklardan hırlamalar, hafif inlemeler, çıngırdayan zincir sesleri de geliyordu. Mağaraya durmak bilmeyen inlemeler ve ağlamalar, acı çeken ruhların sesleri hakimdi.

“Burası neresi?” diye sordu Indra kasvetli bir ses tonuyla.

“Cehennem,” dedi Matus.

“Ya da On İki Cehennemiden biri,” dedi Elden.

Thor dikkatle ilerlerken ufak alev birikintilerine basmamaya gayret etti ve uzaktan bir yaratığın kükremesi ve böğürtüleri

gelirken giderek daha da büyük bir korkuya kapıldı.

“Herkes ölüyse, bu nedir?” dedi Matus. “Burada geçerli olan şey ne?”

Thorgrin öne adım atıp kılıcının kabzasını kavradı ve başını salladı.

“Burada kural yok,” dedi Reece. “Kuralları yukarıdaki alemde bıraktık.”

“Buradaki kurallar sadece kılıcının keskin tarafıyla belirlenir,” dedi Thor belirgin bir çınlamayla kılıcını çekerek. Diğerleri de aynı şeyi yaptılar dikkatle silahlarını tuttular. Reece’in elinde bir gürz, Matus’un elinde ucu topuzlu bir mızrak, Elden’da bir kılıç, O’Connor’da bir yay, Conven’da kendi kılıcı ve Indra’da sapanı vardı.

“Bunların pek faydası olacağını sanmam,” dedi Reece. “Ne de olsa, bu yaratıklar çok öldürülmüşler!”

“Ama biz ölmedik,” dedi Indra. “En azından, henüz ölü değiliz.”

Seslere doğru, mağaranın derinliklerine doğru ilerlemeye devam ettiler; kendilerini bu diğer dünyanın giderek içinde bulurlarken, sesler de yükselmeye başladı.

“GUWAYNE!” diye bağırdı Thor yine.

Sesi bir kez daha yankılandı ve bu sefer derinliklerden gelen alaycı bir kahkaha duvarlara çarpıp yankılandı. Bir ses damlaması sesi gelince, Thor başını kaldırdı ve mağaranın tavanından bir yağmuru andıran, yere düşerken tıslayan ufak lav damlacıkları olduğunu gördü.

“AH!” diye bağıran O’Connor olduğu yerde sıçradı.

Thor onun kenara sıçradığını ve koluna vurarak üstünden dumanlar tüten bir alevi söndürdüğünü gördü. Hepsi birbirlerinde biraz daha sokulup tünelin ortasında damlaların daha az olduğu alanda hızla yürümeye koyuldular.

“Kimsenin buradan çıkamayacağını söylediler,” dedi Matus. “Belki de düşündüğümüzden daha kısa sürede öleceğiz.”

“Burada değil,” dedi Reece. “Kulağa çılgınca gelebilir, ama ölüler aleminde ölmeyi istemiyorum. Yukarıda ölmeyi istiyorum.”

Conven orada rahatmış gibi sakin bir ifadeyle öne çıktı.

“Bizi bir yolculuk yapmaktan kurtarabilir,” dedi.

Etraflarındaki kırmızı puslar yükselip gözden kaybolurken yürümeye durmanda ettiler; Thor karanlığın içine baktığında, mağaranın yer yer diğerlerinden daha büyük alevlerle aydınlandığını gördü. Her yerde Guwayne’i görmeye çalıştı.

Ama nereye giderse gitsin, oğlundan hiçbir iz göremedi.

Thor ani bir tıkırtı duyunca, o yöne baktı ve gördüğü şey onu şaşkınlık içinde bıraktı. îlk önce, ne gördüğünü anlayamadı. Ama sonra puslar dağıldı ve görüntü belirginleşti. Hayal gücü ona oyun oynamamıştı.

Birkaç adım ötede, Reece’in ağabeyi Gareth karanlığın arasından çıktı. Boynundaki demir prangalarla duvara bağlı olan Gareth incecik kalmış bir suratla çökmüş yanaklarıyla onlara dik dik baktı. Kolları ve bacakları da gümüş

prangalarla

zapt edilmişti ve göğsünden bir hançer sarkıyordu.

Ağzından kanlar akarken onlara gülümsedi.

“Gareth,” dedi Reece şaşkınlıkla; kılıcını önüne getirip ilerledi.

“Kardeşim,” dedi Gareth ona.

“Sen benim kardeşim değilsin,” dedi Reece.

“Göğsümdeki hançeri hatırlıyor musun? Babamızı öldürmek için kullandığım hançer. Sonradan bana saplandı. Hem de sonsuza dek. Benim için onu çıkarır mısın?”

Reece dehşet içinde kardeşine bakarak telaşla geriledi.

Reece ağır ağır geriye adım attı. Arkasına dönünce, Thor korku dolu suratını gördü. Sonra, tünelde ilerlemeye devam etti.

Hepsi aynı şeyi yapıp sırtlarını Gareth’a verdiler ve onu duvara prangalanmış, sonsuza da kendi cehennemini yaşaması için yalnız bıraktılar.

“Lütfen!” diye inledi Gareth çaresizlik içinde arkalarından. “Lütfen, beni serbest bırakın! Lütfen, geri dönün! Özür dilerim! Beni duyuyor musun, kardeşim? Babamızı öldürdüğüm için özür dilerim!”

Yürümeye devam ettiler; Thor bu sırada Reece’in betinin benzinin attığını fark etti. Sarsılmış gözüküyordu.

“Ağabeyimi bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim,” dedi Reece alçak sesle, yürümeye devam ederlerken.

Thor etrafına bakındı ve oraya karşı daha büyük bir saygı duydu; sonra neler olacak diye merak etti.

Duvarlara oyulmuş, Gareth’ın içinden çıktığı mağarayı andıran ufak mağaraların yanından geçtiler; bu sırada, hepsi tetikteydi ve başka kimle

karşılaşabileceklerini merak ediyordu.

Bir zincir çıngırtısı daha duyuldu; bu öncekinden daha yüksekti. Ufak mağaraların birinin karanlığından bir şey üstlerine atıldı. Hepsi geri çekildi ve kılıcını çeken Thor'la birlikte saldırmaya hazırlandılar.

Ama adam onların yanına varamadan, prangaları onu engelledi. Adam hırlayıp onları yakalamaya çalıştı.

"Daha yakına gelin," diye cıyakladı. "Gelin de sizi cehennemle tanıştırayım!"

Thor korkunç derecede şekilsiz olan, tek gözlü, suratı yanık ve yeni açılmış gibi gözüken irinli yaralarla dolu olan adama baktı ve dehşet içinde kim olduğunu fark etti: McCloud'dı.

"Sen Gwendolyn'e saldıran adamsın," dedi olanlar daha dünmüş gibi aklına gelirken. "Hep keşke seni kendim öldürebilseydim diye düşündüm. Şimdi, bu fırsat elime geçti."

Thor kaşlarını çattı, öne atıldı ve McCloudTn kalbine kılıcını sapladı.

Ama McCİoud ağzından kanlar akarken, hiçbir şey olmamış gibi hala orada dikilmeye ve gülümsemeye devam etti.

Thor aşağıya bakınca, McCloudTn gövdesini çoktan delip 206 / 357

geçmiş birkaç kılıç olduğunu gördü.

"Öldür beni/' dedi McCloud. "Bana büyük bir iyilik yapar, içinde yaşadığım cehennemi sonlandırırsın."

Thor hayretle ona baktı ve o anda dünyada gerçekten de adalet denen bir şeyin olduğunu anladı. McCloud sayısız başka insanı da incitmişti ve artık kendi özel cehenneminden acı çekiyordu. Sonsuza dek acı çekecekti.

"Hayır," dedi Thor kılıcını çekip. "Seni hiçbir cehennemden kurtarmayacağım."

Yürümeye devam ettiklerinde, McCloud'ın bağırışları onları izledi. Thor teker teker tünelin her iki yanındaki mağaralardan prangalı kişiler çıkarken, artık daha da gerilmiş bir halde karanlığa bakıyordu.

Thor tanıdığı adamların yanından geçti; savaş alanında öldürdüğü, bazıları yabancı düşmanları olan kişilerdi. Hepsi de ona ulaşmak, onu öldürmek ister gibiydi, ama prangaları onları uzakta tutuyordu.

Birden, Matus geriye sıçradı ve Thor oraya bakınca onun Yukarı Adalar'daki ölü babasının ve erkek kardeşlerinin ona erişmeye çalıştıklarını gördü.

"Bizi hayal kırıklığına uğrattın, Matus," dedi babası.

"Halka'nın anakarası için bize ihanet ettin. Sırtını ailene döndün."

Matus onlar bakarken başını salladı.

"Asla ailem olmadınız," dedi. "Sadece kan bağımız. Şeref bağımız yok."

Reece ilerledi, Matus'un ona öfkeyle bakmakta olan babasının yanına kadar gitti. Reece'in açtığı ölümcül bıçak yarası hala duruyordu.

"Beni öldürdün," dedi adam Reece'e.

"Senin yüzünden de evleneceğim kadın öldü," dedi Reece. "Selese'yi öldürdün."

"Onu tekrar öldürürdüm, seni de seve seve öldürürüm."

Adam Reece'in üstüne atıldı, ama zincirleri onu engelledi. Reece sadece orada durup dik dik ona bakmakla yetindi.

"Elimde olsa, senin her gün öldürürdüm," dedi Reece Selese'nin ölümüne karşı yepyeni bir acı hissederek. "Benden en çok sevdiğim insanı çaldın."

"Neden sen de burada bizimle kalmıyorsun?" dedi Matus'un kardeşi ona. "Belki o zaman beni her gün öldürebilirsin."

Thor döndü ve Reece'i çekiştirerek oradan uzaklaştırdı.

"Gel. Bunlara vakit harcamana değmez."

Hep birlikte ortaya çıkan bitmek tükenmek bilmez hayaletlerin yanından geçerek yürümeye devam ettiler. Thor savaşlarda öldürdüğü bütün adamları gördü; o meşum yerin daha da derinliklerine ilerlerken suratlarını çok uzun süredir görmediği kişilerin yanından geçtiler.

Thor birden içinin ürperdiğini hissetti ve ilerideki mağarada, bir pus bulutunun ardında kötü bir olduğunu tüm benliğiyle hissetti.

O kötü şey ağır ağır ortaya çıktı; puslar dağılırken öne çıktı ve Thor şok içinde kalakaldı.

“Nereye gidiyorsun bakalım, oğlum?” dedi o nahoş, genizden gelen ses.

Thor sesi tanıyınca, tüyleri diklen diken oldu. Bu sesin sahibi ona sonsuz bir kalp kırıklığı ve sonu gelmeyen kâbuslar yaşatmış kişiye aitti. Kendisini onunla yüzleşmeye hazırladı.

Olamaz.

Thor karanlığın arasından tan altı prangayla zincirlenmiş öz babasını görünce dehşet içinde kaldı. Andronicus karşısındaydı.

Andronicus’un ilerlemesini prangalarını engelliyordu. Thor yavaş yavaş yürüyüp karşısına geçti ve suratına baktı. Andronicus’un bedeninin tamamı Thor’un onu savaş alanında gördüğü kadar yaralarla kaplıydı.

Andronicus acımasızca ona sırıttı; yenilmez gözüküyordu.

“Benden hayatta olduğumda nefret ettin. Ölümde de mi nefret ediyorsun?” diye sordu Andronicus.

“Senden her zaman nefret edeceğim,” dedi Thor içi titreyerek. Andronicus gülümsedi.

“Güzel. Nefretin beni canlı tutacak. Aramızda bir bağ olmasını sağlayacak.”

Thor bu sözleri düşününce, babasının haklı olduğunu anladı. 209 / 357

Ona karşı hissettiği nefret onu her gün düşünmesine neden oluyordu; tuhaf bir biçimde aralarında bir bağ yaratıyordu. O anda, ondan gerçek anlamda kurtulmak istediğini fark etti. Bunu yapabilmek için de, nefretinden kurtulması gerekecekti.

“Artık benim için hiçbir anlamın yok,” dedi Thorgrin. “Sen bir baba değilsin. Asla da olmadın. Bir düşman da değilsin. Sadece ölüler âlemindeki cesetlerden

birisin.”

“Ama rüyalarında hala yaşıyorum. Beni öldürdün, ama gerçek anlamda ölmedim. Benden kurtulabilmek için, kendini fethetmen gerek. Bunu yapabilecek kadar gücün yok.”

Thor için daha da büyük bir öfkenin kapladığını hissetti.

“Senden daha güçlüyüm, baba. Hayattayım, yukarıdaydım; sense ölüsün ve buraya mahkumsun.”

“Beni rüyalarında gören sen gerçekten de hayatta mısın?” dedi Andronicus gülümseyerek. “Hangimiz diğerinin esareti altında?”

Andronicus geriye kaykılıp kulakları tırmalayan, giderek artan bir sesle güldü ve kahkahaları duvarlara çarpıp yankılandı. Thor ona nefretle baktı, onu öldürmek ve cehenneme yollamak istedi. Ama zaten cehennemdeydiler. Thor serbest bırakması gereken kişinin kendisi olduğunu anladı.

Thorgrin birisinin omzunu tuttuğunu fark etti ve dönünce iyiliğine karşılık veren Reece’in onu oradan çektiğini gördü.

“O, buna değmez,” dedi Reece. “Sadece bir hayaletten ibaret.”

Thor ona itiraz etmedi ve Andronicus’un kahkahaları bitmek bilmez dehşetler mağarasında kıvrılarak ilerleyen tünelde

Onlara aylarmış gibi gelen bir süre boyunca yürümeye devam ettiler, kıvrılan tünellerde yollarını bulmaya çalıştılar ve yeraltındaki o labirentte birçok kere yol ayrımlarına gelip sürekli olarak kayboldular. Thor adeta tüm hayatı boyunca ilerlediği bir karanlık çölünü aşıyorlarmış gibi hissediyordu, v

En sonunda, mağaranın sonu gibi gözüken bir yere vardılar. Thor da diğerleri gibi şaşkınlıkla durup, siyah renkli taştan duvara baktı. Bir çıkmaz yola mı girmişlerdi?

“Bakın!” dedi O’Connor. “Aşağıya bakın.”

Thor oraya bakınca, mağaranın sonunda zeminde kocaman bir çukur olduğunu, dosdoğru karanlığa doğru inen bir tünel olduğunu fark etti.

Diğerleriyle birlikte çukurun yanına gidip baktı; tünel dünyanın merkezine kadar gidiyor gibiydi. Çukurdan ılık bir rüzgâr yayılıyor ve sülfür gibi kokuyordu. Thor ta aşağılardan bir inleme sesinin yankılandığını duydu.

Thor korku dolu bakışlarda çukura bakan arkadaşlarına baktı. Kimsenin tünele, doğrudan karanlığa girmek istemediğini görebiliyordu. Kendisinin de istediğinden çok emin değildi.

Ama başka ne seçenekleri vardı? Bir yerde yanlış bir yola mı sapmışlardı?

Hepsi orada durup ne yapacaklarını konuşurlarken, arkalarından Thor'un tüylerini diken diken eden ürkünç bir çığlık geldi. Bir aslan kükremesini andırıyordu.

Thor arkasına bakınca, karşılarında hayatında gördüğü en tuhaf canavarın durduğunu fark etti. Yaratık tepelerine

dikilmişti, Thorgrin'in üç misli uzunluktaydı ve iki misli de genişti. Bir deve benziyordu, ama teni parlak kırmızıydı ve pulluydu; parmak yerine de ellerinde üç uzun tırnak vardı. Ayak yerine toynakları, tepesinde üç göz olan uzun ince bir kafası ve sadece ağzında oluşan bir suratı vardı. Kocaman ağzında her biri on beş santim uzunluğunda sarı tırtıklı dişler vardı ve tüm bedeni bir zırh gibi pullarla ve kaslarla kaplıydı.

"Cehennemden kaçmış bir şeyi andırıyor," dedi O'Connor.

"Ya da bizi oraya yollamak isteyen bir şey gibi," dedi Indra.

Yaratık başını geriye atıp kükredi, sonra öne atılıp onlara vurmaya çalıştı.

Thorgrin tam zamanında kenara kaşınca, yaratık ona ulaşmayı kıl payı kaşırdı.

Ama O'Connor o kadar şanslı değildi. Canavarın uzun sarı tırnakları onu çizince ve kolunun üst tarafında üç yara izi açınca çığlık attı ve havada geriye doğru uçup taş zemine yuvarlandı. Ama neyse ki düştüğünde yana yuvarlanmayı başardı ve hissettiği acıya rağmen yayını alıp bir ok fırlattı.

Yaratık çok hızlıydı; kolunu uzattığı gibi oku havada kaptı.

Oku tuttu, inceledi ve bir atıştırmalıkmış gibi çiğneyip yuttu. Başını geriye atıp

tekrar kükredi.

Thor derhal harekete geçti. Öne atıldı, iki eliyle kılıcını havaya kaldırdı ve yaratığın ayağına indirdi. Var gücüyle kılıcını savurup yaratığın derisini kaplayan zırhı kesti ve taş zemine yıkıp yere mıhladı.

Canavar çığlık attı. Thorgrin savunmasız bir halde olduğundan bunun bedelini ödeyeceğini biliyordu ve ödedi. Yaratık diğer kolunu savurunca, Thor'un kaburgalarına vurdu. Thor havada uçup mağaranın diğer tarafındaki kayadan duvara çarptığında, kaburgaları çatlıyormuş gibi hissetti.

Canavar peşinden gelmeye çalıştı, ama hala yere mıhlanmış durumdaydı; elini uzatıp Thorgrin'in kılıcını tuttu ve taç zeminden ve ayağından çıkardı.

Dönüp Thor'a saldırdı; Thor yere çarpınca bulanık görmeye başladığı halde yana yuvarlandı ve kendisini gelecek darbeye hazırlayarak yaratığa baktı. Ama canavar zamanında tepki veremedi.

Diğerleri de harekete geçti. Matus ucu topuzlu mızrağıyla öne atıldı ve havada döndürerek yaratığın kalçasına indirdi.

Öfkelenen yaratık ona dönerken, Reece ona diğer taraftan saldırdı ve bıçaklayarak dizlerinin üstüne çökmesine neden oldu. O'Connor bir ok daha fırlattı, Indra sapanıyla birkaç atış yaptı be yaratığın gözlerin, yaraladı; Elden'sa baltasıyla öne çıkıp yaratığın omzuna indirdi. Conven öne sıçradı, yaratığın başına atladı ve kılıcını kaldırıp canavarın kafatasına indirdi.

Yaratık tüm bu saldırılarla kuşatılmış bir halde çığlık attı. Kükredi ve hızla tepelerine dikildi; kollarını geriye savurup Conven'i uçurdu. Diğerlerine de vurup tekmeler atıp dört bir yana dağıttı, sert kayalara vurdu.

Thor'un görüşü netleşirken, yerden yaratığa baktı ve onun yenilmez olduğunu anladı. Hiçbir şey onu öldürmelerini sağlamayacaktı. Onunla savaşmak, ölüme giden kesin bir yoldu.

Harekete geçmesi ve herkesin hayatını kurtaracaksa hızla bir karar vermesi gerektiğini fark etti.

"Çukura!" diye bir emir savurdu.

Herkes bu emri duydu ve tünele bakınca ne demek istediğini anladı... Çukur tek seçenekti. Derhal silahlarını kaparak harekete geçtiler; Thor çukura koşarken, yaratık hızla peşlerine düştü.

Thor çukurun girişinde durdu.

“Gidin!” diye bağırdı diğerlerinin önce kaçmasını istediğinden.

Thor orada durdu, kılıcını sıkıca tuttu ve diğerlerinin çukura girebilmesi için canavarın yolunu tıkadı. Indra, Elden, O’Connor ve Reece teker teker çukura atladılar ve karanlıkta gözden kayboldular.

Matus Thor’un yanında durdu.

“Onu oyalarım,” dedi. “Sen de git!”

“Hayır!” dedi Thor.

Ama Matus ona kulak asmadı. Yaratık hızla tünele girerek doğrudan Thor’a hücum etti ve Matus öne çıkıp ona saldırdı; onun Thor’a savurduğu uzun tırnaklarından ikisini kopardı. Thor da aynı anda kılıcını savurdu ve eğilip yaratığın diğer elini kesti.

Yaratık çığlık attı; Thor ve Matus orada durdular ve dehşet içinde yaratığın elinin ve tırnaklarının anında yeniden oluştuğunu gördüler. Thor o canavarı yenmenin mümkün olmadığını biliyordu.

Tek şanslarının çukur olduğunun da farkındaydı.

“GİT!” diye bağırdı.

Matus döndü ve çukura atladı. Thor’da kafa üstü çukura atlayıp aşağı kaymaya hazırlandı.

Ama çukurda kaymaya başladığı anda aniden durdu. Canavarın tırnaklarının bacağının arkasına saplandığını, derisini deldiğini hissetti ve acı içinde haykırdı. Yaratık onu yukarı çekiyordu.

Thor arkasına bakınca, canavarın onu hızla açık ağzına doğru geriye çektiğini gördü. Birkaç saniye içinde korkunç bir biçimde öleceğini anladı.

Gücünün geriye kalanını toplayıp, arkasına uzanabileceği kadar dönmeyi başardı ve kılıcını savurup yaratığın bileğini kesti.

Thor kafa üstü bir anda çukura düşmeye başlayınca çığlık attı. Döne döne, giderek daha hızlı bir biçimde aşağıda onu bekleyen şeye doğru düştü.

Volusia arenanın dış kenarındaki altın tahtında oturuyordu ve etrafı düzinelerce danışmanıyla ve akıl hocasıyla çevrilmişti; öfkeli Razif parlak kırmızı bir postla boynuzlarını indirip saldırıya geçerken ve bir kölenin sırtına saplarken onu izliyordu. Kalabalıktan tezahüratlar yükseldi, Razif toynaklarını yere vurdu ve zafer kazanmış gibi köleyi havaya kaldırırken ve zaferini sergilerken, boynuzlarından kanlar aktı. Razif tekrar tekrar kendi etrafında döndü ve en sonunda havaya fırlattığı ceset uçup yere düştü ve toprakların arasında yuvarlandı.

Volusia tanıdık bir heyecan hissetti; insanların ağır ağır, acı içinde ölmesinden başka çok az şey onu mutlu erdi. Öne eğildi, tahtının kenarlarını tuttu ve yaratığa hayranlıkla bakıp kan dökme açlığını hissetti.

“Daha çok köle getirin!” diye bir emir verdi.

Bir borazan öttü ve aşağıda daha çok demir hücrenin kapısı açıldı. Bir düzine daha köle arena itildi ve arkalarındaki demir kapılar kapanıp onları savunmasız bıraktı.

Kalabalıktan sesler yükseldi ve gözleri panikle irileşmiş olan köleler dört bir yana kaçışıp öfkeli yaratıktan kaçmaya çalıştı.

Ama Razif savaşmaya niyetliydi ve cüssene rağmen atikti. Her köleyi acımasızca kovalıyor, boynuzlarını sırtlarına saplıyor, kafalarını toynaklarıyla eziyor, sivri tırnaklarıyla bedenlerini deliyor ve arada sırada uzun dişlerini uzuvlarına geçiriyordu. Çılgınlar gibi öfkeli olduğundan, bütün köleler ölene dek de

durmuyordu.

Kalabalık çılgına döndü ve tekrar tekrar tezahüratlar etti. Volusia çok keyiflenmişti.

“Daha çok köle!” diye bağırdı. Kapılar açıldı ve insanlar bağırışları arasında

daha da çok köle apar topar arenaya çıkarıldı.

“Leydim?” dedi birisi.

Volusia ordusunun komutanı Soku’nun yanma geldiğini, saygılı ve endişeli bir ifadeyle başını önüne eğdiğini gördü. Gösteriyi izlemesi bölündüğü için sinirlendi. Soku onun öğleden sonrası keyfini bölmemesi gerektiğini gayet iyi bildiğinden, Volusia önemli bir mesele olduğunu anlamıştı. Kimse onunla izinsiz konuşamazdı, yoksa acı dolu bir ölümle karşılaşırdı.

Volusia öfkeyle ona bakınca, komutanı başını daha da eğdi.

“İmparatoriçem, beni affedin, ama çok önemli bir sorun var,” dedi.

Volusia dazlak kafasını eğmiş komutana baktı ve onu öldürse mi yoksa dinlese mi diye düşündü. En sonunda, sırf meraktan onu dinlemeye karar verdi.

“Konuş,” diye emretti.

“Adamlarımızdan biri bir köle tarafından öldürüldü. Buranın kuzeyindeki ufak bir köyde bir ustabaşı öldürüldü. Bir köle isyan çıkarmak üzere bir girişimde bulunmuş sanırım. Bu konuda emirlerinizi bekliyorum.”

“Neden beni bununla rahatsız ediyorsun ki? Volusia’nın etrafında bin tane köle köyü var. Her zaman yaptığımızı yap. İsyankârı bul ve onu ağır ağır öldür. Sonra da bir yaş günü hediyesi olarak kafasını bana getir.”

“Peki, imparatoriçem,” dedi Soku başını eğip geri geri giderek.

Volusia tekrar arenaya döndü, bir kölenin öne atıldığını, aptalca Razif le boğuştuğunu görünce daha da keyiflendi. Razif in köleye hücum edişini, karnına boynuzlarını saplayıp yukarı kaldırışını ve var gücüyle yere indirişini izledi. Kalabalık keyiften çıldırdı.

“İmparatoriçem,” dedi birisi daha.

Volusia yine rahatsız edildiği için çok öfkelendi; bu sefer liderleri Sardus’la birlikte üstlerinde kan kırmızısı pelerinler olan, her biri parlak kızıl saçlı ve

onlara has al yanakları olan bir Finian birliği gördü. Hepsi kısmen insandı ve kısmen de kimsenin bilmediği başka bir yaratıktı. Tenleri fazla solgundu, gözleri açık pembe renkliydi ve ellerini hep bir şey gizliyorlarmış gibi pelerinlerinin içinde tutarlardı. Parlak kırmızı saçları başkentte hemen göze çarpardı ve insan ırkından özgürce yaşamalarına izin verilip köle edilmeyen tek kişiler onlardı; hatta başkentte oldukça güçlü bir konuma sahiplerdi. Bu, yüzyıllar önce yapılmış bir anlaşmaydı. Volusia'nın annesi ve onun annesi tarafından başlatılmıştı. Finianlar fazlasıyla varlıklı ve karşı gelinmeyecek kadar hain bir türdü. Gücün ve sırların ustalarıydılar; her türlü mal ticaretiyle uğraşır, diledikleri takdirde şehri bozguna uğratacak gemilere sahiplerdi. Volusia'nın olmadan hükümdarlık yapamayacağı bir ırklardı. Kendi çıkarlarını her şeyden üstün tutarlardı ve onlara hiç güven olmazdı.

Onları görünce, Volusia huzursuz oldu. Elinde olsaydı, tüm Finian ırkını yok ederdi.

"Neden vaktimi bir insana harcayayım?" dedi sert ve sabırsız bir sesle.

Sardus sinsi sinsi, tuhaf bir biçimde gülümsedi. "İmparatoriçem, unutmayın ki siz de bir insansınız." Volusia'nın yanakları kızardı.

"Ben İmparatorluk ırkının hükümdarıyım," diye yanıt verdi.

"Ama yine de insansınız. İnsan olmanın bir suç olduğu bir şehirde insansınız."

"Volusia'nın ikilemi de bu," dedi Volusia. "Her zaman insan bir lideri olmuştur. Annem de onun annesi de insandı. Ama bu beni insan yapmaz. Ben seçilmiş ve bir tanrıyla karışmış bir insanım. Artık bir tanrıçayım... Bana başka bir şey diye hitap edersen ölürsün."

Sardus önünde eğildi.

"Affedin beni, imparatoriçem."

Volusia tiksintiyle ona baktı.

"Söylesene, Sardus," dedi. "Neden şu anda seni Rafiz'e atmıyor, tüm ırkını tamamıyla yok etmiyorum?"

"Çünkü bunu yaparsanız, o çok değer verdiğiniz gücün yarısı olduğu gibi

elinizden gider. Finianlılar olmazsa, Volusia çöker.

219/357

Bunu biliyorsunuz... Anneniz de biliyordu.”

Volusia ona dik dik, sert bir ifadeyle baktı.

“Annem yanlış olan bir sürü şey biliyordu.” Volusia iç çekti. “Bugün beni neden rahatsız ettiniz?”

Sardus o sinsi gülümsemesiyle diğerlerinin onu duymayacağı kadar öne çıktı ve arenadaki bir sonraki tezahüratların dinmesini bekleyip fısıldadı.

“Yüce Romulus’u öldürdünüz,” dedi. “Kendisi İmparatorluğun en büyük hükümdarıydı. Sizce bunun sonuçları olmayacak mı?”

Volusia öfkeyle ona baktı.

“Artık İmparatorluğun büyük hükümdarı benim. Kendi sonuçlarımı kendim yaratırım.”

Sardus biraz eğildi.

“Doğru olabilir, ama yine de çok sayıdaki casuslarımızdan biri şu anda güney başkentinin ordumuza saldırmak üzere bir ordu toparladığını haber verdi. Bugüne dek gördüğümüz tün ordulardan büyükmüş. Romulus’un Halka’daki bir milyon askerinin de çağrıldığın duyduk. Hepsi bize saldıracaklar. Yağışlı mevsim başlamadan önce burada olurlar.”

“Hiçbir ordu Volusia’yı ele geçiremez.”

“Volusia başkentine asla saldırılmadı. Bu kadar güçlü bir orduyla saldırılmadı. En muhteşem filoların sayısını aşacak kadar çok gemimiz var.”

“İyi gemiler, leydim,” dedi Sardus. “Ama bu dediğim ordu denizden saldırmayacakmış. Güney başkentinin iki milyon adamına karşılık sadece yüz bin adamınız var. Bu duvarları olsa olsa yarım ay tutup yeniliriz... Sonra da acımasızca öldürülürüz.”

“Neden devlet işlerine karışıyorsun?”

Sardus gülümsedi.

“Başkentteki kaynaklarımız sizin için bir anlaşma yapmamıza izin vermeye hazır.”

Volusia en sonunda onun neden söz etmek için geldiğini anladı.

“Hangi şartlar altında?” diye sordu.

“Şayet güneyin hükümdarlığını, liderlerini İmparatorluğun Yüce Komutanı olarak kabul ederseniz, size saldırmayacaklar. Adilane bir anlaşma, imparatoriçem. Sizin için bu anlaşmayı yapmamıza izin verin. Sizi bu zorlu durumdan çıkarmamıza yetki verin.”

“Zorlu durum mu? Ne zorlu durumuymuş bu?”

Sardus şaşkınlıkla ona baktı.

“İmparatoriçem, kazanamayacağınız bir savaş başlattınız.

Size bir kurutuluş yolu sunuyorum.”

Volusia başını salladı.

“Anlamadığın ve diğer herkesin anlamadığı şey şu: Ben tam olarak olmak istediğim yerdeyim.”

221/357

Volusia kalabalıktan sesler geldiğini duydu ve sırtını ona çevirip arenaya bakınca, Razif in bir köleyi daha göğsünden boynuzladığını gördü. Keyifle gülümsedi.

“Leydim,” dedi Finian daha da çaresiz bir biçimde. “Samimi olarak söylememe izin verirseniz, dünyanın en korkunç söylentisini duydum. Çılgın Prens’e saldırmayı düşünüyormuşsunuz. Onunla bir müttefiklik kurmayı umuyormuşsunuz. Bunun nafile bir girişim olacağını siz de iyi biliyor olmalısınız. Çılgın Prens bu ismi boşuna almadı. Adamlarını kesinlikle kimseye

ödünç vermez. Ona giderseniz, sizi utandırır ve öldürür. Danışmanlarınıza kulak asmayın. Biz Finianlılar insanları tanıdığımız için binlerce sene yaşadık. Onlarla ticaret yaptığımız için. Teklifimizi kabul edin. Annenizin yapacağı gibi, temkinle hareket edin."

"Annem mi?" dedi Volusia kısa ve alaycı bir kahkahayla. "Annem şu anda nerede? Onu kendi ellerimle öldürdüm. Temkinsiz davrandığı için öldürülmedi... Fazla güvendiği için öldürüldü."

Sardus'a imalı imalı baktı. Ona da güvenemeyeceğini biliyordu.

"İmparatoriçem," dedi adam çaresizce. "Size yalvarıyorum. Dürüstçe konuşmama müsaade edin: Düşündüğünüz gibi bir tanrıça değilsiniz. Bir insansınız. Tüm diğer insanlar gibi savunmasız ve narinsiniz. Kazanamayacağınız bir savaş başlatmayın."

Volusia hiddetle dehşet içinde kalmış olan Sardus'a buz gibi bir ifadeyle baktı. Diğerleri, tüm diğer komutanları ve danışmanları konuşmalarını duymuş, ne tepki vereceğini görmek için ona bakıyordu.

'Narin mi?" dedi öfkeyle.

O kadar sinirlenmişti ki, abartılı bir şey yapması ve bu adamlara narinlikle hiç alakasının olmadığını ispatlamak zorunda olduğunu biliyordu. Gerçek olduğunu bildiği şeyi ispatlamalıydı: Bir tanrıça olduğunu göstermeliydi.

Volusia birden hepsine sırtını döndü ve arenaya baktı.

"Kapıları açın," diye emretti hizmetlisine.

Adam gözleri irileşerek ona baktı.

"İmparatoriçem?"

"Sana iki kere emir veremeyeceğim."

Adam telaşla kapıları açmaya gitti; o bunu yaparken, kalabalığın tezahürat sesleri daha da yükledi ve Volusia arenanın sıcaklığının ve leş gibi kokusunun dalga dalga yanma ulaştığını hissetti.

Öne adım attı, basamaklardan aşağı inmeden önce bir balkona çıktı ve ellerini iki yanma açıp halkına baktı.

İnsanlar onu görünce şok içinde sus pus kesildiler ve hepsi eğilip dizlerinin üstüne çöktü.

Volusia öne çıkıp, çok sayıda basamaklardan ilkine adım attı. Teker teker basamakları, o upuzun merdiveni inip arenaya çıkmak için ilerledi.

O arenaya inerken, tüm stadyum daha da sessizleşti. Ta ki bir toplu iğne yere atılsa sesi duyulacağı kadar sessizleştiler. Bir

tek nefes nefese boş arenada koşan ve bir sonraki kurbanını öldürmek için heyecan içinde olan Razif in sesi duyuluyordu.

En sonunda, en alt basamağa vardı ve arenanın son kapısının önünde durdu.

Muhafıza döndü.

“Aç kapıyı,” diye emretti.

Adam çok içinde ona baktı.

“İmparatoriçem? Kapıları açarsam, Razif sizi öldürür. Sizi ayaklarının altında ezer.”

Volusia gülümsedi.

“Emrimi tekrarlamayacağım.”

Askerler öne fırlayıp kapıları açtılar ve Volusia içeri girerken ve kapılar hemen ardından sert bir biçimde kapanırken kalabalık nefesini tutup bekledi.

Kalabalık şok içinde onun tek tek adımlar atıp ağır ağır tozlu arenanın ortasına yürüyüşünü izledi. Volusia tam ortaya, Razif e doğru yürüdü.

Kalabalık şok ve korku içinde bağırdı.

Razif aniden bakışlarını ona çevirdi ve bir yandan da geriye kaykılıp tiz bir

çığlık attı. Sonra, boynuzlarını doğrudan ona çevirerek son sürat saldırıya geçti.

Volusia arenanın tam ortasında kollarını iki yana açtı; öfkeyle onun gibi bir çığlık atarken Razif ona doğru koşmaya devam

etti. Volusia yerinden dahi kıpırdamadı ve yaratık koşmaya devam ederken, ayaklarının altındaki zemin zangırdarken gözlerini bile kırpmadan kararlılıkla orada durdu.

Kalabalık onun boynuzlanacağından korkarak bağırırken, Volusia küstah ve meydan okuyan bir ifadeyle kaşlarını çatıp yaratığa baktı. İşçinden bir tanrıça olduğunu biliyordu; bu dünyadaki hiçbir şeyin ona el süremeyeceğine emindi. Bir tanrıça değilse ve sıradan ölümlü bir hayvan tarafından öldürülebilirse, zaten yaşamayı istemiyordu.

Razif ona saldırdı, ama son anda ondan birkaç adım ötede duruverdi. Arka bacakları üstünde yükseldi ve ondan korkmuş gibi ondan bira ötede geriledi.

Yaratık olduğu yerde kalkıp ona baktı. Ağır ağır dizlerinin üstüne çöktü, sonra da karnının üstüne yattı.

Razif başını eğip onun önünde eğilirken ve başını yere dayarken, kalabalık hayretle nefesini tuttu.

Volusia kollarını iki yana açmış, hayvanın üstündeki gücünün, cesaretinin, everen üstündeki hâkimiyetinin keyfini çıkardı. Gerçekten de bir tanrıça olduğunu biliyordu ve hiçbir şeyden korkmuyordu.

Arenadaki herkes teker teker dizlerinin üstüne çöktü; imparatorluk ırkına ait on binlerce insan başlarını eğdi ve ona saygi gösterdi. Volusia bu insanların tüm enerjisini hissediyor, güçlerini olduğu gibi içine çekiyor ve dünyanın en güçlü kadını olduğunu biliyordu.

“VOLUSİA!” diye bağırdı insanlar.

“VOLUSİA! VOLUSİA!”

Gwendolyn mağaranın girişinde durdu, güneşin tepeye yükselişini izlerken

hazırlandı. Etrafındaki adamlar ellerindeki kısıtlı miktardaki erzakları toparlıyor, oradan ayrılmaya, Büyük Hiçlikteki uzun yürüyüşe, ikinci Halka'yı bulma görevine hazırlanıyorlardı.

Gwen artık yeni bir yuva, kalıcı bir vatan arma vaktinin geldiğini fark etmişti. Halkının buna ihtiyacı vardı ve bunu hak ediyorlardı. Bunu denerken herkes ölebilirdi, ama en azından ayaklarının üstünde, daha büyük bir şey ararken öleceklerdi... Bir mağaraya sığınmış, ölümü beklerken değil. Bunu fark etmesi, Guwayne'i ve Thor'u özlemenin yarattığı depresyonu üstünden atması tam bir ay döngüsü sürmüştü. 0 depresif halden tam olarak kurtulamamıştı, ama artık bununla baş etmeye ve dünyada bir şeyler yapmasını engellemesini durdurmaya hazırdı. Ne de olsa, depresyona yenik düşmesi içinde bulundukları durumu değiştirmeyecekti... Hayatının sadece daha kötüye gitmesine neden olacaktı.

Tabii, Gwen Thorgrin'le Guwayne'in ona asla geri dönmeyeceğini kabullendiğinden derin bir hüzün ve kayıp hissi yaşıyordu. Yaşamaya değer çok az şeyi kaldığını hissediyordu. Ama babasını ve onun babasını, büyük felaketler yaşamış ve ona inanmış kralların uzun soyunu düşününce, onların oluşturduğu örneklerden güç almıştı. Kendisini güçlü olmaya, yapması gereken işe odaklanmaya zorlamıştı. Liderlik etmesi gereken bir halkı vardı. Onları güvenli bir yere ulaştırmalıydı.

"Leydim?" dedi birisi telaşla.

Gwendolyn dönünce, mağaranın girişinde nefes nefese olan ve ona kasvetle bakan köylülerden birini gördü.

"Neden gündüzleyin geldin?" dedi Gwendolyn telaşla.

"Acil bir mesele var," dedi adam hemen. "Derhal köy toplantısına gelmeniz gerekiyor. Hepinizin."

Kendrick ve Godfrey yanma geldiler ve Gwen kadar şaşırdılar.

"Toplantınızda neden bizlerin olması gerekiyor? Hem de güpegündüz," dedi Gwen.

Hala soluklanmaya çalışmakta olan haberci başını salladı.

“Hepimizi ilgilendiren bir sorun var, leydim. Gitmeden önce lütfen toplantıya katılın.”

Adam döndüğü gibi hızla uzaklaştı ve Gwen büyük bir şaşkınlıkla ardından bakakaldı.

“Ne istiyor olabilirler ki?” dedi. “Bizlere karanlık basmadan ortaya çıkmamamızı tembihlemişlerdi.”

“Belki de gitmemizi istemiyorlardır,” dedi Godfrey.

Gwen ileriye, köyüne koşarak dönen haberciye baktı ve ağır ağır başını salladı.

“Hayır, bence çok daha büyük bir sorun var”.

Godfrey Gwendolyn ve Kendrikc’le, Halka üyelerinden oluşan büyük grupla birlikte mağaradan çıktı ve dikkatle dağdan aşağı inmeye koyuldu; kimselere görünmemek için dağın kenarından uzaklaşmamaya gayret ettiler. Köye yaklaşırken, yüzlerce köylünün köy meydanında toplandığını fark etti ve bulunduğu yerden bile büyük bir karmaşanın çıktığını hissetti. Herkes son derece huzursuzdu. Godfrey korkunç bir şey olduğunu tahmin etti.

Köye girerlerken, Sandara’nın Darius isimli erkek kardeşini kalabalığın ortasında gördü; onun yanında da kız arkadaşı olduğunu tahmin ettiği bir kız duruyordu. İsminin Loti olduğunu duymuştu. İkisi köy büyüklerine dönmüşlerdi ve kız çok sıkıntılıydı. Godfrey neler olmuş olabileceğini merak etti.

Gwen’le meydana inen ve sessizce orada dikilen diğerlerinin yanma gitti.

“Ama onu neden öldürdün?” dedi birisi panik içinde, azarlayıcı bir tavırla. Godfrey Loti’nin annesi olması gereken bir kadının büyüklerin yanında durmuş, ona bağırdığını gördü. “Hiçbir şey öğrenmedin mi? Nasıl bu kadar aptal olabilirsin?” “Düşünmeden yaptım,” dedi Loti. “Sadece tepki verdim. Kardeşim kırbaçlanıyordu.

“Ne olmuş yani!?” dedi Bokbu isimli büyüklerden biri. “Hepimiz, her gün kırbaçlanıyoruz. Ama hiçbirimiz geri saldıracak kadar aptal değil... Hele onları öldürecek kadar hiç değil. Hepimizin öldürülmesine neden olacaksın. Hepimizin.”

“Ya İmparatorluk ne olacak?” diye bağırdı Darius kız arkadaşını savunmaya geçerek. “Onlar da kuralları çiğnemediler mi?”

“Onlar güce sahip. Kuralları onlar koyuyorlar.”

“Neden güce onlar sahip olsun?” dedi Darius. “Sırf daha çok adamları var diye mi?”

Bokbu başını salladı.

“Bugün yaptığın şey aptalcaydı, Loti. Çok ama çok aptalcaydı. Tutkularına yenik düştün ve sonuçlarını düşünmedin. Köyümüzün gidişatını sonsuza dek değiştirecek bir şey yaptın. Çok geçmeden, buraya gelecekler. Tek bir adamla da değil, yüz adamla belki bin adamla gelecekler. Zırhlarıyla ve silahlarıyla gelip, hepimizi tek tek öldürecekler.”

“Özür dilerim,” dedi Loti cesaretle ve herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. “Ama üzgün değilim. Kardeşim için aynı şeyi yine yapardım.”

Kalabalık hayretle mırıldandı ve Loti’nin babası öne çıkıp suratına bir tokat attı.

“Seni dünyaya getirdiğim için çok pişmanım,” dedi kaşlarını çatarak.

Babası ona bir tokat daha atacak oldu. Ama bu sefer, Darius öne atıldı ve bileğini havada kaparak onu engelledi.

Loti’nin babası Darius’a baktı ve suratında bir şaşkınlık ve öfke belirirken, Darius gözlerinin içine baktı.

“Sakın ona el kaldırma,” diye tehdit etti onu Darius.

“Seni küçük hergele,” dedi babası. “Bu yüzden asılabilirsin. 230 / 357

Büyüklerine saygısızca davranamazsın.”

“O halde, asın beni,” dedi Darius.

Loti’nin babası öfkeyle ona baktı, sonra Darius elini gevşetince geri çekildi.

Loti elini uzatıp Darius’un elini tuttu; Godfrey Darius’un da onun elini tutup sıktığını, yanında olduğunu gösterdiğini fark etti.

“Tüm bunların şu anda hiçbir önemi yok,” dedi Bokbu herkes sus pus kesilirken. “Artık ne yapılabileceği önemli.”

Tüm köy o derin sessizlikte birbirlerine baktı ve Godfrey hepsinin olanlar karşısında şok geçirdiğini fark etti. Belli ki bu olay her şeyi değiştirmişti; GwenTe halkının oradan ayrılması için hiç de uygun bir zaman olmayacaktı. Öte yandan orada kalmak intiharla aynı şeydi.

“Kızı feda edin!” diye bağırdı köylülerden biri.

Bazı köylüler bunu desteklercesine tezahürat etti.

“Onu Volusia’ya götürün ve onlara verin!” dedi adam. “Belki de onu bir kurban olarak kabul eder, bize bulaşmazlar!”

Köylülerden bazıları yine bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyormuş gibi homurdandılar... Ama diğerleri seslerini çıkarmadılar. Belli ki köy halkı bu konuda farklı düşünüyordu.

“Ona dokunmayacaksınız!” diye bağırdı Loti’nin kardeşi Loc. “Önce beni aşmanız gerek!”

“Beni de!” diye bağırdı Darius.

Köylüler küçümser bir tavırla güldüler.

“Sakat bir adamla uzun saçlı bir çocuk bizi durdurmak için ne yapabilirler ki?”

Kalabalığın bir köşesinden küstahça gülüşme sesleri geldi ve Godfrey kılıcını daha da sıkıca tutarak bir çatışma çıkıp çıkmayacağını merak etti.

“Bu kadar yeter!” diye bağırdı Bokbu. “İmpratorluğu7n bizi ne hale getirdiğini görmüyor musunuz? Onlarla savaşmak yerine kendi aramızda kavga ediyoruz! Gerçekten de onlara benzedik”.

Köylüler utanç içinde başlarını önlerine eğerlerken, herkes sessizleşti.

“Hayır!” dedi Bokbu. “Savunmaya geçmek için hazırlanacağız. Her halükarda

öleceğiz; en azından, savaşarak ölelim. Pozisyonlarımızı alacağız ve geldiklerinde olanlara saldıracağız.”

“Neyle?” diye bağırdı bir başka köy büyüğü. “Tahta kılıçlarımızla mı?”

“Mızraklarımız var ve uçları sipsivri,” dedi Bokbu.

“Ama onlar çeliklerle zırhlarla gelecekler,” dedi aynı adam. “Ahşap kılıçlarımız bunlara karşı ne işe yarayacak?”

“Onlara karşı savaşmamalıyız!” diye bağırdı başka bir köy büyüğü. “Gelmelerini bekleyip, bize merhamet eylemeleri için yalvarmalıyız. Belki o zaman yumuşarlar. Ne de olsa, işerlini yaptırmak için bize ihtiyaçları var.”

Köylüler hararetli bir tartışmaya girdiler ve erkekler ve kadınlar birbirlerine bağırmaya başladıklarında büyük bir karmaşa çıktı. Godfrey şok içinde orada dikilirken, her şeyin ne kadar büyük bir hızla yerle bir olduğuna hayret etti.

Onları izlerken, içinde zapt edemediği bir şey harekete geçti. Aklına bir fikir gelmişti ve hayatı boyunca ne zaman aklına bir fikir gelse kendisini kontrol etmekte zorlanırdı. Bunu dile getirmesi gerektiğini hissetti. Fikir artık içinde kaynamaya başlamıştı. Denese bile sessiz kalamazdı.

Kendisini köyün ortasına doğru, aklındaki fikri içinde tutamaz halde giderken buldu. Kalabalığın tam ortasına durdu, yüksek bir kayanın üstüne zıpladı ve ellerini sallayarak bağırdı:

“Bir dakika!” Şişkin karnından gelen buyurgan, kalın ve yüksek sesi tuhaf bir biçimde kükrer gibi kral babasının sesi gibi çıkmıştı.

Bütün köylüler sustu, kocaman karınlı, dikkatlerini çekmeye çalışan bu beyaz tenli adamı orada gördüklerine şok geçirdi. Gwendolyn ve diğerleri onu orada gördüklerine daha da şaşırmışlardı. Onun bir savaşçı olmadığını belliydi, ama bir şekilde dikkatleri üstüne çekmeyi başarmıştı.

“Başka bir fikrim var!” diye bağırdı Godfrey.

Hepsi ağır ağır ona döndüler ve gözleri merakla irileşmiş bir biçimde ona baktılar.

“Kendi deneyimlerimden, yeteri kadar yüksek bir bedele herkesin satın alınabileceğini öğrendim. Ordular da insanlardan oluşur”.

“Altın her dilde, her diyarda konuşur. Bende çok altın var. Bir orduyu satın alacak kadar çok.”

Bokbu bir şey demeden öne çıkıp ona döndü.

“Tam olarak ne demek istiyorsun? İmparatorluk askerlerine torba torba altın vermeyi mi? Bunu kabul edeceklerini mi sanıyorsun? Volusia İmparatorluğun en varlıklı şehirlerinden biridir.”

Godfrey başını salladı.

“Ordularının buraya gelmesini beklemeyeceğim,” dedi. “İnsanlar öyle satın alınmaz. Şehre gideceğim. Oraya kendim gidip, satın alınması gereken herkes için yanımda yeteri kadar altın götüreceğim. Bir mızrak dahi fırlatmadan insanları fethettim. Bu sefer de onlar buraya gelmeden bunu başarabilirim.”

Herkes nutku tutulmuş halde ona bakıyordu. Godfrey o şekilde fikrini dile getirdiği için titriyordu ve şok hissediyordu. Ona ne olduğunu anlayamamıştı; muhtemelen, durumun adaletsizliği ve o zavallı cesur kızı gözyaşları içinde görmek onu etkilemişti. Aklına gelen fikri enine boyuna düşünmeden söylemişti. Birisinin sırtını sıvazladığını hissedince şaşırdı.

Köylülerden biri öne çıkıp, memnuniyetle ona baktı.

“Sen deniz aşırı bir ülkeden gelen beyaz bir adamsın,” dedi. “Her şeyi bizden farklı yapıyorsun. Ama yine de aklına bir fikir gelmiş. Cesur ve yürekli bir fikir. Şehre girip altınlarını götürmek istiyorsan, seni durdurmayacağız. Belki de hepimizi

Bütün köylüler birden agular gibi tatlı bir ses çıkardılar ve avuçlarını Godfrey’e çevirdiler.

“Bu ses de ne?” dedi Godfrey. “Elleriyle ne yapıyorlar öyle?”

“Halkımızın selamı böyledir,” dedi Bokbu. “Bir hayranlık sesidir. Kahramanlara ayrılmış bir sestir.”

Godfrey birisinin daha sırtını sıvazladığını, sonra birisinin daha aynı şeyi yaptığını hissetti; çok geçmeden, köy toplantısı dağıldı, herkes kendi yoluna gitti ve kavga Godfrey'in araya girmesiyle son buldu. En azından, herkes rahatladı diye düşündü Godfrey. Köylüler tekrar bir araya gelip stratejilerini başka bir şekilde tartışacaklardı.

Herkesin gidişini izlerken, Godfrey orada dikildi ve yaptığı şey yüzünden içini olağanüstü bir his kapladı. Gerçekten de tek başına İmparatorluktaki düşmanca bir şehre girip tanımadığı kişileri satın mı almayı teklif etmişti? Bu, bir kahramanlık gösterisi miydi? Yoksa sadece aptallıktan mı ibaretti?

Godfrey Akorth'la Fulton'ın yanına geldiğini, kayadan inmesi için yardım ettiklerini gördü.

İkisi de gülerek başlarını salladı.

"Tüm bunları bir yudum bile içki içmeden söyledin," dedi Akorth. "Sen değişmeye başladın, dostum."

"Herhalde yolculuk arkadaşlarına ihtiyacın olur," dedi Fulton. "Şu sözünü ettiğin sarı altınları paylaşacak birileri. Sanırım, biz de sana katılabiliriz. Yapacak bir işimiz yok, içkilerimiz

neredeyse tükendi ve artık o mağarada oturmaktan bunaldım."

"Hem yolda göreceğimiz genelevleri de düşün," dedi Fulton göz kırparak. "Volusia'nın bu konuda çok verimli olduğunu duydum."

Godfrey hayretten ağzı açık kalmış halde onlara baktı; ne diyeceğini bilemiyordu. Daha yanıt vermeye fırsat bulamadan, Lejyon'a katılmış olan zindandaki hırsız Merek yanlarına geldi.

"Şehre nereden giderseniz gidin, arka sokaklardan gidin. Yanınızda iyi bir hırsız olması gerek. Sizin kadar göze batmayan birisi. O adam benim."

Godfrey ona dikkatle baktı: Neredeyse yaşıtı olan adamın bakışlarında sinsi ve acımasız bir ifade vardı ve onun hayatta kalabilmek için her şeyi yapabilen bir genç olduğunu görebiliyordu. Yanında isteyeceği türden birisiydi.

"Bir de İmparatorluğu iyi tanıyan birisi gerek," dedi birisi.

Godfrey Lejyon’a yeni katılan, İmparatorluk ormanlarından denizi aşıp tek başına Thorgrin’i ve diğerlerini kurtaran Arişo isimli çocuğun konuştuğunu gördü. Verdiği sözü tutmak için yanlarına gelmişti.

“Daha önce Volusia’ya gittim,” dedi. “Ne de olsa, ben de İmparatorluktanım. Cesaret gerektiren bir göreve gidiyorsunuz ve ben cesaretten hoşlanırım. Ben de size katılacağım. Sizinle savaşa bile giderim”.

“Savaş mı?” dedi Godfrey gerçekler kafasına dank etmeye başlarken.

“Pekâlâ, genç adam,” dedi Akorth. “Ama orada savaş olmayacak. İnsanlar savaşta ölüler. Bizse ölmeyi düşünmüyoruz. Bu, savaş olmayacak. Şehri keşif gezisi olacak. Biraz içki almak, kadınlarla birlikte olmak ve doğru kişilere doğru miktarlarda para verip, eve beklenmedik kahramanlar olarak dönmek için bir fırsat. Öyle değil mi, Godfrey?”

Godfrey boş boş baktı, sonra evet der gibi başını salladı. Durum gerçekten de öyle miydi? Bunu artık bilemiyordu. Bildiği tek şey, koca ağzını açtığı ve artık söylediklerinin arkasında durması gerektiğiydi. Babasının bu cesur özelliği ona zorlu zamanlarda mı geliyordu? Buna cesaret mi, yoksa tez canlılık mı demek gerekirdi?

Godfrey başını kaldırınca, kız kardeşi Gwendolyn’le ağabeyi Kendrick’in geldiğini gördü. İkisi yanma gidip bilmiş birer iadeyle ona baktılar.

“Babam burada olsa seninle gurur duyardı,” dedi Kendrick. “Çok gururlanırdı. Çok cesur bir teklifti.”

“Bu halkı kendine dost ettin,” dedi Gwendolyn. “Artık sana saygı duyuyorlar. Artık sana güveniyorlar. Güven kutsal bir şeydir. Onları yüz üstü bırakma.”

Godfrey onlara bakıp tamam der gibi başını salladı; kendisine konuşacak kadar güvenemiyordu. Başka ne diyeceğini de bilemiyordu.

“Seninki hem zekice, hem de aptalca bir plan. Ama bunu başarırsan bir tek sen başarırsın. Doğru kişilere rüşvet ver, doğru kişileri seç.” “Yolun açık olsun, kardeşim,” dedi alçak sesle.

Sonra, Kendrick’le birlikte dönüp uzaklaştılar. Onlar giderlerken, Illepra gülümseyerek geldi.

“Artık bir delikanlı değilsin,” dedi. “Bugün bir erkek oldun. İnsanlar sana güvendiklerinde, bir erkek olursun. Artık bir kahramansın. Ne olursan ol, artık bir kahramansın.”

“Kahraman değilim,” dedi Godfrey. “Bir kahraman korkusuz olur. Hiçbir şeyden korkmaz. Bir kahraman hesaplı kararlar verebilir. Benimkiler fevriydi. Her şeyi ince ince düşünmedim. Dahası, hiç korkmadığım kadar korkuyorum.”

Illepra anlayışlı bir biçimde başını sallayıp elini onun yanağına götürdü.

“Tüm kahramanlar böyle hisseder. İnsan bir kahraman olarak dünyaya gelmez. Bir kahraman olur... Hem de her seferinde acı veren kararlar alarak. Bu, bir evrimdir. Sen aşkım, bu evrimi geçirdin. Artık bir kahramana dönüşüyorsun.”

Eğilip onu öptü.

“Dediğim her şeyi geri alıyorum. Bana geri dön. Seni seviyorum.”

Yine öpüştüler ve Godfrey bir an için o öpücükte kayboldu, tüm korkularının dindiğini hissetti. Illepra geri çekilirken ve uzaklaşırken, onun gülümseyen gözlerine baktı ve tek başına orada kalakaldı: Ne yaptım ben? diye düşündü.

“Yolun açık olsun, kardeşim,’’ dedi alçak sesle.

Sonra, Kendrick’le birlikte dönüp uzaklaştılar. Onlar giderlerken, Illepra gülümseyerek geldi.

“Artık bir delikanlı değilsin,” dedi. “Bugün bir erkek oldun. İnsanlar sana güvendiklerinde, bir erkek olursun. Artık bir kahramansın. Ne olursan ol, artık bir kahramansın.”

“Kahraman değilim,” dedi Godfrey. “Bir kahraman korkusuz olur. Hiçbir şeyden korkmaz. Bir kahraman hesaplı kararlar verebilir. Benimkiler fevriydi. Her şeyi ince ince düşünmedim. Dahası, hiç korkmadığım kadar korkuyorum.”

Illepra anlayışlı bir biçimde başını sallayıp elini onun yanağına götürdü.

“Tüm kahramanlar böyle hisseder. İnsan bir kahraman olarak dünyaya gelmez. Bir kahraman olur... Hem de her seferinde acı veren kararlar alarak. Bu, bir evrimdir. Sen aşkım, bu evrimi geçirdin. Artık bir kahramana dönüşüyorsun.”

Eğilip onu öptü.

“Dediğim her şeyi geri alıyorum. Bana geri dön. Seni seviyorum.”

Yine öpüştüler ve Godfrey bir an için o öpücükte kayboldu, tüm korkularının dindiğini hissetti. Illepra geri çekilirken ve uzaklaşırken, onun gülümseyen gözlerine baktı ve tek başına orada kalakaldı: Ne yaptım ben? diye düşündü.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Her yanı çürükler içinde kalmış ve sızlayan Thor taş zeminden yükselen tuhaf ve doğal ateşin yanında oturuyordu. Reece, Matus, Conven, O'Connor, Elden ve Indra da yanında oturuyorlardı. Yedisi de yorgunluktan bitap düşmüştü; kayalara yaslanmış, gözlerini bile açık tutmakta zorlanıyorlardı.

Thor kendisini hiç o kadar yorgun hissetmemişti ve bunun normal olmadığını biliyordu. Orada havada bir tuhaflık vardı; yükselip kaybolan kırmızı renkli buhar onu kendinden geçiriyordu. Attığı her adım bir milyon kilo ağırlığında gibiydi.

Thor o upuzun çukurda nasıl düştüklerini hatırladı ;neyse ki tünel eğim kazanmıştı ve aşağı kayışının hızı kesilmişti. Çukurun dibi siyah renkli yumuşak yosunlarla kaplı olduğunda, sert b,r düşüş olmamıştı. Ölümden kurtulmuştu, ama yine de yuvarlanarak düşünce bedeninin neredeyse her santiminde çürükler kalmıştı. Diğerlerinin de hayatta kaldığını görünce çok sevinmişti. Ne kadar aşağıda olduklarını bilmiyordu, ama kilometrelerce düşmüş gibi hissediyordu. Hala uzaktan yukarıdaki canavarın çığlıklarının yankılandığını duyabiliyordu ve en azından hayatta kalabildikleri için ne kadar şanslı olduklarını düşünüyordu.

Artık karşılarında yeni sorunlar vardı. Dünyanın çok daha derinlerine inmişlerdi ve Thor doğru yönde ilerlediklerinden, hatta orada bir yön olduğundan bile emin değildi. Düşüşten sonra, hepsi toparlanmış ve yeni bir dizi tünelde ilerleyerek daha da derinlere gitmeyi başarmışlardı. Yukarıdaki siyah

renkli kayalıklardan tünellerin gibiydiler, ama tek farkları bunların da kapkara yosunlarla kaplı olmasıydı. Parıltılı turuncu gözleri olan tuhaf ve ufak böcekler yosunların arasında dolanıyor, onların peşinden gidiyorlardı.

En sonunda, bitkinlikten daha fazla yürüyemeyecek, yorgunluktan kımıldayamayacak hale geldiler. Kaya zeminden v o doğal ateşin çıktığını görünce de derhal etrafına çökmüşler, geceleyin mola verip uyumaları gerektiğini anlamışlardı.

Orada sessizlik içinde diğerleriyle birlikte otururken, sırtını kayadan duvara ve yumuşak yosunlara dayamış, gözlerinin kapanmaya başladığını hissetmişti. Adeta bir milyon sene uyuması gerekiyormuş gibi hissetmişti. Sanki bütün

ömrünü orada geçirmiş gibiydi.

Thor orada tüm yer ve zaman mevhumunu yitirdi ve bir gündür mü, bir aydır mı yoksa bir senedir mi orada olduklarından emin değildi. O devasa yeraltı seviyesinde hırıldayan ve parıldayan çıtırtılı alevlere bakarken hatırladığı tek şey Andronicus'un suratı ve uzunca bir süre düştükleriydi. Artık o dünyadan asla çıkamayacaklarını hissediyordu. Etrafına bakındı ve orasının nihai dinlenme yeri olabileceğini fark etti. Kendisini tetikte tutmadan duramıyor, bir türlü rahatlayamıyordu; köşeyi dönünce, başka ne tür canavarlarla karşılaşabileceklerini düşünmeden edemiyordu. Bir dahaki sefere, şansları o kadar yaver gitmeyebilirdi.

Thor alevlere baktı ve orada bir gece ne kadar sürüyorsa, tamamını orada geçireceklerini fark etti. Hiç uyanabilecekler miydi? Guwayne'i bulabilecekler miydi?

Thor içini bir pişmanlık dalgasının kapladığını hissetti; kardeşlerini kendi özel cehennemine getirip getirmediğini merak etti. Onunla birlikte gelmelerini istememişti, ama ona

eşlik ettiklerine de minnet duymuştu. Thor artık Guwayne'e ulaşmak ve kardeşlerini öyle ya da böyle oradan kurtarmak için daha da kararlıydı. Kendisi için olmasa bile, bunun onlar için yapmak istiyordu.

Hepsi kasvetli bir sessizlikte oturmuş, bir tek çıtırdayan ateşin sesleri arasında kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. Acaba Guwayne'i ve günışığım bir daha görebilecek mi diye merak etti. Düşünceleri giderek daha ölümcül hale geliyordu ve kendisini oraya kaptırmaması gerektiğini biliyordu.

"Bir öykü dinlemem gerek," dedi kendi sesi sessizliği bölerken buna şaşırarak.

Hepsi dönüp şaşkınlıkla ona baktı.

"Kim anlatırsa anlatsın," dedi. "Herhangi bir öykü, her şey olabilir."

Thor'un oradan uzaklaşması, başka bir yere, herhangi bir yere gitmesi gerekiyordu.

Uğultulu bir cereyan esti ve orada otururlarken, Thor kimsenin konuşup konuşmayacağını merak etti. İçlerinde konuşacak güç kalıp kalmadığını

düşündü.

Uzunca bir sessizlikten sonra, Thor tam kendi düşüncelerine mahkum olacağını düşünürken en sonunda bir ses duyuldu. Alçak, ciddi ve bitkin bir sesti. Thor başını çevirince, Matus'un öne eğilip alevlere bakarken konuşmaya başladığını gördü.

"Babam sert bir adamdı," dedi Matus ağır ağır. "Rekabetçi bir adamdı. Kıskançtı. Oğlunun başarılına mutlu olan birisi değildi. Daha ziyade bunu bir tehdit olarak algılayan bir babaydı. Beni her şeyde geçmesi gerekiyordu. Bu da garipti,

çünkü ben hayatım boyunca onu sevmekten ve ona yakın olmaktan daha fazla bir şeyi istemedim. Ama bunu her denediğimde, beni kendisinden uzaklaştırdı. Bir karşıtlık yaratmanın ve beni kendisinden uzak tutmanın yolunu buldu. Benden değil, kendisinden nefret ettiğini öğrenmem çok uzun sürdü."

Matus içine derin bir nefes çekti, alevlere baktı ve bunlara odaklanarak başka bir dünyada kayboldu. Thor onun söylediklerini anlayabiliyordu; onu yetiştiren adamla ilgili olarak kendisi de aynı hisleri beslemişti.

"Yanlış ailede dünyaya gelmişim gibi hissediyorum," dedi Matus. "Sanki onlara uymuyormuşum, olmamı istediğimiz kişinin imajına bürünemiyormuşum gibi. Asıl mesele, asla onun olmamı istediği kişinin nasıl birisi olduğundan emin olmamış olmam.

"Yukarı Adalardaki MacGillere uymadığımı biliyordum. Halkadaki MacGillere daha yakın olduğumu hissediyordum," dedi Reece'e bakarak. "Hepinize imreniyor, Adalardan kaçmak, anakaraya gitmek ve Lejyon'a katılmak istiyordum.

"Ama bunu yapamadım. Orada kalmaya mahkum oldum. Kardeşlerim benden nefret ediyordu. Babam benden nefret ediyordu. Beni seven tek kişi kız kardeşim Stara'ydı... Bir de annemdi."

Thor bu son sözlerde Matusdn sesinde acı hissetti. Bunun ardından uzunca bir sessizlik oldu ve Matus en sonunda tekrar konuşacak cesareti bulduğunda, sesi bir duygu aleminde yolculuk etmiş gibi bitkin çıkıyordu.

Nihayet, hafifçe öksürdü ve "Bir gün, on üç yaşlarımdayken babam bir av

düzenledi. Ağabeylerim için düzenlenen bir avdı, ama bana da katılmam için meydan okudu. Bir şey öldürebileceğimi düşündüğü için değil, beni kendisi alt etmek, ağabeylerimin alt etmesini ve aptal gözükmemi istediği için yaptı bunu. Bana haddimi göstermek istedi."

Matus iç çekti.

"Avın sonlarına doğru, gün neredeyse sona ermek üzereyken, hayatımda gördüğüm en iri yaban domuzuyla karşılaştık. Babam cesaretle ve öfkeyle saldırdı; sahip olduğunu iddia ettiği iyi teknikten eser yoktu. Mızrağını fırlatıp hederi ıskalayınca, hayvanı kızdırdı. İki ağabeyim de çaresizlik içinde hedefi ıskaladılar.

"Öfkelenen yaban domuzu babama saldırdı ve öldürmesine ramak kaldı. Buna izin vermeliydim.

"Ama harekete geçtim. Babam bilmiyordu, ama uzun süredir diğerleri uykuya daldıktan sonra ok fırlatma talimleri yapıyordum. İki kusursuz atış yaptım ve bunları hayvanın başına sapladım. Yaban domuzu babama varmaya fırsat bulamadan yere yıkıldı."

Matus iç çekti ve uzunca bir süre bir şey demedi.

"Minnettar kaldı mı?" diye sordu Reece.

Matus başını salladı.

"Bana bugün bile hatırladığım bir biçimde baktı. Öfke, utanç ve kıskançlık dolu bir bakıştı. Karşımda hayatta olmasının tek nedeni en küçük oğlunun onun öldüremediği bir hayvanı vurmuş olmasıydı. O günden sonra, benden daha da çok nefret etti."

Etrafa derinlik bir sessizlik çöktü ve sadece çıtırdayan ateşin sesi duyuldu. Thor dinlediklerini düşününce, kendi babasıyla arasındaki ilişkiye benzediğini fark etti.

Thor öyküye dalıp gitmişken ve sona erdiğini düşünürken, Matus birden devam etti.

"Ertesi gün, annem öldü. Yukarı Adaların fırtınaları ona asla iyi

gelmemişti.Narin ve hassas bir kadındı; o çorak adaları baban ve hırsa olan açlığı tarafından getirilmişti. Üşüttü ve asla iyileşemedi... Ama ben onu gerçekten öldüren şeyin anakaradaki kendi vatanından ayrılmanın yarattığı kalp kırıklığı olduğunu düşünüyorum.

“Annemi var olmamı geçerli kılacak kadar seviyordum ve öldüğünde benim için orada hiçbir şeyin kalmadığını fark ettim. Diğerleriyle birlikte Eleusis dağındaki cenazesine katıldım. Orayı biliyor musunuz?” diye sordu Reece’e bakarak.

Reece evet anlamında başını salladı.

“İlk başkent,” dedi.

Matus da başını salladı.

“Tarihi iyi biliyorsun, kuzenim.”

“küçüklüğümden beri tarih dersleri aldım,” dedi Reece. “Kraliyet Sarayf ndan önce, Yukarı Adalar güçlüydü. Beş yüz yıl önce, kralların hükümdarlık yaptığı yer orasıydı. Büyük Ayrılıktan önce.”

Matus evet der gibi başını salladı ve Thor ikisine bakıp aldıkları kraliyet eğitimi ne kadar kapsamlı ve kendisi Halka’nın tarihi hakkında ne kadar az şey biliyor diye düşündü. Halka’nın yüzyıllar önce, savaşlardan, karmaşalardan, kahramanlardan ve savaşçılardan, eski başkentler ve güçlü yerlerden önce nasıl olduğunu öğrenmek istiyordu... Ama bunun sırası değildi. Bir gün oturup bunları öğrenecekti. Bir gün, diye yemin etti içinden.

“Neyse,” dedi Matus. “O gün, annemin mezarının başına oturup ağladım; olanlar bana ağır gelmişti. Diğerleri gittikten uzunca bir süre sonra gece boyunca o dağın tepesinde, ölümle birlikte oturdum ve ölümün nasıl bir şey olduğunu anladım. Annemin ölümünden cenazeye bile gelmemiş olan babamı suçlu tuttum. O gece için onu asla affetmedim. Her şeyiyle bencil bir adamdı.”

Matus iç çekti.

“Burada ilk kez o hissi yeniden yaşadım. Bir daha asla hissetmeyeceğimi düşündüğüm bir şeydi: Ölüm hissi. Annem burada bir yerde. Onu görmekten hem çok korkuyorum, hem de bunu iple çekiyorum.”

Matus’un öyküsü böylelikle sona erince, hepsi sus pus kesimli,şti. onlar bir şey demeden otururlarken, Thor daha büyük bir saygıyla Matus’a baktı. Matus’un öyküsü onu ve diğerlerini gerçekten de etkilemiş, o zindandan başka bir yere götürmüştü. Matus annesini orada bulabilecek mi diye düşündü.

Dahası, kendisi Guwayne’i bulabilecek miydi?

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Darius şafağın ilk ışıklarında köy borazanının sesiyle akıp giden sıkıntılı rüyalardan uyandı... Alçak ve inler gibi çıkan, kulaklarını tırmalayan bir sesti. Anında başlarının dertte olduğunu anladı. O borazan ciddi acil durumlar olmadan çalmazdı ve ömrü boyunca sadece bir kere küçüklüğünde duymuştu. Köylülerden biri kaçmaya çalıştığında ve İmparatorluk tarafından yakalanıp işkence edilerek herkesin gözünün önünde öldürüldüğünde duymuştu o sesi.

Giderek daha kötü bir hisse kapılan Darius yataktan fırladı, hızla giyindi ve yanından hiç ayrılmayan Dray’le birlikte kulübesinden çıktı. Aklına hemen Loti ve önceki günkü köy toplantısı geldi. Köylüler uzunca bir süre birbirleriyle tartışmışlar, ama ne yapacaklarına bir türlü karar vermemişlerdi. Hepsi de kendilerini en kötü ihtimale, yaklaşan bir felakete, İmparatorluğun kesin olarak alacağı o kaçınılmaz intikama hazırlıyordu ve her zamanki gibi kimse onlara saldırmak ve belirli bir eylemde bulunmak istemiyordu. Darius buna hiç şaşırmamıştı.

Yine de İmparatorluğun hemen ertesi sabah geleceğini de ummamıştı. Ama bunu tahmin etmiş olması gerekirdi: İmparatorluk intikam almak için asla beklemezdi.

Darius toprak yoldan hızla köy meydanına gitti ve kulübelerinden fırlamış, giderek kalabalıklaşan erkeklere ve kadınlara, çocuklara, kardeşlere, kuzenlere ve arkadaşlara katıldı. Herkes ana yoldan köy meydanına doğru gidiyordu. Kalabalık giderek artıyordu.

Darius ayaklarının dibinden ayrılmayan Dray’in oyuncu bir edayla, köyün karşısına çıkardığı her heyecanı bir oyuna dönüştüren köpeğin onun peşinden geldiğini duydu. Darius ona bunun bir oyun olmadığını anlatmak istedi, ama Dray’in bunu anlamayacağını biliyordu.

Darius ilerlerken, çaresizlik içinde kalabalığın arasında Loti’yi aradı ve tüm

bunların onunla, İmparatorlukla ilgili olduğuna dair kötü bir hisse kapıldı. Loti'nin ona her zamankinden daha çok ihtiyacı olduğunu biliyordu. Önceki gün, herhangi bir şey olduğu takdirde köydeki büyük ağacın orada buluşmak için sözleşmişlerdi. Tüm köy halkı köy meydanına akın ederken, Darius döndü ve Loti'nin orada olacağını umarak ağaca doğru koştu.

Orada olduğunu görünce de çok rahatladı. Loti orada durmuş kalabalığa bakıyor, panik dolu bir ifadeyle belli ki onu arıyordu.

Darius onun yanma varınca, Loti kollarına atıldı. Gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüştü. Darius özellikle de davranışlarını onaylamayan ailesiyle birlikte ne kadar uzun bir gece geçirdiğini ancak tahmin edebilirdi.

"Darius," diye fısıldadı Loti kulağına derin bir nefes çekerek. Darius onun sesinden hem korktuğunu, hem de rahatladığını anladı.

"Merak etme," dedi. "Sorun yok. Her ne olursa olsun sorun yok."

Loti titreyerek geri çekildi ve Darius'un gözlerinin içine bakarken başını salladı.

"Sorun var," dedi. "Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

İmparatorluk beni öldürmek istiyor. İntikam almak istiyorlar. Kendi halkım beni öldürmek istiyor. Bir bedel ödenmesi gerek.

"Beni dinle," dedi Darius kararlılıkla, onu omuzlarından tutarak. "Bugün burada ne olursa olsun, hangi şartlar altıdan olursa olsun, onlara adamı öldürdüğünü söyleme. Anladın mı? Bunu yaptığını açıklama."

Loti tereddütle ona baktı.

"Ama ya..."

Darius kendinden emin bir biçimde başını salladı.

"Hayır," dedi elinden gelen tüm ciddiyetle. "Bana yemin et."

Loti gözlerinin içine baktı ve Darius onun bakışlarının cesaret kazandığını ve kararlı bir ifadeye büründüğünü fark etti. Loti tamam der gibi başını salladı ve omuzlarını dikleştirdi.

“Yemin derim,” dedi yumuşak bir sesle.

Darius tatmin olmuş gibi başını sallayıp elini tuttu ve onu hızla patikadan ana yola çıkardı.

Köşeyi döndüklerinde, Darius tüm köyün meydana toplandığını gördü ve borazan tekrar çaldı. Darius insanların suratından sökmekte olan şafağa bakarken, kalbi gördüğü manzara karşısında duracak gibi oldu. Ufukta köy yolunu kaplamış olan tepende tırnağa zırhlı yüzlerce askerden oluşan devasa bir İmparatorluk birliği vardı. Sıra sıra zertalar ve askerlerinin her biri çelik silahlar kullanan, son derece disiplinli, dimdik duran ve ölüm emri bekleyen süvari taburları vardı.

Daha fazlasının söylenmesine gerek yoktu. Darius halkına baktı ve gerildiklerini ve korktuklarını gördü. Köylülerin direnebilecekleri gerçek silahları yoktu. Hem zaten o profesyonel orduya karşı gerçek bir direnişti bulunamazlardı.

Darius yaklaşmakta olan kaçınılmaz saldırıya hazırlandı ve İmparatorluğun saldırmasını bekledi. Ama tuhaf bir biçimde, uzun ve beklenmedik bir sessizlik oldu. İmparatorluk askerleri iyice korkmalarını istermiş gibi, bayrakları sabah rüzgarında dalgalanırken karşılarında öylece dikildiler.

En sonunda, bir İmparatorluk komutanı yanında bir düzine kadar adamıyla askerlerinin önüne çıktı ve köylülerin karşısına geçti.

“Kan döküldü,” diye kükredi. “Bunun karşılığı da kan olacak. Halkınız bizden birisi öldürdü. En büyük kuralı çiğnediniz. İki halk sizler ve sizden önceki, nesiller kurallara uydu diye uyum içerisinden yaşadı. Kuralları çiğnemenin bedelini biliyorsunuz.”

Duraksadı.

“Kana kan,” diye bağırdı. “Yüce İmparatoriçemiz, Volusia kraliçelerinin en büyüğü, Doğu’nun Tanrısı ve denizlerin ve tüm gemilerinin yüce hükümdarı Volusia büyük bir merhamet eyleyerek hepinizi öldürmemeye karar verdi. Sizlerden sadece bir kişiye, bu meşum olaydan sorumlu olan kişiye işkence yapmamıza ve öldürmemize karar verdi. Bu yüce merhameti size sadece bir kere gösterecek ve bunun tek nedeni dünün tanrılarımızın festivali olması.”

Uzun bir sessizlik oldu; bir tek dalgalanan bayrakların sesi duyulurken, komutan

sözlerinin anlaşılması için bekledi.

“Şimdi, bunun yapan kişi öne çıksın, suçlarını itiraf etsin ve halkının karşısında ölsün. Bu cömert teklif bir daha yapılmayacak. Derhal öne çık.”

Köylülerin hepsi orada dururken, Darius paniğe kapıldıklarını görebiliyordu. Bazıları Loti’yi feda edip etmemeye karar vermeye çalışıyormuş gibi dönüp ona baktılar. Darius onun da tereddütlü olduğunu fark etti. Öne çıkıp yaptıklarını itiraf etmek üzere olduğunu anladı.

İşte, o anda ve yerde, bedeli ne olursa olsun buna şerefinin izin veremeyeceğini anladı.

Ona döndü.

“Yeminini unutma,” dedi alçak sesle.

Sonra, kararlılıkla öne çıktı ve diğerlerinden birkaç adım ötede durdu. Bunu yaptığını gören köy halkı şaşkınlıkla ona baktı.

“Bendim, Komutan!” diye bağırdı sesi durgun sabahta yankılanırken.

Darius içinin titrediğini hissetti, ama bunu belli etmeyecekti. Korkusunu aşmaya, yenmeye kararlıydı. Çenesini kaldırıp gururla ve meydan okurcasına imparatorluğa baktı.

“Ustabaşım öldüren bendim.”

İmparatorluk komutanı uzunca bir süre sert sert ona baktı; uzun boylu, tipik parıldayan sarı tenli, İmparatorlu ırkının sahip olduğu iki ufak boynuzu ve kırmızı gözleri ve son derece iri bir bedeni olan bir adamdı. Darius adamın ona saygıyla

baktığını fark etti.

“Suçlarını itiraf ettin,” diye kükredi komutan. “Seni öldürmeden önce hızla işkence edeceğim.”

Komutan adamlarına başıyla işaret verdi ve yarım düzine kadar asker öne çıkarken etrafta zırhların ve mahmuzların sesi yankılandı. Darius’un etrafını

çevirdiler, her biri sertçe onu kolundan tuttu ve komutana doğru sürükledi.

Dray hırlayıp sıçradı ve dişerlini adamlardan birinin baldırına geçirdi. Asker bağırıp Darius'u bıraktı. Dray adamı çekiştirip vahşi sesler çıkararak kanlar içinde bırakırken, asker ondan kurtulmayı başaramadı.

Asker kılıcına uzanınca, Darius köpeğinin hayatını kurtarmak için derhal bir şey yapması gerektiğini anladı.

"Dray!" diye bağırdı. "Eve git! HEMEN!"

Darius en sert ses tonuyla bu emri verirken, onun itaat edeceğini umdu. Dray aniden adamı bıraktı, arkasını dönüp kalabalığa karıştı.

Askerin savurduğu kılıçtan kıl payı kurtulmuştu. Adamların hepsi dönüp Darius'u sürüklemeye devam ettiler.

"Hayır!" diye bağırdı birisi.

Adamlar durup sesin geldiği yere baktıklarında, Loti ağlayarak öne çıktı.

"O yapmadı! O, masum. Suçu ben işledim," diye bağırdı.

Komutan şaşkınlıkla bir ona bir Darius'a baktı ve kimin 252/357

doğruyu söylediğini anlamaya çalıştı.

"Kocasını kurtarmaya ç.alışan bir kadının sözleri," diye bağırdı Darius. "Ona inanmayın!"

İmparatorluk komutanı bir ona bir Loti'ye bakarken,

Darius'un kalbi gümbür gümbür atıyor, ustabaşının ona inanacağını umuyordu.

"Narin bir kadının son derece güçlü bir ustabaşım öldürebileceğine inanıyor musunuz?"

En sonunda, komutan gergin bir biçimde gülümsedi.

"Adamlarımızın senin gibi güçsüz bir kadın tarafından öldürülebileceğine inanıyorsan, bize hakaret etmiş olursun," dedi Loti'ye. "Bu mümkün olsaydı,

onları kendim öldürürdüm. Dilini kılıcımla kesmeden çeneni kapa, kadın.”

“Hayır,” diye bağırdı Loti.

Darius adamların öne atılıp onu yakaladığını ve Loti debelenirken onu geriye çektiklerini gördü. Loti’nin ona olan sadakati onu büyülemiş, kesin bir ölümden önce huzur verip derinden etkilemişti.

Darius öne doğru çekildiğini hissetti. Çok geçmeden, suratı bir direğe dönük vaziyette bileklerinden direğe bağlandı. Sert ellerin gömleğini yırttığını, kumaşın tiz bir sesle parçalandığını ve sırtının sabah güneşinden ve serin rüzgârda çıplak kaldığını hissetti.

“Merhametli olmayı istediğimden, sadece yüz kırbaçla başlayacağız!” diye böğürdü komutan.

Darius yutkundu ve bilekleri direkte aşağı doğru itilirken ne kadar korktuğunu kimseye göstermemeye gayret etti. Hissedeceği o feci acıya hazırlandı.

Daha bunları düşünmeyi bile bitirmesine fırsat kalmadan, bir kırbacın sert sesini duydu ve birden sırtında muazzam bir acı hissederken, bedenindeki sinirlerin hepsi canlandı. Derisinin soyulduğunu, kanların aktığını hissetti. Hayatında hissettiği en kötü acıydı. O acıyı ve daha doksan dokuz kırbaç darbesini daha nasıl atlatacağını bilemiyordu.

Kırbaç yine havada şakladı ve Darius bir öncekinden çok daha kötü bir acı hissetti. Yine inleyip ahşap direği tuttu ve çığlık atmamaya çalıştı.

Kırbaç darbeleri tekrar tekrar sırtına inerken, Darius şeref, zafer ve yiğitlik odlu başka bir yere gitmeye başladığını hissetti. Bir fedakârlık âlemiydi. Sevdiği birisi için yaptığı fedakârlığa ait bir yerdi. Loti’yi, kırbaçlar ona indirilse hissedeceği acıyı düşündü; sakat kardeşini, Darius’un da sevdiği ve saydığı genç adamı, Loti’nin onun için nasıl fedakârlık yaptığını düşündü. Darbelere onlar için katlandığını bilerek birbiri ardına gelen darbelere dayandı.

Giderek iç dünyasının daha da derinlerine, bir kaçış alanına çekildi ve bunu yaparken içine o tanıdık hissin dolduğunu, avuçlarına bir sıcaklığın yayıldığını fark etti. Bedeninin gücünü toparlamasını emrettiğini hissetti. Gücü onu çağırsın diye adeta kaşınıyordu. Darius bunu yaparsa, darbelerden kurtulacağını biliyordu. Hepsini yenebilirdi.

Ama bunu yapmadı, kendisini engelledi ve gücünün içine dolmasına izin vermedi. Gücünü kullanmaktan korkuyordu. Ne kadar kullanmak istese de, halkının arasından sıyrılmayı istemiyordu. Nefret ettikleri bir büyücü olarak ölmektense,

bir aziz gibi ölmeyi tercih ederdi.

Kırbaç darbeleri devam etti ve Darius dayanmaya çalıştı. Soluk almaya çalışırken, bir damla su içebilmek için her şeyi yapabilirdi. Darbelerden kurutulup kurtulamayacağını düşünmeye başlamıştı ki, birden bir ses duydu.

“Yeter!” dedi birisi kükrer gibi. “Yanlış adamı buldunuz.”

Kırbaç darbeleri durdu ve Darius güçsüzce başını çevirince Loti’nin sakat kardeşi Loc’un diğerlerinin önüne çıktığını gördü.

“Ustabaşım öldüren bendim,” dedi Loc.

İmparatorluk komutanı şaşkınlıkla, dik dik ona baktı.

“Sen mi?” dedi hayretle onu tepeden tırnağa süzüp.

Raj aniden öne çıkıp, Loc’un yanına geçti.

“Hayır. Adamı öldüren bendim,” diye bağırdı.

Desmond da öne çıkıp Raj’ın yanında durdu.

“Hayır, bendim!” diye bağırdı Luzi.

Kalabalıkta önce uzun ve gergin bir sessizlik oldu; sonra, Darius’un arkadaşları teker teker öne çıktılar.

“Hayır, bendim!” diye bağırdı herkes peş peşe.

Darius kardeşlerine karşı o kadar büyük bir minnet hissetti, sadakatlerinden dolayı o kadar etkilendi ki, onlar için milyon kere ölmeyi istedi. Hepsi gururla İmparatorluğun karşısında

dikilmiş, düzinelercesi öne çıkmıştı; hepsi onun yerine ceza almaya hazırdı.

İmparatorluk komutanı hepsine hırladı ve bıkkınlıkla bağırdı. Hızlı adımlarla Darius'un yanma gitti. Darius sırtında sert eller hissetti, komutan onu sıkıca tuttu ve eğilip sıcak nefesini ensesine üfleyerek kulağına fısıldadı.

"Bana yalan söylediğin için seni öldürmem gerekir, genç," diye öfkeyle.

Darius boğazına bir hançer dayandığını, komutanın bunu tenine karşı ittiğini hissetti ve onu öldürebileceğini düşündü.

Ama Darius birden saçlarının çekildiğini hissetti; uzun ve dağınık atkuyruğu çekiliyordu. Aniden hançerin doğduğundan beri kesmediği saçlarına değdiğini hissetti.

"Beni hatırlaman için ufak bir şey," dedi komutan pis bir gülümsemeyle.

"HAYIR!" diye bağırdı Darius; saçlarının kesilmesi ona kırbaç darbeleri yemekten daha fazla etkilemişti.

Komutan tek bir hareketle Darius'un saçlarını tutup hançeriyle keserken tüm köy nefesini tuttu. Darius başını önüne eğdi. Utanç içinde, çıplak kalmış gibi hissetti.

Komutan bileklerindeki ve ayaklarındaki bağları kesti ve Darius yere yığıldı. Kırbaç yemekten bitkin düşüp sersemlemiş olan Darius herkesin bakışlarını üstünden hissetti ve çok acı çekmesine rağmen ayağa kalkmaya çalıştı.

Gururla kalkıp, meydan okur gibi komutana baktı.

Ama komutan kalabalığa döndü.

"Birisi yalan söylüyor!" diye kükredi. "Karar vermek için bir gününüz var. Yarın şafak sökerken, buraya geri geleceğim. O adamı kimin öldürdüğünü söyleyip söylememek istediğinize karar verin. Söylemezseniz her biriniz teker teker işkence görüp ölecek. Söylerseniz sadece her birinizin başparmağını keseceğim. Bugün burada yalan söyleyip beni tekrar getirtecek olmanın cezası bu. Bu, merhamet. Tekrar yalan söylerseniz, size tüm benliğimle yemin derim ki merhamet gösterilmemesinin ne demek olduğunu anlayacaksınız."

Komutan dönüp zertasına bindi, adamlarına bir işaret verdi ve askerler teker

teker geldikleri yöne doğru hızla ilerlediler. Darius başını döner halde sendelerken, kardeşlerinin,

Loti'nin, herkesin tam vaktinde yanma koştuklarını gördü ve kollarına yığıldı. Bayılmadan önce güneşe baktı ve Şafak sökene dek neler neler olabilir, dedi içinden.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Godfrey yanında Akorth, Fulton, Merek ve Ario'yla birlikte muhteşem Volusia şehrine giden toprak yolda ilerlerken, başına ne tür bir iş açtığını düşünüyordu. Garip yol arkadaşlarına baktı ve başının dertte olduğunu anladı: Akorth ve Fulton zekice şakalaşmaktan başka bir işe yaramayan iki tembel ayyaştı; Merek hayatını hırsızlık yaparak geçiren, kralın zindanlarından hileyle kurtulup Lejyon'a girmiş, arka sokaklardaki bağlantıları ve el çabukluğu haricinde başka bir özelliği olmayan bir adamdı. Son olarak, ufak tefek, cılız, İmparatorluluk ormanlarından gelen ve bir başka yerde bir sınıfta olması gerekiyormuş gibi gözüken Ario vardı.

Godfrey acınası arkadaşlarına bakarken, beşinin çaresiz bir grup oluşturduğunu, kahraman olamayacaklarını, İmparatorluğun en sıkı korunan şehirlerinden birine girip rüşvet verecek doğru kişiyi bulmanın ve hepsinin belindeki keselerde o anda bile ağırlık yapan altınları almaya ikna etmeye kalkışmanın imkânsız bir görev olduğunu düşünüyordu. Üstelik kendisi de liderdi. Diğerlerinin ona neden güvendiğini bilmiyordu; kendisine güvenmiyordu.

Şehir kapılarından içeri girebilirlerse bile çok şaşıracaktı ki hala bunu nasıl yapacaklarını bilmiyordu.

Godfrey yaptığı onca ç.ılgınca şey arasında, bu işe nasıl kalkıştığını anlayamıyordu. Bir kez daha o nadiren hissettiği kontrolü olmayan cesaretin onu ele geçirmesine izin vermişti. Tanrı bilir neden yapmıştı bunu. Çenesini kapatıp güven içinde Gwendolyn'le ve diğerleriyle kalmış olması gerekirdi. Ama bunu yapmak yerine, resmen tek başına sayılırdı ve

hayatını köylüler için feda etmeye hazırlanıyordu. Bu görevin daha ilk baştan başarısızlığa mahkûm olduğunu hissediyordu.

Godfrey yürürken, uzanıp Akorth'un elindeki şarap kesesini aldı ve uzunca bir

yudum aldıktan sonra doğrudan başına vuran o sersemletici hissin keyfini çıkardı. Her şeyden çok geri dönmek istiyordu. Ama içindeki bir şey bunu yapmasını engelliyordu. İçindeki bir şey son derece büyük bir cesaretle sakat erkek kardeşini korumak için ustabaşım öldüren Loti isimli kızı düşünüyordu ve onu takdir ediyordu. Köylülerin sayılarının çok az olduğunu, başka bir yol bulmaları gerektiğini biliyordu. Yıllardır edindiği savaş deneyimi ona her zaman başka bir yolun olduğunu göstermişti. İyi yaptığı tek bir şey varsa, o da başka bir yol bulmaktı. Mesele her zaman doğru bedele, doğru kişiyi bulmaktı.

Godfrey yine şaraptan bir yudum aldı ve o kadar cesurca davrandığı için kendisine kızdı; hayatı, hayatta kalmayı cesaretten daha fazla severdi. Ama nedense kendisini bu tür şeyler yapmaktan alıkoyamıyordu. Canı sıkkın bir halde yürürken, yola çıktıklarından beri kendi aralarında dur durak bilmende şakalaşan Akorth'la Fulton'ın seslerini duymamaya gayret etti.

"İmparatorluk kadınlarıyla dolu bir genelevde ne yapacağımı biliyorum," dedi Akorth. "Onlara Halka'nın zevklerini tattırırdım."

"Onlara hiçbir şey öğretemezdin," dedi Fulton. "Yataklarına bile gidemeyecek kadar sarhoş olurdun.

"Ya sen. Sen sarhoş olmaz miydin?"

Fulton kıs kıs güldü.

"Ben bir İmparatorluk genelevine giremeyecek kadar sarhoş olurdum!" dedi kendi esprisine gülerek.

"Bu ikisi hiç susmazlar mı?" dedi Merek Godfrey'in yanma bıkkın bir ifadeyle gelip. "Ölüme gidiyoruz, ama onlar bu durumla dalga geçiyorlar."

"hayır, öyle yapmıyorlar," dedi Godfrey. İç çekti. "İşin iyi tarafına bak. Hayatım boyunca o ikisine tahammül ettim; sense onlara sadece birkaç saat tahammül etmek zorundasın. Zaten birkaç saate kadar hepimiz ölmüş olacağız."

"Birkaç saat daha dayanabilir miyim bilmiyorum," dedi Merek. "Belki de bu göreve gitmeye gönüllü olmak o kadar da iyi bir fikir değildi."

"Belki mi? Evlat, bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu tahmin bile edemezsin."

“Sen bu göreve ne şekilde katkıda bulunabileceğini düşünmüştün?” dedi Fulton. “Bir hırsız mı?en yapacaksın, İmparatorluğun kalbini mi çalaksın?”

Akorth’la Fulton gülmeye başladı ve Merek’in yanakları kızardı.

“Bir hırsızın eli çabuktur, sizin asla beceremeyeceğiniz kadar çabuktur hem de,” dedi ciddiyetle. “Birisinin boğazını kesmesi çok daha kısa sürer.” İmalı imalı Akorth’a bakarak belindeki bıçağını çekmeye koyuldu.

Akorth dehşet içinde ellerini kaldırdı.

“Sana hakaret etmek istememiştim, evlat,” dedi.

Merek ağır ağır bıçağı tekrar beline koydu ve yürümeye devam ederlerken sakinleşti. Akorth da biraz sessizleşti.

“Bakıyorum da asabisin,” dedi Fulton. “Bu, savaşta iyi bir şeydir. Ama dostlar arasında değildir.”

“Dost olduğumuzu da kim söyledi?” dedi Merek.

“Bence bir içkiye ihtiyacın var,” dedi Akorth.

Akorth ona barış teklif eder gibi matarayı uzattı, ama Merek bunu görmezden geldi.

“İçki içmem,” dedi Merek.

“İçki içmez misin?” dedi Fulton. “İçki içmeyen bir hırsız!? Başımız gerçekten de dertte.”

Akorth içkisinden uzunca bir yudum aldı.

“Şu öyküyü dinlemek istiyorum...” dedi ki yumuşak bir ses lafını böldü.

“Yerinde olsaydım, orada dururdum.”

Godfrey başını çevirince Ario isimli çocuğun yolda birden durduğunu fark edip şaşırdı. Çocuğun orada dururkenki ve izleri ararkenki tavrına ve sakin duruşuna hayran oldu. Çocuk meşum bir şey görmüş gibi ormana bakıyordu.

“Neden durduk?” dedi Godfrey.

“Dahası, neden bir çocuğu dinliyoruz?” dedi Fulton.

“Çünkü bu çocuk İmparatorluk topraklarında yolunu 261 /357

bulabilmen için en büyük şansın,” dedi Ario sakin sakin. “Çünkü bu çocuğa kulak asmazsan ve üç adım daha atarsan, birazdan İmparatorluğun işkence odasında oturuyor olursun.”

Hepsi durdu ve şaşkınlıkla ona baktı; Ario eğilip yerden bir taş aldı ve izlere doğru attı. Taş birkaç adım ötelerine düştü ve Godfrey hayretle dallara bağlanmış, yapraklarla gizlenmiş kocaman bir ağın bir anda aşağı düştüğünü gördü. Godfrey birkaç adım daha atmış olsaydılar, tuzağa yakalanacaklarını fark etti.

Herkes hayretle ve daha da büyük b,r saygıyla çocuğa baktı.

“Bir çocuk kurtarıcımız olacaksa, düşündüğümden de kötü durumdayız demektir,” dedi Godfrey. “Teşekkür ederim,” dedi çocuğa. “Sana borçluyum. Geriye altınımız kalırsa, keselerden birini ana vereceğim.”

Ario omuzlarını silkti ve onlara bakmadan yürümeye devam etti. “Altının benim için hiçbir önemi yok.”

Diğerleri hayretle birbirlerine baktılar. Godfrey hayatında hiç o kadar kayıtsız, tehlikeler karşısında soğukkanlı birisiyle karşılaşmamıştı. Çocuk onlara katıldığı için ne kadar şanslı olduklarını fark etmeye başlamıştı.

Birlikte yürüdükçe yürüdüler ve Godfrey bacaklarının titremeye başladığını hissetti. Bu acınası grup kapılara varabilecek mi diye düşündü.

Bacakları yorgunluktan titremeye başlayana dek, güneş tepeye yükselmişti ve Godfrey ikinci şarabını da bitirmişti. En sonunda, saatlerce yürüdükten sonra, Godfrey ileride ağaçların sona erdiğini gördü. Bunun ardındaki, açıklık alanın ötesinde, asfaltlı geniş bir yol ve hayatında gördüğü en kocaman şehir kapısı vardı.

*

Bunun ardındaki açıklık alanda asfaltlanmış geniş bir yol ve hayatında gördüğü en büyük kapılar duruyordu.

Volusia kapılarına varmışlardı.

Kapıların önünde düzinelerce, imparatorluk renkleri olan siyah ve atlın rengi en güzel zırhlara ve çivili miğferlere kuşanmış, baltalı kargıları olan İmparatorluk askeri dimdik duruyor ve dosdoğru ileriy3e bakıyordu. Kocaman bir asma köprüye bekçilik ediyorlardı ve şehrin girişi Godfrey'le diğerlerinin on beş metre kadar ötesindeydi.

Hepsi ormanın kenarında gizlenerek durdu ve oraya baktı. Godfrey herkesin dönüp kaçmak istediğini hissedebiliyordu.

"Şimdi ne olacak?" dedi Merek. "Planın nedir?"

Godfrey yutkundu.

"Bir planım yok."

Merek'in gözleri irileşti.

"Bir planın yok mu?" dedi Ario şaşkınlıkla. "O halde, neden bu işe gönüllü oldun?"

Godfrey omuzlarını silkti.

"Keşke bunun yanıtını biliyor olsaydım," dedi. "Ama daha çok aptallıktan. Belki biraz da can sıkıntısından."

Hepsi öfkeyle ona bakıp ofladılar ve tekrar kapılara baktılar.

"Yani, bizi hiçbir plan yapmadan imparatorlukta en sıkı korunan şehre mi getirdiğini söylüyorsun?" dedi Merek.

"Ne yapmayı planlıyordun?" dedi Ario. "Kapılardan öylece içeri girmeyi mi?"

Godfrey hayatında yapmış olduğu onca aptalca şeyi düşündü ve bunun muhtemelen en aptalcası olduğunu fark etti. Keşke hepsini hatırlayabileceği

kadar düzgün düşünebiliyor olsaydı dedi içinden, ama başı onca içkinden dönmeye başlamıştı.

En sonunda, geğirdi ve yanıt verdi:

“Aynen öyle yapmayı düşündüm.”

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Reece gözlerini ağır ağır, etrafta belirip kaybolan kırmızı pustan sersemlemiş bir halde açtı ve karanlık mağarada etrafına bakındı. Sırtı hala mağaranın duvarına yaslanmış bir halde uyuya kaldığını fark etti ve ne kadar süredir uyuduklarını merak etti.

Etrafa bakınınca, Thorgrin, Matus, Conven, O'Connor, Elden ve Indra'nın onun etrafında, hala ateşin yanında yattıklarını fark etti. Yavaşça elini uzatıp onları dürttü ve herkes teker teker uyandı.

Reece önce elleriyle dizlerinin üstünde doğrulup sonra da ayağa kalkarken, başı tonlar ağırlıkta gibiydi. Yüz sene uyumuş gibi hissediyordu. Dönüp zifiri karanlığa baktığında, hafif ve inler gibi bir sesin duvarlara çarpıp yankılandığını duydu, ama bunun nerende geldiğini anlayamadı. Sanki ezelden beridir, yaşadığından daha uzun bir süredir oradaymış gibi hissetti.

Ama Reece pişman değildi. Kardeşinin yanındaydı ve olmayı istediği başka bir yer yoktu. Thor en yakın arkadaşıydı ve Reece onun zorluklara teslim olmamasından, oğlunu bulup kurtarmak isteme kararlılığından güç alıyordu. Onu ta cehennemin dibine kadar izleyebilirdi.

Reece de daha çok kısa bir önce bir sevdiği için yas tuttuğu noktadan sıyrılmıştı. Her gün Selese'nin yokluğunu yaşıyor, Thorgrin'in neler yaşadığını anlıyordu. Çok tuhaf bir şeydi; yeraltında Selese'ye hiç olmadığı kadar yakın hissediyor, tuhaf bir huzur içini kaplıyordu. Bunları düşünürken, onunla ilgili

bir rüyadan uyandığını hatırladı. Selese'nin gülümseyerek onu uyandırdığı hala akimdaydı.

Karanlıkta bir yerden bir inlenme sesi daha geldi ve Reece o yöne dönüp kılıcının kabzasını tetiğe geçen dostları gibi sıkıca kavradı. Hep birlikte sessizce Thorgrin'in peşinden gittiler. Reece açlıktan ölmek üzereydi; sanki milyonlarca senedir hiçbir şey yememiş gibi bastıramadığı bir açlık hissediyordu.

"Ne kadar uyuduk?" diye sordu O'Connor yürürlerken.

Hepsi merakla birbirine baktı.

“Yaşlanmış gibi hissediyorum,” dedi Elden.

“Öyle de gözüküyorsun,” dedi Conven.

Reece kollarını, ellerini ve bacaklarını esnetti. Çok uzun süredir hareket etmemiş gibi her yanı tutulmuştu.

“Hareket etmeyi kesmemeliyiz,” dedi Thorgin. “Bir daha asla hareketsiz kalmamalıyız.”

Birlikte yanında Reece’le ilerleyen Thor’un peşinden karanlığa yürürlerken, tünellere girip çıkarlarken, hepsi gözlerini kısıp ateşlerin loş ışıklarına baktılar. Yanından birbiri ardına yarasalar geçince, Reece eğilip tavana baktı ve farklı renklerde, tavandan baş aşağı sarkan, bazıları duvara tutunmuş egzotik yaratıkların parıldayan gözleriyle karşılaştı.

Kılıcının kabzasını daha da sıkı tuttu ve içine dolan kötü hisle birlikte yaratıkların saldırmasını bekledi.

Yürümeye devam ederlerken, dar mağara genişleyip daire 266/357

biçimli, çapı belki elli adım kadar olan açıklık bir alana vardılar. Karşılarında dört bir yana devam eden bir dizi tünel ve mağara vardı. Açıklık alan etrafındaki ateşler yüzünden gayet aydınlıktı. Reece dar mağaranın genişlemesine ve yol ayrımlarını görebildiklerine şaşırdı.

Ama karşısındaki manzaraya daha da çok şaşırdı.

Reece kendisini kaybetmesine ramak kalmış bir halde dizlerinin üstüne çöktü; neredeyse yere yığılacaktı, ama birkaç adım ötede aşkını gördü.

Selese.

Gözleri yaşlarla dolan Reece Selese’nin öne ilerleyip elini ona uzatışını şaşkınlıkla izledi.Selese ellerini ona uzattı; teni mermer gibi pürüzsüzdü ve tıpkı hatırladığı gibi gözleri aşkla parıldarken tatlı tatlı ona gülümsüyordu. Selese onu nazikçe ayağa kaldırdı.

“Selese?” dedi Reece onun orada olduğuna inanmaktan korkarak. Sesi bir fısıltı gibi çıkmıştı.

“Benim, aşkım,” dedi Selese.

Reece ona sarılırken ağladı; Selese de ona sarıldı ve birbirlerini sıkı sıkı tuttular. Reece ona tekrar sarılabildiğine, Selese’nin gerçekten de kollarında olduğuna şaşırmıştı. Onu hissetmek, kokusunu almak ve eskiden hatırladığı gibi kollarının arasında olması onu büyülemişti. Gerçekten de oydu. Selese’ydi.

Dahası, ondan nefret etmiyordu. Tam aksine, Reece’in onu son gördüğü aşkla onu seviyor gibiydi.

Reece aklı başından gitmiş bir halde, hayatında hissetmediği hislerle ağladı. Yaptığı şeyleri hatırlayınca, büyük bir suçluluk hissine kapıldı. Ama bir yandan da ikinci bir şansa sahip olduğu için sevgi ve minnet hissetti.

“Seni son gördüğümden beri her gün düşünüyorum,” dedi.

“Ben de seni,” dedi Selese.

Reece geriye çekilip ona baktı ve gözleri birbirine kenetlendi; Selese onu son gördüğünden de güzel gözüküyordu.

Reece Selese’nin kolunda bir şey görünce, bunun onun yakasına yapışmış bir nilüfer yaprağı olduğunu fark etti. Şaşkınlıkla bunu aldı: Yaprak ıslaktı.

“Bu da ne?”

“Bir nilüfer, aşkım,” dedi Selese tatlı bir sesle. “Hüzünler Gölü’nden. Boğulduğu günden. Ruhlar diyarında, ölüm biçimlerimiz özellikle de intihar ettiysek bizimle kalır. Bizlere nasıl öldüğümüzü hatırlatır. Yoksa bazen bunu unutmak zor oluyor.”

Reece’in içini büyük bir pişmanlık ve hüzün kapladı.

“Çok üzgünüm,” dedi. “Öldüğün günden beri senden af diliyorum. Şimdi senden bunu kendim dileyebilirim. Beni affeder misin?”

Selese uzunca bir süre ona baktı.

“Sözlerini duydum, aşkım. Yaktığın ve dağdan aşağıya yolladığın mumu gördüm. Seninleydim. Her anında seninleydim.”

Reece ona sarıldı ve onu sıkı sıkı tutarken omzunda ağladı; oradan bir daha çıkamayacak bile olsa, ondan bir daha ayrılmamaya kararlıydı.

“Evet,” diye fısıldadı Selese kulağına. “Seni affediyorum. Seni hala seviyorum. Her zaman sevdim.”

*

Thorgrin en iyi arkadaşı Reece’in yanında onun gözyaşları arasında Selese’ye kavuşmasını izlerken çok duygulanmıştı. Diğerleriyle briklikte geri çekilip onlara biraz mahremiyet verdiler. Thorgrin bu tür bir şey olacağını ummamıştı. Orada sadece gulyabanilerle, iblislerle ve düşmanlarla karşılaşacaklarını sanmıştı; sevdiklerini görebilecekleri hiç aklına gelmemişti. Orası, o ölüler âlemi onun için son derece gizemliydi.

Thor bu fikre daha eni alışırken, aniden açıklık alanın etrafında çok sayıdaki tünellerden birinden Thor’un çok iyi tanıdığı başka birisi çıktı. Adam yürüyüp gururla gurubun karşısında durdu ve Thor onun İdm olduğunu görünce, kalbi gümbür gümbür atmaya başladı.

“Kardeşlerim,” dedi adam alçak sesle gülümseyerek; belinde Thor’un onu son gördüğü zamanki gibi parlak bir kılıç asılıydı. Thor hayretler içindeydi. Gruplarının sevgili üyesi gerçekten de karşılarındaydı:

Conval.

Conven birden şaşkınlıkla öne fırladı.

“Kardeşim!” diye bağırdı.

İki kardeş kucaklaştılar; zırhları birbirine sarıldıklarında çınladı ve bir süre öylece kaldılar. Conven uzun süredir görmediği kardeşine sarılırken ağladı; sonra, aynı anda ağlayıp gülmeye başladı. Thor onu aylar sonra ilk kez görünce içi mutlulukla doldu. Conven Thor’un onun kardeşini kaybettiğinden beri hiç görmediği kadar mutluydu. Eski ve hayat dolu Conven geri dönmüştü.

Thor da öne çıkıp eski Lejyon kardeşine, onun yerine darbe alıp hayatını

kurtaran adama sarıldı. Reece, Elden, Indra, O'Connor ve Matus da teker teker gidip ona sarıldılar.

"Sizi günün birinde yine göreceğimi biliyordum," dedi Conval. "Sadece bu kadar kısa sürede göreceğimi bilmiyordum!"

Thor onun kolunu sıkıca tutup gözlerine baktı.

"Benim için öldün," dedi, "bunu asla unutmayacağım. Sana büyük bir borcum var."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin," dedi Conval. "Seni izlemek bana yeteri kadar ödeme oldu. Hepinizi izledim. Tekrar tekrar büyük bir cesaretle hareket ettiniz. Şerefle. Beni gururlandırdınız. Ölmem buna değdi."

"Doğru mu?" dedi Conven ona dikkatle bakıp hala şok içinde omzunu kavrayarak. "Gerçekten de sen misin?"

Conval evet der gibi başını salladı.

"Beni daha senelerce görmemeniz gerekiyordu. Ama bu aleme girmeyi seçtiniz. Bu, sizleri vazgeçirebileceğim bir karar değil. O yüzden, yuvama hoş geldiniz kardeşlerim. Burası ne yazık ki biraz nemli ve kasvetli."

Conven da diğerleri de kahkahalara boğuldular ve oraya girdiklerinden beri Thor ilk kez her adımda hissettikleri gerilimden geçici de olsa biraz uzaklaştı.

Thor tam Conval'a orasıyla ilgili bir şeyler daha soracakken, bir başka tünelden birisi daha çıktı.

Thor buna inanamadı. Ona doğru yürüyen adam bir zamanlar onun için herkesten önemliydi. Herkesten daha çok saygı duyduğu bir kişiydi. Bir daha asla göremeyeceğini düşündüğü birisiydi.

Kral MacGil karşısında duruyordu.

Göğsünde oğlunun hançerinin açtığı yarayla gururla karşılarında duruyordu ve uzun beyaz sakalının ardından Thor'un sevgiyle hatırladığı gülümsemesiyle onlara bakıyordu.

“Kralım,” dedi Thor başını eğip dizinin üstüne çökerek. Diğerleri de aynı şeyi yaptılar.

Kral MacGil başını salladı ve öne çıkıp Thor’u kolundan tuttuğu gibi kaldırdı.

“Kalk,” dedi Thor’un hatırladığı o gür sesiyle. “Hepiniz kalkın. Artık kalkabilirsiniz. Ben artık kralınız değilim. Ölüm hepimizi eşit kılar.”

Reece öne atılıp babasına sarılınca, kral da aynı şekilde karşılık verdi.

“Oğlum,” dedi Kral MacGil. “Seni her zaman yakınımda tutmam gerekirdi. Gareth’tan daha yakın tutmam gerekirdi. Yaşından dolayı seni hafife aldım. Fırsatım olsa, bir daha asla

yapmayacağım bir hata yaptım.”

Kral MacGil Thor’a dönüp omzunu kavradı.

“Hepimizi gururlandırdın. Hepimize yiğitlik bahşettin. Senin için yaşıyoruz. Senin aracığınla yaşıyoruz.”

Thor ve kral birbirlerine sarıldılar.

“Ya oğlum?” dedi Thor geri çekilerek. “Guwayne yanınızda mı?”

Thor bu soruyu sormaya korkuyordu, ama yanıttan daha da çok korkuyordu.

MacGil yere baktı.

“Bu, benim yanıtını verebileceğim bir soru değil,” dedi. “Krala kendin sormalısın.”

Thor şaşkınlıkla ona baktı.

“Kral mı?”

MacGil başını salladı.

“Buradaki tüm yollar tek bir yere varır. Burada birisini arıyorsan, hiçbir şey Ölüler KralTmn ellerinden geçmeden geçemez.”

Thor hayretle bunları dinledi.

“Size yol göstermeye geldim. Eski bir kral diğerini sizinle tamştırabilir. Ama istediğiniz hoşuna gitmezse sizi öldürür. Şimdi derhal geri dönebilirsiniz. Yolunuzu bulmanıza yardım

ederim. Ya da yolunuza devam edip onunla tanışırsınız. Ama tehlike büyük.”

Thor diğerlerine bakınca, hepsi kararlı bakışlarla ona tamam der gibi baktılar.

“Bunca yol geldik,” dedi Thor. “Geri dönüş yok. Şu kralla bizi tanıştırın.”

Kral MacGil memnuniyetle başını salladı.

“Ben de bunu beklerdim,” dedi.

Kral MacGil arkasını döndü ve hepsi onun peşinden karanlığın daha da derinliklerine giden yeni bir tünele girdiler. Thor kendisini olacaklara hazırlayarak kılıcını sıkı sıkı tuttu ve bu karşılaşmanın hayatının geri kalanını belirleyeceğini hissetti.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Volusia adamlarının, bir düzine kadar en iyi danışmanının ve görevlisinin etrafını çevirdiği altın arabasında öfkelenmiş prensin şehri olan Maltolis’e olan uzun yolda ilerliyordu. Kapılara yaklaşırlarken, muhteşem şehir karşılarında gelirdi ve Volusia başını kaldırınca hayretler içinde kaldı. Ta küçüklüğünden beri bu çılgın şehirden ve ismini onun gibi hükümdarı olduğu şehirden almış olan çatlak prens Maltolis’ten söz edildiğini duymuştu, ama hiç kendi gözleriyle görmemişti. Tabii, annesi tüm danışmanları gibi onu asla oraya yaklaşmaması konusunda uyarmıştı. Şehrin insanları ele geçirdiğin, oraya gidenlerin asla geri dönemediğini söylemişlerdi.

Oraya gitme fikri onu heyecanlandırıyordu. Korkusuz Volusia bir karmaşa yaratma umuduyla gittiği şehrin tamamı kapkara taşlardan inşa edilmiş devasa duvarlarına baktı ve Volusia kadar muhteşem olsa da, Maltolis’in on misli genişlikte ve büyüklükte olduğunu, geniş duvarlarının ta göklere

kadar yükseldiğini fark etti. Volusia okyanus kenarına inşa edilmiş olduğu ve azgın dalgalar ve masmavi okyanus her yerinden görülebildiği halde, Maltolis'in her yanı karayla çevriliydi, doğu topraklarının etrafı çorak bir çölle ve kapkara kıvrımlı bir kaktüs tarlasıyla çevrili olduğu bir şehirdi.

Altı metre genişliğinde, masmavi suları parıldayan ve şehri çevirmiş bir hendeği olan taş bir köprüye varınca durdular. Şehre tek giriş çıkış bu kemerli, etrafındaki düzinelerce asker tarafından sıkı sıkı korunan siyah köprüydü.

"Beni indirin," dedi Volusia. "Ben görmek istiyorum."

Adamları emrine uydular ve ayakları yere değen Volusia kilometrelerce taşındıktan sonra ayağa kalkınca kendisini daha iyi hissetti. Derhal köprüye doğru yürümeye başlatınca, adamları hemen peşinden gittiler.

Volusia köprünün karşısında durup dikkatle inceledi: Köprünün iki yanında sivri kazıklar vardı ve üstlerine yeni öldürülmüş, üstlerinden kanlar akan kesik kafalar yerleştirilmişti. Ama onu asıl şaşırtan şey yukarıdaydı: Köprünün ta yukarısında altın bir tırabzan vardı ve oradan bacakları koparılmış askerlerin gövdeleri sarkıyordu. Ürkünç bir manzaraydı ve şehri taçlandırmanın nahoş bir yoluydu. Askerlerin hepsi öfkeli prensin adamı gizi göründüğü için de hiç mantıklı değildi.

"Kendi adamlarını öldürdüğü söylenir," diye fısıldadı Soku Volusia gibi hayretle manzaraya bakarken öne çıkıp. "Ne sadık olurlarsa, öldürülme ihtimalleri de bir o kadar artar."

"Neden?" dedi Volusia.

Soku omuzlarını silkti.

"Kimse bilmiyor. Bazıları eğlence niyeti, bazıları da can sıkıntısından diyor. Bir çılgının ne yaptığını asla anlamaya çalışmayın."

"Ama o kadar da büyük bir çılgınsa, nasıl oluyor da kocaman bir şehri idare edebiliyor? Nasıl idare ediyor?"

"Bizim ordumuzun asla olamayacağı kadar büyük, ona miras kalmış bir orduyla."

söylenir/’ dedi Koolian yanlarına gelerek. “Kolay olacağını sanmışlar. Ama prens hepsini şaşırtmış. İsyankârları ilk olarak ailelerinden başlayarak akla hayale gelmeyecek kadar korkunç şekillerde öldürmüş. Dünyanın hiç tahmin edemeyeceği kadar gaddar ve sağı solu belli olmayan birisi olduğu anlaşılmış.”

“Leydim, fikrinizi yine değiştirmeyi deneyeceğim/’ dedi Soku. “Buradan uzak duralım. Başka bir yerde bir ordu arayalım. Öfkeli prens size ordularını ödünç vermez. Sizde ona istediği, bir başkasından elde edemeyeceği hiçbir şey yok. Neyi isteyebilir ki?”

Volusia buz gibi sert bakışlarını ona çevirdi.

“Çünkü ben Volusia’yım,” dedi otoriter ve kaderci bir sesle. “Ben ateşten ve alevlerden, rüzgârdan ve sudan dünyaya gelmiş Tanrıça Volusia’yım. Devletleri ayaklarımın altında ezerim ve bu dünyadaki hiçbir ordu veya prens beni durduramaz.”

Volusia tekrar köprüye döndü ve arkasından telaşla koşan adamlarının önünden yürümeye koyuldu; köprünün başına varınca, ellerindeki baltalı kargıları indirip yolunu tıkayan nöbetçilerle karşılaştı.

“Amacınızı söyleyin,” dedi suratı miğferinin altından görünmeyen bir muhafız.

“Ona İmparatoriçe diye hitap edeceksin,” dedi Aksan meydan okurcasına öne çıkarak. “İmparatoriçe ve Tanrıça Volusia ile konuşuyorsun. Kraliçe Volusia. Okyanus kenarındaki muhteşem şehrin ve İmparatorluğun tüm eyaletlerinin kraliçesi.” “Prensin izni olmadan kimseyi şehre almıyoruz,” dedi asker.

Volusia öne adım attı, elini keskin baltalı kargının ucuna götürdü ve yavaşça indirdi.

“Prensinize bir teklifim var,” dedi yumuşak bir sesle. “Reddedemeyeceği bir teklif. Bizi şehre alacaksınız, çünkü prensiniz bizi geri çevirdiğinizi öğrenirse sizi öldürür.”

Askerler tereddütle baltalı kargılarını indirdiler ve şaşkın şaşkın birbirlerine

baktılar. İçlerinden biri başını tamam der gibi sallayınca, hepsi omuzlarını dikleştirdi ve Volusia'nın geçmesi için kenara çekildi.

"Sizi prensimize götürebiliriz," dedi asker. "Ama isteğinizden hoşlanmazsa, şey... neler yaptığını görüyorsunuz," dedi yukarı bakarak.

Volusia adamın bakışlarını takip edince, köprüyü süsleyen kesik bedenlere baktı.

"Şansınızı denemek istiyor musunuz?" diye sordu asker.

"İmparatoriçem, gidelim buradan," dedi Soku telaşla kulağına. "Bazı kapıların kapalı kalması daha iyidir."

Volusia başını sallayıp öne doğru ilk adımı attı. İleriye, askerlerin ardındaki iki kocaman demir kapıya, o göz korkutucu girişe baktı; kapıların her birinde biri çığlık atan, diğeri gülen ve baş aşağı duran iki tuhaf demir heykel vardı. Volusia sırf bu demir heykellerin bile aklı başında birisinin oranda derhal gitmesine neden olabileceğini düşündü.

Kararlılıkla askerin dosdoğru gözlerinin içine baktı.

'Beni hükümdarına götür," dedi.

*

Volusia çılgın şehrin göklere uzanan kapılarından içeri girdi ve her şeye hayretle bakmaya koyuldu. Omzuna bir damla düşünce, bunun bir yağmur damlası olduğunu sandı, ama altın renkli yakasına bakınca damlanın kırmızı renkli olduğunu görüp şaşırdı. Başını kaldırınca, şehir duvarlarının üstünde bir dizi halat asılı olduğunu ve bunlardan bir uzuv koleksiyonunun sarktığını fark etti. Bir yerden bir bacak, bir diğer yerden bir kol sarkıyordu ve üstlerinden kanlar damlayan parçalar rüzgâr çanlarını andırıyordu. Kesik uzuvlar rüzgârda sallanırken, yıpranmış halatlar da gıcırdıyordu.

Bazı halatlar daha alçağa, bazıları da daha yükseğe asılmıştı. Volusia ve adamları kapılardan şehre girerlerken, Volusia üstüne doğru sallanan parçalara sürtünmek zorunda kalmıştı.

Volusia prensin barbarlığını takdir etti. Bir yandan da çılgınlığının derecesi onu hayretlere düşürdü. Presin gaddarlığı değil, bunun rastgele oluşu onu

korkutuyordu. Kendisi de acımasız ve gaddar olmayı severdi, ama bunu her zaman mantıklı bir çerçevede yapardı. Ama o anki manzara... Presin düşünce tarzını bir türlü anlayamamıştı.

Kapılardan geçtiler ve zemini çakıl taşlarıyla kaplı kocaman bir şehir meydanına çıktılar. Şehir birer kule gibi göklere yükselen duvarların arasına hapsolmuştu. Meydan yürürken zırhları çınlayan, mahmuzları yankılanan askerlerden oluşan yüzlerce birlikle doluydu. Bunun haricinde, sabahın o saatlerinde şehre tuhaf bir sessizlik hâkimdi.

Meydanı yavaş yavaş aşarlarken, Volusia izlendiğini hissetti; başını kaldırınca şehir duvarlarının önünde suratlarında

panik ve endişe ifadesi olan şehir halkının ufak pencerelerinden sarkmış gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde aşağı bakmakta olduklarını gördü. Birçoğunun surat ifadesi garipti; bazıları kendi kafalarına vuruyor, bazıları iki yana sallanıyor, diğerleriyse başlarını sert bir biçimde duvarlara vuruyorlardı. Bazıları inlerken, bazıları gülüyor, diğerleriyse ağlıyordu.

Volusia onlara bakarken, pencereden çok sarktığı için düşen genç bir kadın gördü. Kadın çığlıklar atarak yüz üstü yere düştü. Elli adım yüksekten feci bir ses çıkararak taş zemine çakıldı.

“Öfkeli prensin babasından tahtı miras aldıktan sonra yaptığı ilk şey, şehir kapılarını tüm akıl hastanelerine açmak oldu,” diye fısıldadı yanında yürüyen Koolian. “Akıl hastalarının şehirde kontrolsüzce yaşamalarına izin verdi. Prensin sabah yürüyüşlerinde onları görmekten ve geceleri geç saatlere kadar çığlıklarını duymaktan mutluluk duyduğu söylenir.”

Volusia duvarlara çarpıp meydanda yankılanan garip inleme, ağlama, çığlık ve kahkaha seslerini duydu ve hiçbir şeyden korkmayan kendisinin bile bunun huzursuzluk verici bulduğunu kabullendi. İçini giderek daha kötü bir his kaplıyordu. Çılgın bir adamla uğraşırken, ne olacağı asla belli olmazdı. Orada neler olacağına dair hiçbir fikri yoktu ve giderek hiç iyi bir şey olmayacağını hissediyordu. Belki de hayatında ilk kez haddini aşmıştı.

Yine de kendisini güçlü olmaya zorladı. Ne de olsa, bir tanrıçaydı ve bir tanrıçaya zarar verilemezdi.

Volusia meydanda yürürlerken, etrafı kaplayan o yoğun gerilimi

hissedebiliyordu. En sonunda, kocaman, altından bir kapıya vardılar. Kendisi kadar büyük kapı tokmakları bir

düzine asker tarafından ağır ağrı açıldı ve dev kapılar gıcırdadı. İçeriden dışarıya akın eden buz gibi bir cereyan, karanlıkta suratına çarptı.

Volusia kaleye götürüldü ve sadece oraya buraya serpiştirilmiş meşalelerle aydınlatılmış o loş yere girerken, duvarlara çarpıp yankılanan kahkaha ve itişme seslerini duyabiliyordu. Gözleri karanlığa alıştığında, paçavralar giymiş düzinelerce akıl hastasının botla attığını, bazılarının diğerlerinin onları izlediğini, bazılarının onlara bağırdığını, bir tanesinin de yanlarında süründüğünü gördü. Bir akıl hastanesine girmiş gibiydi. Askerler onları güvenli bir mesafede tuttukları halde, orada olmaları korkutucuydu.

Volusia ve yanındakiler askerlerin peşinden bitmek bilmez koridorda ilerlediler ve nihayet devasa bir antreye vardılar.

Volusia karşılarında öfkeli prensi görünce şok geçirdi. Prens normal bir hükümdar gibi ne tahtında oturuyordu, ne de onları karşılamak için ayağa kalkmıştı; Volusia presin tahtının ters çevrildiğini, prensin de üstünde oturmadığını, kollarını iki yana açmış üstünde durduğunu görünce şaşırdı. Çıplak ayak olan prensin üstünde bir şort ve başında bir taç vardı ve o buz gibi havaya rağmen başka bir şey giymemişti. Ayrıca, çok da pisti.

Prens onları içeri girdiklerinde görünce tahttan aniden aşağı atladı.

Volusia ona yaklaşırlarken, kalbinin heyecanla atığını hissetti; ama prens onları karşılamak üzere yanlarına gelmek yerine döndü ve duvarlardan birine doğru koştu. Dünyanın en muhteşem mozaikli penceresiyle süslü eski taş duvarın yanında koşarken, avuçlarını duvara dayayıp sürttü. Volusia değerli kireçtaşı duvarların kırmızı renge bürünüşünü izlerken, Prensin ellerinde boya olduğunu fark etti. Elleri kırmızı bir boyayla kaplıydı. Duvarların önünde bir ileri bir geri koştu ve boyayı değerli taşlara sürtül mozaikli camı da lekeleyip mahvetti; hiç kuşkusuz atalarından kalmış olan flamaları, bildirileri ve kupaları boyayla kapladı. Kimse de onu durdurmaya cüret edemedi.

Prens bunları yaparken sürekli olarak güldü.

Volusia adamlarına, adamları da aynı tereddütle ona baktılar.

İçerisi hazır olda bekleyen, salonun ortasında muntazamca tahtın etrafında dizilmiş, prensin emirlerini bekleyen ölümcül askerler olmasaydı, manzara komik sayılabilirdi.

Volusia ve adamları ta prensin tahtına kadar götürüldüler ve Volusia tepetaklak boş tahtın yanında prensin odada koşmasını izleyerek beklemeye başladı.

Volusia uzunca bir süre giderek sabırsızlanarak orada bekledi; en sonunda, prens duvarların oranda uzaklaştı, tacındaki mücevherleri çıngırdatarak odanın ortasından tepetaklak duran tahtına gitti ve üstüne sıçradı. Tahtın üstünden küçük bir çocuk gibi kaydı, ayaklarının üstüne düştü, güldü ve çılgınlar gibi el çırptı. Bunun tekrar tekrar yaptı.

Nihayet, beşinci kere kayıp yere indikten sonra on sürat Volusia'ya yanındakilere doğru koştu. Volusia'nın bir adım ötesinden aniden durdu ve Volusia'nın adamlarının hepsi irkildi.

Ama Volusia gözünü bile kırpmadı. Kararlılıkla orada durup sakin ve duygudan yoksun bir ifadeyle ona baktı ve prensin suratından peş peşe bir sürü duygunun geçişini izledi. Birkaç

saniye içerisinde, onu incelerken suratındaki mutluluk ifadesinin öfkeye, sonra nötr bir ifadeden yine mutluluğa ve şaşkınlığa dönüşmesini izledi. Gerçek anlamda göz teması kurmadı; bakışları uzaklara bakıyor gibiydi.

Volusia ona bakarken, çirkin olmadığını, bu on sekiz yaşındaki adamın yapılı ve surat hatlarının düzgün olduğunu fark etti. Ama suratındaki o çılgınca ifade onu olduğundan büyük gösteriyordu. Bir de kesinlikle banyo yapması gerekiyordu.

"Buraya boya yapmama yardım etmeye mi geldiniz?" dedi.

Volusia ifadeden yoksun bir biçimde ona bakarken, nasıl yanıt vereceğini düşündü.

"Bir ricada bulunmak için geldim," dedi.

"Boya yapmama yardım etmek için. Ben tek başıma boya yaparım. Anladınız mı?"

"Ben buraya..." Volusia içine derin bir nefes çekti ve sözcükleri dikkatle seçti.

“Birliklerinizi istemeye geldim. Romulus öldü. Yüce İmparator lideri artık yok. Siz doğu topraklarını, ben de doğudaki kıyıları idare ediyorum. Adamlarınızı verirseniz, başkenti her ikimizin topraklarını da istila etmeden yenebilirim.”

“İkimizin mi?” dedi prens. “Neden? Onlar sizin peşinizdeler. Ben burada güvendeyim. Her zaman da güvende oldum. Ebeveynlerim de güvendeydi. Balıklarım da güvende”.

Volusia onun ne kadar kurnaz olduğuna şaşırdı; ama prens aynı zamanda deliydi ve onu ne kadar ciddiye alması gerektiğini bilemiyordu. İnsanın kafasını karıştıran bir durumdu.

“Birlikler birlikten ibarettir,” dedi prens. “Gökyüzünü kaplarlar. Onları kullanmak istersin. Ama onlar seni kullanabilirler. Ben şahsen onları umursamıyorum. Onlara ihtiyacım yok.”

Volusia onun bu garip konuşmasını anlamaya çalışırken, bunu duyunca gözleri umutla ışıldadı.

“O halde, adamlarınızı kullanabilir miyiz?” diye sordu şaşkınlıkla.

Prens başını geriye atıp çılgınlar gibi güldü.

“Tabii ki kullanamazsınız,” dedi. “Şey, belki. Buradaki sorun, bir kuralımın olması. Birisi benden bir ricada bulunduğunda, önce onları öldürmem gerekir. Bazen onlar öldükten sonra, ricalarını yerine getiririm.”

Prens vahşi bir ifadeyle ona baktı, ama sonra birden dişlerini göstererek gülümsedi.

“Beni öldürmek mümkün değildir,” dedi Volusia buz gibi bir sesle. Giderek daha fazla savunmasız hissettiği halde, sesine otoriter bir ifade katmaya çalışıyordu. “Şu anda karşınızdaki yüce Volusia, doğunun muhteşem Tanrıçası. Emrettiğim anda ölecek on binlerce adamım var ve İmparatorluğu yönetmek kaderimde yazıyor. Ya bana adamlarınızı ödünç verip benimle birlikte hükümdarlığınıza devam edersiniz, ya da...”

Volusia lafını tamamlayamadan, Prens tek elini havaya kaldırdı. Orada bir şeyi dinliyormuş gibi öylece durdu... Sessizliği bir tek uzaktan çalan çanların sesi bölüyordu.

Prens birden döndü ve koşarak odadan çıkmaya yeltendi.

“Bebeklerim uyanıyor!” diye bağırdı koşarak çıkarken. “Karınlarını doyurma vakti geldi!”

Gözden kaybolurken elerini çılgınlar gibi çırptı.

Volusia ve adamlarının peşinden gitmeleri işaret edildi ve prensin askerleri sıraya girip ardından dışarı çıktılar. Volusia prensin onlara nereye götürdüğünü merak etti.

Sonra, kendisini kalenin dışında, göğe yükselen kapıların orada ve bir diğer kemerli köprüde buldu. Bu köprü kalenin arkasındaki hendeğe gidiyordu. Prens buz gibi havaya rağmen neredeyse çıplak vaziyette köprünün ortasında tek başına dururken hepsi peşinden koşturdular; prens elini uzatıp uzun bir sopayı tutmaya çalıştı.

Volusia köprüden aşağıya bakınca, uzun sopanın cundan bir halat sarktığını gördü. Önce prensin balık tuttuğunu sandı, ama daha dikkatlice bakınca, sopanın ucunda boynuna bir ilmek geçirilmiş hendeğe sarkıtılmış bir adam olduğunu gördü. Prensin iki eliyle değneği kavrayıp kaslarını zorlayarak var gücüyle tutmasını dehşet içinde izledi.

Bir çığlık sesi duyunca, Volusia hendeğe baktı ve orada adamın bacaklarını ısırıp koparan bir grup timsah olduğunu gördü.

Prens adamın bacakları kopmuş gözdesini sudan çıkarırken, kurbanın çığlıkları etrafta yankılandı. Prens hala canlı olan ve debelenen adamı köprüye oturttu.

Birkaç asker öne fırlayıp değneği tuttular ve yarısı yenmiş adamı havaya kaldırıp köprünün üstündeki halatlardan sarkan bir kancaya astılar. Adamın gövdesi üstünden köprüye sular ve kanlar damlatırken, adam inler halde asılı kaldı.

Prens yine çılgınlar gibi ellerini çırptı. Dönüp hızla Volusia’nın yanma gitti.

“Balık tutmaya bayılırım,” dedi ona yaklaşırken. “Ya siz?”

Volusia kurbanın gövdesine baktı ve bu manzaranın onun için bile fazla ağır geldiğini hissetti. Afallamış haldeydi. Oradan kurtulacaksa, eyleme geçmesi ve kesinlikle bir an önce bir şey yapması gerektiğini biliyordu. Ona anlayacağı

biçimde yaklaşması ve daha da çılgınca davranması gerektiğini biliyordu. Onu kendi çılgınlığını aşacak bir biçimde şok etmeliydi.

Aniden öne çıktı ve prensin başında tacını başından kapıverdi. Tacı kendi başına koyup karşısında öylece dikildi.

Askerlerin hepsi silahlarını çekerek öne koşturdu... Prens nihayet şaşkınlığını üstünden attı. En sonunda, Volusia prens karşısında dururken dikkatini çekmeyi başarmıştı.

“O, benim tacım,” dedi.

“Sana bunu geri vereceğim. Ama önce ricamı yerine getir.”

“Dediğim ya, ricada bulunan herkes ölür.”

“Beni öldürebilirsin. Ama öldürmeden önce, bir ricamı yerine getir.

“Prens bunu düşünüyormuş gibi gözleri fıldır fıldır halde ona baktı.

“Sana kimsenin vermediği kadar muhteşem bir hediye vermek istiyorum.”

“Hediye mi? İmparatorluğun en güzel hediyelerine sahibim. Bana koskocaman ordular verildi. Bana sahip olmadığım ne verebilirsin?”

Volusia muhteşem gözlerini gözlerine dikerek ona baktı. “Kendimi.”

Prens şaşkınlıkla ona baktı.

“Benimle yat,” dedi Volusia. “Bu gece. İstediğim tek şey bu. Sabah beni öldürebilirsin. Böylelikle ricamı yerine getirmiş olursun.”

Prens derin bir sessizlikte dönüp dikkatle ona bakarken, Volusia onun bu teklifi kabul edeceğini umarak ve kalbi gümbür gümbür atarak bekledi.

En sonunda, prens ona gülümsedi.

Volusia hiçbir erkeğin karşı koyamayacağı kadar fazla güce sahip olduğunu biliyordu... Çılgın bir prens bile ona karşı gelemezdi. Öne çıktı, prensin suratını kavradı ve eğilip onu öptü.

Prens titreyen dudaklarıyla onu hafifçe geri öptü.

“Ricanı kabul ediyorum,” dedi.

“Sana kimsenin vermediği kadar muhteşem bir hediye vermek istiyorum.”

“Hediye mi? İmparatorluğun en güzel hediyelerine sahibim. Bana koskocaman ordular verildi. Bana sahip olmadığım ne verebilirsin?”

Volusia muhteşem gözlerini gözlerine dikerek ona baktı. “Kendimi.”

Prens şaşkınlıkla ona baktı.

“Benimle yat,” dedi Volusia. “Bu gece. İstediğim tek şey bu. Sabah beni öldürebilirsin. Böylelikle ricamı yerine getirmiş olursun.”

Prens derin bir sessizlikte dönüp dikkatle ona bakarken, Volusia onun bu teklifi kabul edeceğini umarak ve kalbi gümbür gümbür atarak bekledi.

En sonunda, prens ona gülümsedi.

Volusia hiçbir erkeğin karşı koyamayacağı kadar fazla güce sahip olduğunu biliyordu... Çılgın bir prens bile ona karşı gelemezdi. Öne çıktı, prensin suratını kavradı ve eğilip onu öptü.

Prens titreyen dudaklarıyla onu hafifçe geri öptü.

“Ricanı kabul ediyorum,” dedi.

OTUZUNCU BOLUM

Thor Kral MacGirin peşinden giderken, devasa bir yer altı mağarasının kapkara mağaralarından en karanlık olanına girdi; mağaranın tavanı otuz metre yüksekliğindeydi ve yeraltında gördüğü en aydınlık yerdi. Thor diğerleri gibi şaşkınlık içinde o manzaranın karşısında durdu. O mağara kocaman ateşlerle aydınlatılmıştı; her yerinde fokur fokur kaynayan lav çukurları vardı ve yarıçapı belki de yüz metre kadar vardı. Ortasındaysa tek bir şey duruyordu'Parıltılı granitten yapılmış kapkara kocaman bir taht. Taht kayalıklara oyulmuş tek bir parçaydı ve zeminden bir tümör gibi fırlamıştı. Dokuz metre yüksekliğindeydi ve on adamın sığabileceği kadar genişti; kolları göz yerine parıltı iki kara elmas bulunan iki dev yaratık heykeliyle bitiyordu.

Etrafındaki kaynayan lav çukurları da üstüne meşum bir parıltı yayıyordu.

Ama Thor'u en çok şoke eden şey bu değildi. Onu sus pus eden şey tahtta oturan şeydi: Boyu neredeyse tahtın yüksekliğine varan, üç adam genişliğinde, parlak kırmızı renkli ve iri kaslı kocaman bir yaratıktı. Gövdesi bir insanınki gibiydi, ama bacakları gür siyah kıllarla kaplıydı ve mağaranın zemine kadar uzanıyordu. Ayak yerine toynakları vardı. Suratı neredeyse insan suratı gibiydi, ama çok büyüktü, tuhaftı, canavarımsıydı, orantıları çok iriydi ve çenesi Thor'un hayatında gördüğü en büyük çeneydi; ufak sarı gözleri ve başının iki tarafından daireler oluşturacak biçimde kıvrılmış kapkara boynuzları vardı. Başı tamamıyla dazlaktı, kulakları sivriydi ve gözleri parıldıyordu. Nefes alırken hırladı ve etrafında buharlar belirdi; üstüne doğru koyu kırmızı renkli bir hale oluştu ve alevler tahtın ardında dört bir yana saçıldı.

Başında sadece siyah elmaslardan yapılmış, ortasında altınla çevrili kocaman siyah bir elmas bulunan parlak siyah renkli bir taç duruyordu. Dünyanın ta derinliklerinden fırlamış bir yaratık gibi üstünden dumanlar saçarak, öfke ve ölüm yayan kıpkırmızı parıltılar arasında öylece tahtta oturuyordu.

Yaratık sert bir ifadeyle onlara bakınca, Thor öfkeli bakışlarının onu delip geçtiğini hissetti.

Thor tüyleri ürpermiş bir halde yutkundu ve Ölüler Kralı'nın karşısında olduğunu hissetti.

Sanki tüm bunlar yeteri kadar ürkütücü değilmiş gibi, KralTn etrafında ufak kırmızı kanatları ve parlak kırmızı derileri olan düzinelerce yaratık, çirkin heykelcikler vızıldayıp uçuşuyordu. Ayaklarının dibindeyse çok iri yarı ve kaslı, parlak kırmızı tenli ve boynuzlu düzinelerce muhafız hazır olda duruyor, ellerinde parlak kırmızı ve uçlarından alevler saçan baltalı kargılar tutuyorlardı. Tahtın alt kısmının etrafıysa olduğu gibi kıvranan yılanlarla sarılmıştı.

Thor ölümün taht odasında olduğu bilerek ona baktı.

Adım attığında, ayaklarının altında bir şeyin ezildiğini duydu ve yere bakınca zeminin kemiklerle kaplı olduğunu, tahta giden yolun iki tarafının da kemiklerle ve kafataslarıyla çevrili olduğunu gördü.

“Kralın huzuruna çıkma istediğiniz onaylandı,” dedi Kral MacGil. “Buna ikinci kere izin verilmez. Güçlü olun. Gözlerinin içine bakın. Sakın başka bir yöne bakmayın. Zaten burada öleceksiniz: Şerefinizle ölmeniz daha iyi.”

Kral MacGil onlara cesaret verir gibi başını sallayınca, Thor yanında diğerleriyle birlikte öne çıktı ve kemiklerden oluşan uzun ve dar yolda krala doğru yürümeye başladı. Yürürlerken yolun iki yanındaki iri arıları andıran egzotik yaratıklar kanatları vızıldayarak başlının yakınlarında uçuştular. Thor yürürken, yaratıklar onu tehdit eder gibi tısladılar.

Thor bir inleme sesi duydu ve etrafına bakınca, mağaranın etrafını boyunlarından, bileklerinden ve ellerinden kocaman demir prangalarla zincirlenmiş yüzlerce insan gördü. Tepelerine dikilmiş, onlara kırbaçlar atan yaratıklar gördü ve insanların çığlıklarını dinledi. Thor onların orada tutsak olmak için ne yaptıklarını merak etti.

Thor oradan asla çıkamayacakmış, sonsuza dek ölüme mahkûm olmadan önce bunun son karşılaşması olacakmış gibi kötü bir hisse kapıldı. Kendisini hazırladı, içine derin bir nefes çekti ve gururla tahta giden yolda yürüyüp MacGil’in söylediklerini hatırladı.

Thor önü baltalı kargılarını aşağı indiren muhafızlar tarafından kesilene dek tahta yaklaşabildiği kadar yaklaştı. Thor orada durdu ve krala baktı.

Kral derin nefes sesleri arasında, her nefes aldığında göğsünden yükselen ve genzinden gelen hırıltı sesler arasında tahtının kollarını kavramış bir halde tepeden ona baktı. Thor gerilemedi ve kararlılıkla orada durup ona bakmaya

devam etti.

Vızıltı sesleri hafifledi, etrafı gergin bir sessizlik kapladı. Thor bunun hayatının en belirleyici anı olabileceğinin farkındaydı ve o anda annesini düşündü, yanında olmasını, ona bu karşılaşmayı atlatacak gücü vermesini diledi.

Thor bir şey demesi gerektiğini hissetti.

“Oğlumu aramaya geldim,” dedi kendine güvendiğini belli eden gür bir sesle. Ölüler Kralı’na bakmaya devam etti.

Kral hafifçe öne kaykıldı, Thor’un gözlerinin içine baktı ve Thor onun parıldayan sarı renkli gözlerinin onu delip geçtiğini hissetti.

“Öyle mi?” diye sordu son derece kalın ve geçmişe ait bir sesle. Ses bütün odada yankılandı ve ağzından çıkan her sözcükle birlikte mağara her hecesini dikkatle dinleyen yaratıkların vızıltısıyla uğuldadı.

“Onu bulacağını nereden biliyorsun?” diye sordu.

“O, öldü,” dedi Thor. “Kendi gözlerimle gördüm. Onu görmek istiyorum. En azından bana bunu fazla görmeyin.”

“Gördün mü*” dedi Kral. Sonra, geriye yaslanıp tavan baktı ve inleyip hırladıktan sonra, boğazından yükselen boğuk bir sesle tahtının kollarını ovuşturdu.

En sonunda, tekrar Thor’a baktı.

“Oğlunun burada olmasını isterdim,” dedi Kral. “Hem de çok. Hatta yardımcılarımı onu bulup öldürmeleri ve buraya getirmeleri için yolladım. Ama ne yazık ki, oğlanın etrafında çok güçlü bir enerji var. Bu görevi başaramadılar. Oğlun hala hayatta.”

Thor KraPın bu sözlerini duyunca umutlandı, ama şok içindeydi ve onu yanlış duyduğunu sandı.

“Guwayne’in ölmediğini mi söylüyorsunuz?”

Kral belli belirsiz, evet der gibi başını salladı ve Thor o anda 291/357

içinin mutlulukla dolduğunu hissetti. Suratında kocaman bir gülümseme belirirken, hayaline bile gelmeyen bir sevinç hissetti. İçinde yeni bir hayatın yükseldiğini, yeni bir yaşama isteğinin kabardığını hissetti.

“Hayatta olması çok yazık,” dedi Kral. “Burada benimle birlikte olan babasını asla göremeyeceği de öyle.”

Thor ona baktı ve birden içinde yaşamak, oranda kurtulmak, Guwayne’i bulup kurtarmak için yeni bir kararlılık belirdi. Guwayne hayatta olduğu müddetçe, Thor orada olmayı istemiyordu.

“Anlamıyorum,” dedi. “Öldüğünü kendi gözlerimle gördüm.” Kral başını salladı.

“Kendi gözlerinle görmüşsün, ama gözlerin seni yanıltmış. Büyük bir ders aldın. Zihninle görmen gerek. Şimdi, bunun bedelini ödemen gerekiyor. Buraya girdin, ama kimse ölüler diyarından çıkamaz. Asla. Artık sonsuza dek burada kölem olacaksınız.”

“Hayır!” diye bağırdı Thor kararlılıkla.

Tüm uğultu durdu ve yaratıklar donakalmış bir halde, şok içinde Thor’a baktı. Belli ki, kimse Kralla o şekilde konuşamazdı.

“Guwayne burada değilse, ben de kalmayacağım.”

Ölüler Kralı dik dik ona baktı.

“Dilini tut, Thorgrin,” diye fısıldadı Kral MacGil ona telaşla. “Şu anda buradasın, benim gibi serbestçe dolaşma hakkını

elde edebilirsin. Ama Kral’ı öfkelendirirsen sonsuza dek işkence odalarından birinde tutsak olur ve kırbaçlanırsın. Şansını zorlama. Dilini tut ve kaderine razı gel.”

“GELMEYECEĞİM!” diye bağırdı Thor büyük bir kararlılıkla.

Thor odaya baktı, ateşlerden birisi sönmek üzereyken ilk kez keskin ucundan siyah granit zemine saplanmış duran muhteşem bir kılıç olduğunu fark etti;

kılıcın kabzası yukarıdaydı ve ışıkta parıldıyordu. Thor'un hayatında gördüğü en güzel kılıçtı ve süslü fildişi kabzası kemiklerden, bunun içinden çıkan siyah renkli keskin tarafıysa granitten yapılmış gibiydi. Üstünde siyah renkli minik elmaslar olan kılıç ışıkta parıldıyor, adeta onu çağırıyordu. Thor Kader Kılıcını eline aldığından beri o tür bir silah görmemişti... Ya da onu bu şekilde çağıran bir silah görmemişti.

"Kılıca bakıyorsun," dedi Kral bunu fark edince. "Asla eline alamayacağın bir şeye bakıyorsun. Bu, efsanelerde sözü geçen Ölüler Kılıcı'dır. Buradan geçen kimse onu tutmayı başaramamıştır. Onu sadece yüce bir kral eline alabilir. Sadece seçilmiş kişi tutabilir."

Thor'dan müthiş bir çığlık yükseldi ve gücünü toplayıp havada sıçrayarak minik muhafızlardan oluşan ordunun üstünden atladı. Doğrudan tahta, Ölüler Kralı'na yöneldi. Kral'ın boğazına erişirken ve korkusuzca onu öldürmek için hedef alırken, muazzam bir savaş çığlığı attı.

Ölüler kralı kılını bile kıpırdatmadı. Tek avucunu yavaşça kaldırdı. Thor birkaç adım ötede görünmez bir duvara çaptığını hissetti ve sert bir biçimde, afallayarak sırt üstü dokuz metre aşağıya düştü.

Şok içinde başını kaldırdı. Her seferinde herkesi ve her şeyi 293/357

yenmesine yardımcı olan tüm gücünü toplamıştı. En karanlık büyücüleri bile o sayede yenmişti.

"Ben senin bildiğin büyücülerden biri değilim, evlat," dedi Kral öfkeyle ona bakarak. "Ben KRALIM!"

Sesi öylesine kükrer gibi çıkmıştı ki, etrafında kayalıklar parçalandı, Thor'un üstüne ufak ufak taşlar yağdı.

"Numaraların bana işlemez. Her ölü ruh parmaklarımın arasından geçer ve sen ölümden daha güçlü değilsin. Seni sonsuza dek burada ölüme mahkûm edebilirim; dahası, aklına hayaline gelebilecek en kötü işkenceleri yapabilirim. Yaratıklar sırf eğlence olsun diye gün boyunca gözlerini oyup yerine takabilirler."

Ufak yaratıklardan coşkulu bir vızıltı ve neşeli sesler yükseldi; bu ihtimale çok sevindikleri belliydi.

Thor apar topar ayağa fırladı ve nefes nefese diğerlerinin yanında durup Kral'a baktı. Davranışlarının neye yol açacağı umurunda değildi; kazanamayacak olsa bile, savaşmaya ve Guwayne için her şeyi yapmaya hazırdı.

Kral öne eğildi ve dikkatle onu incelerken, bakışlarındaki bir şey değişir gibi oldu.

"Senden hoşlandım, evlat," dedi. "Bugüne dek kimse bana saldırmaya kalkışmamıştı. Bunu takdir ettim. Düşündüğümden daha cesursun." Geriye yaslanıp, tahtının kollarını ovuşturdu.

"Ödül olarak, sana bir armağan vereceğim: Buradan kurtulma şansı. Savaşçılardan oluşan lejyonumu yok etmeyi başarırsan, daha önceden hiç yapmadığım bir şey yapacağım: senin için

ölüler kapılarını açacağım ve yukarı gitmene izin vereceğim. Ama kaybedersen, sadece burada tutsak olmayacaksın; sen ve adamların en kötü on cehenneme, akıl almaz işkencelerin yapıldığı bir sonsuzluğa mahkûm olacaksınız. Bugüne dek kimse lejyonumu yenememiştir. Seçim sana ait."

Thor karşısında dimdik duran, uçları alevli baltalı kargılar tutan ve kral'ın emirlerini bekleyen yüzlerce iri yapılı savaşçıya baktı; bir de onların arkasında havada dönüp duran ve vızıltılar saçan sayısız canavara baktı. Kazanma şansının ya çok düşük, ya da hiç olmadığını biliyordu.

Gururla krala baktı.

"Kabul ediyorum," dedi.

Yaratıklar sevinçle vızıldadılar ve Kral ona saygıyla, memnun olduğunu belli eden bir ifadeyle baktı.

"Ama bir şartım var," dedi Thorgrin.

Kral şaşkınlıkla ona baktı.

"Bir şartın mı var?" diye ofladı. "Şartları belirleyecek durumda olduğun söylenemez."

"Bu şart yerine gelmeden savaşmam," dedi Thor kararlılıkla.

Kral bunu düşünüyormuş gibi uzunca bir süre dikkatle ona baktı.

“Neymiş bu şart?” dedi en sonunda.

“Şayet kazanırsak, adamlarımın her birine bir istek hakkı vereceksiniz. Ne istersek de bize bahşedeceksiniz.”

295/357

Kral bir süre ona baktıktan sonra, tamam anlamında başını salladı.

“Evlat, sende aşağıdan gözlemlediğimden çok daha fazlası var. Druidlerin sana sahip olması çok yazık; annen olmasaydı, seni uzun süre önce alırdım. Yanımda olman hoşuma giderdi.”

Thor’un aklına bundan daha tatsız bir şey gelmedi.

En sonunda, Kral iç çekti.

“Pekâlâ!” diye bağırdı. “Rican kabul edilecek kadar cesur! Savaşçılardan oluşan lejyonumu yen, ben de hem gitmenize, hem de her birinizin ayrı ayrı bir istekte bulunmasına izin vereyim. Şimdi, savaş başlasın!” diye kükredi.

Birden, havada müthiş bir vızıltı duyuldu ve Thor dönüp kılıcını çekti. Havada yüzlerce ufak ve çirkin heykelleri andıran yaratığın uçtuğunu, doğrudan onun ve adamlarının üstüne geldiğini gördü. Thor yanındaki kardeşlerinin de kılıçlarını çektiklerini duydu. Yanında yine ConvaPla savaşa girmek onu iyi hissettirdi.

Thor o yaratıklarla yüzleşirken, ateş almış gibi, içi hiç hissetmediği bir kararlılıkla dolmuş gibi hissetti. Oğlu yukarı bir yerlerde hayattaydı ve daha fazla önem verdiği başka hiçbir şey yoktu. Ya bu yaratıkların hepsini yenecekti, ya da bunu yapmaya çalışırken ölecekti.

Thor daha fazla bekleyemedi. Muazzam bir savaş çığlığı attı ve onlara saldırıya geçti. Gücünü yerden havalanmak, kılıcını yüz adam gücüyle savurmak ve peşi sıra kırmızı yaratıkları öldürmek için kullandı. Yaratıkların kanatlarını bedenlerinden ayırırken ve hepsi teker teker yere düşerlerken

dehşetengiz ve cıyak cıyak sesler yükseldi.

Thor üstüne uçan yaratıkların açılıp kapanan çenelerinden ve sivri dişlerinden, kocaman sarı renkli parıltılı gözlerinden sıçrayarak kaçtı. Yere kondu ve derhal dönüp ona ellerindeki alevli baltalı kargılarla saldıran iyi yarı askerlere saldırmaya koyuldu.

Thor hızla etrafında döndü ve adamların kargılarını teker teker ikiye böldü. Askerler dur durak bilmeden saldırıyorlardı ve darbelerinden bazıları hedefini buluyordu. Bir kargının alevli ucu kolunda bir yanık izi bırakınca, Thor bir çığlık attı.

Ama Thor pes etmeyecekti; dönüp onlara kılıcının kabzasıyla vurdu, adamlardan biri başına hücum ederken eğilip kaçtı ve kendi etrafında dönüp bir diğer askeri öldürdü. Güçlerinin tamamını çağırdı, eğitimini ve hayatında öğrendiği tüm teknikleri hatırladı ve kendisini savaşın hızına bırakarak teke tek, darbeye darbeyle karşılık vererek savaştı.

Thorgrin'in dört bir yanında savaşmakta olan kardeşleri de aynı şeyi yapıyorlardı. Conval uzun mızrağıyla öne çıkıp bunu iki askerin boğazına saplarken, kardeşinin arkasında olan Conven gürzünü kardeşine saldıran üç askeri öldürmek için savurdu.

O'Connor yayını kaldırıp bir ok fırlattı ve havadaki birkaç ufak canavarı aynı anda öldürdü; yaratıklar daha kardeşlerine saldırmaya fırsat bulamadan sinekler gibi yere düştüler.

Matus ucu topuzlu mızrağıyla öne fırladı, bunu salladı ve etraflarında geniş bir alanı boşaltarak göklerden üstlerine pike yapan yaratıkların ve ellerinde kargılar bulunan iri yarı askerlerden birkaçını öldürdü.

Reece Selese'yi güvene almak için Kral MacGil'le birlikte geriye 297/357

itti, kılıcını çekip kendisini hiç düşünmeden karmaşanın ortasına attı; kılıcını sağa sola savurarak düşmanları öldürdü. Savaşarak Thor'un yanma ulaştı ve onun farkında olmadığı birçok ölümcül darbeyi kılıcıyla engelledi. Thor da onun bu yardımlarına kendi kılıcını etrafa savurarak Reece'in boğazına alevli bir kargının saplanmasını engelleyerek karşılık verdi. Thor kargıyı kılıcıyla iterek titreyen kollarıyla geri tutarken, Reece suratını neredeyse tütsülemek üzere olan alevlerin sadece bir i,ki santim ötesinde olduğunu hissedebiliyordu. Nihayet, Reece bacağını geriye atıp askere savurdu ve ThorTa birlikte üstüne çullanıp ona aynı anda kılıçtan geçirdi.

Elden karmaşanın arasında iki saplı savaş baltasıyla daldı ve her seferinde iki askeri öldüren sert darbeler savurdu. Canavarlardan biri pike yapıp EldenTn sırtına kondu; yaratık ona sivri pençelerini saplarken, Elden acı içinde haykırdı. Indra sapanım çıkarıp nişan aldı ve yaratık sivri dişlerini EldenTn boynuna geçirmeden önce onu kocaman, siyah renkli bir taşla vurmayı başardı. Sonra, peş peşe üç tane daha taş fırlattı ve kargılarını EldenTn böğrüne saplamadan önce birkaç yaratığı daha öldürdü.

Ama yaratıklar güçlüydü ve sürekli olarak akın akın geliyorlardı; Thor ve arkadaşları bu ilk başarılarından sonra giderek yorulmaya başladılar. Matus ucu topuzlu mızrağını savurdu, ama mızrağın ucu yaratıklardan birinin kargısına dolanınca, yaratık mızrağı Matus'un elinden almak için çekiştirdi ve onu savunmasız bıraktı. Kral'ın askerlerinden biri daha öne çıktı ve kargısıyla Matus'un kolunu kesti. Matus acı içinde bağırdı.

Canavarlar da akın akın geliyordu; O'Connor yayını onlara çevirdi ve biri bunu elinden kaparken, üç tanesi de arkadan omzuna kondular. İçlerinden biri boynunu ısırdı. O'Connor bağırarak dizlerinin üstüne düştü; kollarını sallayarak arkaya uzandı ve çaresizlik içinde onları üstünden atmaya çalıştı.

Elden baltasını kocaman bir daire çizerek savurdu ve yaratıklardan birini ikiye böldü... Ama bunu yapınca, sırtı savunmasız kaldı ve bir başka canavar kargısını yanlamasına savurup Elden'ın sırtına indirdi. Metalin yan tarafı sırtına saplandı ve silahın uç kısmı ikiye ayrıldı. Darbeyle acı içinde kalan Elden dizlerinin üstüne yığıldı.

Indra öne çıktı ve Elden'ın işini bitirmesine fırsat kalmadan boğazına bir dirsek atıp Elden'ı kurtardı; ama yaratıklardan biri onun üstüne inip bileğinden ısırınca, sapanım düşürüp acı içinde kolunu tuttu.

Etrafı kuşatılmış olan ve Thor'un yanı başında can başla savaşan Reece kılıcını her yana savurup darbeleri savuşturuyordu, ama her yöne yetişemediğinden, çok geçmeden savunmasız kaldı ve bir kargı böğrüne saplanınca acıyla haykırdı.

Etrafı tamamıyla çevrilmiş olan Thor gözlerine terler akarken, dört bir yana öfkeyle kılıcını savuruyor, sağındaki solundaki yaratıkları öldürüyor, canını kurtarmak için savaşıyordu. Ama hızı kesilmeye, nefes almakta zorlanmaya başlamıştı. Ne kadar çok yaratık öldürürse öldürsün, beş tanesi daha karşısında bitiveriyordu. Yaratıkların vızıltıları kulaklarında çınlıyordu ve

etrafındaki savunma zayıflarken yaratıklar ona mümkün olan her yönden saldırıyordu.

Thor savaşırken bile bunun kazanamayacağı bir savaş olduğunu biliyordu. Yakında sonsuza bir ıstırap ve işkence cehennemine tutsak olacağını biliyordu.

Bir asker Thor'un kör noktasından saldırıp kargısını salladı ve Thor'un elindeki kılıcı düşürmesine neden oldu. Kılıç siyah granit zemine büyük bir şangırtıyla düştü ve Thor bu sefer sırtına bir dirsek darbesi aldı. Afallamış ve savunmasız bir dizlerinin üstüne yıkıldı ve her yanı çevrildi.

Thor o karmaşada gözlerini yumdu ve bir an için huzur hissetti. Hayatının sona ermek üzere olduğunu hissederken, içindeki daha derin bir yere sığındı. Annesini, Argon'u, ona öğrettikleri tüm becerileri ve güçleri hissetti ve içinden bunun bir başka sınav daha olduğunu hissetti. Çok daha zorlu bir sınavdı. Tüm bunları aşabilmesi için bu sınava maruz kaldığını biliyordu. Ama her ne kadar imkânsız gözükse de, bunları aşabileceği kadar derinlerine inecek güce sahip olduğunu da hissediyordu. Orada, ölüler diyarında, yeraltında. Evren hala evrendi ve hala onun üstünde hâkimiyet kurabilirdi. Bir kez daha gücünü reddettiğini biliyordu.

Birden, bir farkındalığa vardı:

Ölümden daha yüceyim. Sadece ölümü seçersem ölürüm. Yaşamayı gerçekten istediği takdirde de asla ölmem. Bütün ölümler aslında intihar.

Bütün ölümler aslında intihar.

Thor aniden avuçlarında, gözlerinin arasında bir sıcaklığın yayıldığını hissetti ve daha önce hiç hissetmediği muazzam bir güçle ayağa kalktı. Yirmi adım yukarı sıçradı ve üstüne doğru gelen kargılardan kıl payı kurtuldu; baltalı kargılar başlarının üstünden geçip askerlerin diye tarafına düştü.

Thor kendisini yerde, kılıcın yanında buldu... Ölüm Kılıcı yanı başındaydı. Kayalara saplanmış halde duran kılıca bakınca, bunun gücünü hissetti. Kader KılıcTm kullandığı zamanki gibi hissetti. Kılıcın ona ait olduğunu ve aslında her zaman ona ait olmuş olduğunu hissetti. Hayatında birden fazla özel silahı, daha nicelerini kullanacağını hissetti.

Thor öne uzandı ve var gücüyle haykırarak Ölüler Kılıcı'nın fildişi kabzasını

sıkıca kavrayarak sertçe çekti.

Kılıcın kımıldadığını fark edince şaşırdı. Yer yarılıyormuş gibi bir ses çıktı, taş zemin ikiye ayrılmaya başladı, zangırdadı ve kılıç ağır ağır yerden yükseldi.

Thor kılıcı zafer kazanmış gibi havaya kaldırdı, gücünün içine dolduğunu ve onunla bir olduğunu hissetti. Gücünün sonsuza olduğunu, ölümden bile güçlü olduğunu hissetti.

Sonra, Ölüler Kralı tahtından kalktı ve ona şok ve hayret içinde tepeden baktı.

Thor dönüp canavar lejyonlarının arasına dalarak, hiç olmadığı kadar büyük bir hızla kılıcını dört bir yana savurmaya koyuldu. Kılıcın ağırlığına rağmen onu yavaşlatmak yerine daha hızlı kıldığını, adeta tek başına ve kolunun uzantısıymış gibi hareket ettiğini hissetti. Kendisini yaratık üstüne yaratığı keserken, peş peşe askerleri öldürürken ve adeta orada değillermiş gibi onları biçerken buldu. Hepsini teker teker zeminde ve havada kılıcıyla öldürürken, etraflarında çığlıklar yükseldi. Grup grup askeri haykırışlar arasında gerisin geriye bir lav çukuruna itti. Askerler ona baltalı kargılarıyla saldırırken, darbeleri kılıcıyla engelledi; kılıç öylesine güçlü bir silahtı ki, kargıları incecik dallarmış gibi ikiye ayırdı. Thor aynı anda kendi etrafında döndü ve tek bir darbeyle bir düzine kadar askeri öldürdü.

Thor vahşi bir savaş çığlığıyla canavarlardan geriye kalanlara saldırdı, kılıcını var gücüyle savurarak ve giderek hızlanarak daha güçlükle seçilen bulanık bir görüntü oluşturdu ve bir dört bir yandan saldıranları öldürdü. Omuzları artık yorgun değildi... Artık kimsenin onu yenemeyeceğini hissediyordu.

Çok geçmeden, kendisini orada tek başına ve rakipsiz bir halde buldu. Neler olduğunu anlayamamıştı. Her yer sakindi. Zemin cesetlerle kaplıydı ve savaşacak hiçbir şey kalmamıştı.

Thor kalbi gümbür gümbür atarak orada durup tahtın karşısına dikildi.

O sessizlikte, Ölüler Kralı suratında kasvetli bir ifadeyle ve şaşkınlıkla ona bakıyordu.

Thor olanlara inanamıyordu.

Kazanmıştı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Darius gün batınımda ateşin başına oturmuş, yara içindeki sızlayan sırtını eğmiş duruyor, hiç hissetmediği kadar büyük bir acı hissediyordu. Sırtının derisi yüzülmüş gibiydi ve nefes almak, hareket etmek ve oturmak bile canını yakıyordu. Dray ona sadık bir halde yanında oturuyor, inliyordu; başını Darius'un kucağına koymuş, yanından ayrılmayı reddediyordu. Darius ona ufak ufak yiyecek parçaları verdi, ama Dray üzüntüsünden yemek istememişti. Darius dişlerini sıktı ve Loti yanma çömelip sırtına bir parça merhemlere batırılmış nemli bir kumaş koyarken ve acısını elinden geldiğince dindirmek için bir süredir yaptığı gibi derisinin üstünde gezdirirken inledi. Loti bunu yaparken, Darius onun gözlerinin dolduğunu fark etti ve kendisini ne kadar suçlu hissettiğini gördü.

"Bunu hak etmedin," dedi Loti. "Benim davranışlarım yüzünden acı çektin."

Darius başını salladı.

"Asıl bizim tüm davranışlarımız yüzünden sen acı çektin," dedi. "İmparatorluğa tek başına karşı çıkmak zorunda kalmamalıydın. Erkek kardeşin ve bizler için yaptığın ley şerefli bir davranıştı; benim senin için yaptığımsa tek bir şeydi."

Loti onun yaralarını ovarken ve elinin tersiyle gözyaşlarını silerken, alçak sesle ağladı.

"Şimdi ne olacak?" dedi. "Bunu ne uğruna yaptık? Sabahleyin geri dönecekler. Beni alıp, hepimizi sakat bırakacaklar. Daha da kötüsü... Hepimizi öldürecekler."

Darius anlayışla başını salladı.

"Seni almalarına izin vermeyeceğim. Herkesin hayatını kurtarmak için seni onlara teslim etmelerine izin vermeyeceğim."

"O halde, hep birlikte öleceğiz."

Darius kasvetli, ciddi bir ifadeyle ona baktı.

"Belki de öleceğiz," dedi. "Ama bundan daha kötü şeyler yok mu? En azından,

birlikte öleceğiz.”

Darius onun ifadesinden ne kadar duygulandığını, ona ne kadar sadık ve minnettar olduğunu gördü.

“bugün benim için yaptıklarını asla unutmayacağım. Asla. Ömrümün sona dek. Kalbimin tamamı senin. Yarın birlikte ölsek de ölmesek de öyle, anladın mı? Ben şeninim. Seni bu andan sonsuza dek seveceğim.”

Loti öne eğilip onu öptü. Darius da ona uzun ve anlamlı bir öpücükle karşılık verdi ve kalbinin daha hızlı attığını fark etti. Loti geri çekildiğinde, gözleri dolmuştu ve Darius onun samimi olduğunu görebiliyordu. Loti’nin öpücüğü yaralarının acısını dindirmişti; her şeyi baştan yapacak olsa tüm acıya ve ıstıraba rağmen yine yapardı.

Köy borazanı çaldı ve köyün dört bir yanındaki insanlar Darius ve Loti’nin etrafına toplandı. Büyükler Meclisi ve yüzlerce köylü geldi. Darius havadaki gerilimi hissedebiliyor, hepsi orada dolanırken, yüksek sesle homurdanırken, birbirleriyle tartışırken, havadaki çaresizlik hissine karışan panik dolu ifadelerini görebiliyordu. Haksız değillerdi... Ne de

olsa, bu dünyadaki son geceleri olabilirdi. Ertesi gün, onları bir sakat kalma veya yıkım dalgası bekliyordu ve bu konuda yapabilecekleri çok az şey vardı.

Borazan tekrar çaldı ve köylüler reisleri Bokbu öne çıkarken sessizleşti. Bokbu ellerini havaya kaldırıp karşılarında durdu. Sert bir ifadeyle Loti’yle Darius’a baktı.

“Davranışlarınız halkımızın hayatını tehlikeye attı,” dedi ağır ağır, kasvetli bir sesle. “Ama bunun artık bir önemi kalmadı. Asıl önemli olan, vermemiz gereken karar,” dedi onlara bakarak. “Şafak söktüğünde, ne yapacağız? İnfaz mı edileceğiz, sakat mı bırakılacağız?”

Kalabalıktan sesler yükseldi ve köylüler birbirleriyle tartışmaya başladılar.

“Sakat kalmayı her zaman ölüme tercih ederiz!” diye bağırdı birisi.

“Ben sakat bırakılmak istemiyorum!” diye seslendi Raj. “Önce ölürüm!”

Sesler yine yükseldi; herkes bu konuda farklı düşünüyor gibiydi ve kimse mutlu

değildi. Darius sakat kalmakla bile karşı karşıya olan köylülerin direnmediğine, hep birlikte savaşmayı istemediğine çok şaşırdı. Daha ne olması gerekiyordu? Ruhları o kadar feci mi ezilmişti?

“Bu, bir seçim değil,” dedi köy büyüklerinden biri kalabalık yavaş yavaş durulurken, “herhangi birisinin verebileceği bir karar. Dehşet verici, hepimiz için geçerli olan bir lanet.”

Köylüler derin bir sessizliğe ve üzüntüye boğuldu ve uzunca bir süre etrafta rüzgarın sert sesi duyuldu.

“Bir seçeneğimiz var!” diye bağırdı birisi. “Kızı onlara teslim edebiliriz!”

Bazı köylüler buna alçak sesle tezahürat ettiler.

“Hepimizi tehlikeye attı!” diye bağırdı adam. “Yasayı çiğnedi. Suçlu o. Bedelini de onun ödemesi gerek!”

Kalabalıktan tartışma sesleriyle birlikte buna destek veren bağırışlar geldi. Darius halkının birbirine bu kadar ters düşmesine, Loti’yi teslim etmeye o denli istekli olmasına şaşırdı.

“Bir başka seçenek daha var!” diye bağırdı bir diğer köy büyüğü ellerini kaldırıp insanları susturarak. “Kızı teslim edip, hayatımızı bağışlasınlar diye yalvarabiliriz. Belki de insafa gelirler. Belki de bizi sakatlamaz ve öldürmezler.”

“Belki ikisini de yapmalı gerekir!” diye bağırdı birisi daha kalabalıktan.

Yine tezahürat sesleri geldi ve kalabalık bir kez daha gergin, uzun ve yoğun bir biçimde mırıldanmaya koyuldu... Ta ki Bokbu ayağa kalkıp ellerini havaya kaldırana dek. Herkes saygıyla ona baktı ve en sonunda meydan sessizleşti.

Bokbu hafifçe öksürdü ve ciddi, otoriter ve dikkatleri üstüne toplayan bir tavırla durdu.

“Sadece bu kızın davranışları yüzünden, tüm köyümüz içinden çıkılması imkansız bir durumda kaldı,” dedi bağırarak. “Tabii ki ölümü kabul edemeyiz. Her zamanki gibi, İmparatorluğun bize layık gördüğü hayatı kabullenmekten başka çaremiz yok. Suçluyu onlara vermemiz gerekiyorsa, bunu yapmak zorundayız.

“buna çok üzüldüğüm halde, bazen genelin iyiliği için bir kişinin feda edilmesi gerekir. Başka bir çıkış yolu göremiyorum. Bu cezayı kabullenmemiz gerek. Hepimiz sakat kalacağız, ama ölmeyeceğiz. Hayat her zamanki gibi devam edecek.”

Kalabalık sessizliğini korurken, yine hafifçe öksürdü ve dönüp bakışlarını Darius’a dikti.

“Yarın şafak vaktinde, İmparatorluğun emrettiği gibi yapacağız; Darius sen de onların istediği gibi kötümüzü temsil edecek ve teklifimizi onlara söyleyeceksin. Kızı teslim edeceksin, hepimiz cezamızı kabul edeceğiz ve hayatımıza devam edeceğiz. Artık bu konudan söz edilmeyecek. Köy büyükleri kararlarını söylediler.”

Bokbu elini uzatıp asasını içi boş bir kütüğe vurdu ve her zaman önemli bir kararı belirten o iyi bildikleri sesi çıkardı. Bunun anlamı kararın değiştirilemeyeceği ve tartışılamayacağıydı.

Köylüler teker teker dağılıp çaresizlik içinde evlerine gitti. Darius’un arkadaşları, Raj, Desmond ve Luzi birkaç diğer erkek kardeşiyle birlikte yanma geldiler. Darius şoktan uyumuş bir halde oturuyordu. Halkının Loti’ye ve ona bu şekilde ihanet ettiğine inanamıyordu. Ölümden mi korkuyorlardı? Acınası önemsiz hayatlarına sıkı sıkı tutunmak için o kadar mı çaresizlerdi?

“Onu teslim edemeyiz,” dedi Raj. “Bu şekilde ölemeyiz.”

“Ne yapacağız?” diye sordu Luzi. “Savaşacak mıyız? On bin adama karşı mı?”

Darius arkasına bakınca, kız kardeşi Sandara’nın yanında beyaz insanların kraliçesi Gwendolyn’le ve erkek kardeşleriyle birlikte yanlarına doğru geldiğini gördü. Sandara’nın ve Gwendolyn’in endişeli olduğunu fark etti. Darius Gwendolyn’e bakarken, onun bakışlarından bir savaşçı olduğunu ve en büyük umutları olduğunu anladı.

“Yaraların ne durumda, kardeşim?” dedi Sandara. yanma gidip endişeli bir ifadeyle yaralarını inceledi.

“Yaralarım derin,” dedi Darius imalı imalı. “Ama kırbaç darbeleri yüzünden değil.”

Sandara ona baktı ve ne demek istediğini anladı.

“Savaşamazsın,” dedi. “Bu sefer olmaz.”

“Sen burada yaşamadın. Senelerdir yoksun Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Halkımızın neler çektiğini anlamıyorsun.”

Sandara başını eğince, Darius kendisini kötü hissetti; ona o kadar sert davranmak istememişti. Ama çaresizliğe kapılıyor, dünyaya öfkeleniyordu.

Darius dönüp endişeyle ona bakmakta olan Gwendolyn’e baktı.

“Ya siz, leydim?”

Gwendolyn merakla ona baktı.

“Hemen bizden ayrılmayı mı planlıyorsunuz?”

Gwendolyn duygudan yoksun bir şekilde ona bakınca, Darius onun bu kararı dikkatle düşündüğünü anladı.

“Gidip gitmeme kararı size ait,” dedi, “kurtulmak için hala bir şansınız var. İmparatorluk burada olduğunuzu bilmiyor.

Tabii, Büyük Hiçlik’te ölürsünüz, ama en azından bu da bir şans. Öte yandan... Bizlerin hiçbir seçeneği yok. Ama sizler burada kalırsanız ve bizimle birlikte savaşırsanız, bizim şansımız çoğalır. Size ve adamlarınıza, zırhlarınıza ve çeliklerinize ihtiyacımız var. Siz olmadan, hiçbir şansımız yok. Bize katılacak mısınız? Savaşacak mısınız? Bir kraliçe olmayı mı, bir savaşçı olmayı mı tercih ediyorsunuz?”

Gwendolyn teker teker ona, Sandara’ya ve Kendrick’e baktı, ama Darius ifadesinden ne düşündüğünü anlayamadı. Gwendolyn son derece dalgındı ve Darius onun ne büyük acılar çektiğini görebiliyordu. Halkının geleceğini bir kraliçe olarak düşündüğünü görebiliyor, vermesi gereken karara imrenmiyordu.

“Özür dilerim,” dedi Gwen en sonunda çatlak ve hüzünlü bir sesle. “Size yardım edebilmeyi isterdim. Ama bunu yapamam.”

Gwendolyn gün batarken mağaralara doğru giderken, herkesin gergin olduğu,

havada panik hissedilen köy meydanından geçti ve içi karmakarışık duygularla kaplandı. Öte yandan, Sandara'nın halkını, başlarına gelecek berbat şeyleri düşündü ve yüreği onlar için parçalandı. İmparatorluğun ne kadar gaddar olabileceğini biliyordu... Bunun bizzat deneyimlemişti. Tabii ki, içinden gelen ilk şey yardımlarına koşmak, insanlarını savaşa dahil etmek ve onların amacı, özgürlüğü için hepsinin hayatını feda etmek geçiyordu.

Ama bir yandan da artık bir kraliçeydi. Babasının kızı olan o genç kız değildi, halkına karşı sorumlulukları bulunan bir kraliçeydi. Hepsi ona saygı duyuyordu ve hayatları ona bağlıydı. Gwen onlar adına yanlış kararı alamazdı. Ne de olsa, onların hayatını ne hakla bir başkasının hayatı için feda edebilirdi? Bunu yapsa, ne biçim bir kraliçe olurdu?

Gwen halkının çok fazla acı çektiğine şahit olmuştu ve kendisi de çok acı çekmişti. Halkı bir diğer savaşa atılmayı, hayatlarını memleketlerinden o kadar uzakta, bu tozlu köyde vermeyi hak ediyor muydu? Köylüler sabahleyin kendilerinden sayıca çok kalabalık bir düşman ordusuyla karşılaşacak, hepsi sakat bırakılacak veya daha kötü şeylere maruz kalacaklardı. Gwen bir savaşçı olarak değil ama bir lider olarak yapması gereken doğru şeyin ne olduğunu biliyordu: Halkını şafak söker sökmez toparlayacak ve onları tam aksi yöndeki Büyük Hiçlik'e doğru götürecekti. İkinci Halka'yı bulabilmek için o uzun yolculuğa başlayacaklardı. Bu, bir hayalden ibaret olabilirdi, bunu da biliyordu. Büyük Hiçlik'te hepsi ölebilirdi, ama en azından bir hedefleri olur, bir başka hayat kurmaya çalışırlardı. Bir anda ölüme gitmezlerdi.

Kendisi, bir birey, Gwendolyn olarak yapmak istediği şeyin aksine, Kraliçe olarak görevinin gerektirdiği şey bu değil miydi? Halkını korumak değil miydi?

Yüreği köylüler için parçalandı. Amaçlarına inanıyordu ve bu onun da paylaştığı bir amaçtı. Ama köylüler bile kendi aralarında bölünüyorlardı ve savaşacak cesaretleri yoktu. Çok azı savaşçı ruha sahipti... Darius'un haricinde çok az kişi öyleydi. Gwen onların yerine istemedikleri bir savaşa girebilir miydi?

"Kraliçe olarak, karşılaşacakları o kötü sonu düşünüyor olamazsın herhalde/' dedi Aberthol yanına gelip. "Evet, iyi insanlar. İyi yürekli ve adilane kişiler..."

"Bizi buraya kabul ettiler."

Aberthol evet der gibi başını salladı.

“Doğru,” dedi. “Ama onlar bizim için savaşa girmiyorlar. Bizim de onlar için savaşmak gibi bir zorunluluğumuz yok. Zaten o savaşı kazanamayız. Bu, onlara bir savaşta değil, ölümde katılmaya yönelik bir davet olur. Bunlar son derece farklı durumlar, leydim. Baban bunu asla kabul etmezdi. Halkının tamamını feda eder miydi? Bu insanların istemediği ve kazanamayacağı bir savaşa girer miydi?”

Yürümeye devam ederlerken, aralarına huzurlu bir sessizlik çökerken, Gwen bu sözleri düşündü.

Kendrick ve Steffen da yanında yürümeye başladılar. Onların da bir şey demesine gerek yoktu: Gwen suratlarındaki şefkat ifadesinin farkındaydı. Zor bir karar vermenin ne demek olduğunu7 gayet iyi biliyorlardı. Dahası, bunca zaman sonra, birçok yer gördükten sonra, Gwendolyn’i çok iyi tanıyorlardı. Bu kararın ona ait olduğunu biliyorlar, işine karışmıyorlardı.

Ama Gwendolyn’i daha da çok üzen şey de buydu. Durumun her iki yanını da görebildiği halde, aklı karışıktı. Keşke Thor ejderhalarıyla birlikte yanında olsaydı diye düşünüyordu... o zaman her şey farklı olurdu. Eski dostu Ralibar'ın ufukta belirmesi, o tanıdık gürlemesiyle alçalıp onu uzun bir gezintiye çıkarması için neler vermezdi.

Ama Ralibar orada değildi. Gelmeyecekti. Gwen bir kez daha tek başınaydı. Daha önceden birçok kere yaptığı gibi, bu dünyada kendi yolunda ilerlemesi gerekecekti.

Bir sızlanma sesi duyunca aşağıya baktı ve Krohn’un ayaklarının dibinde yürüdüğünü görüp orada olduğu için rahatladı.

“Biliyorum, Krohn. İlk sen saldırırdın. Tıpkı Thor gibi. Bu yüzden seni çok seviyorum. Ama bazen kazanmak için beyaz bir leopar yavrusundan daha fazlasına ihtiyacımız olur.”

Mağaraların girişine kadar gittiler ve Gwen durup tepelere, Argon’un uyuduğu ufak mağaraya baktı. Steffen ve Kendrick de durup oraya baktılar.

“Siz devam edin,” dedi Gwen. “Birazdan yanınıza gelirim. Oraya tek başıma çıkmam gerek.”

İki adam başlarını sallayıp anlayışla uzaklaştılar. Gwen de aksi yöne ilerledi. Güneş batarken, son ışıkları tepeleri okşuyordu. Dönüp yukarı doğru, ona yanıt verebileceğini bildiği ve zor zamanlarda her zaman huzur vermeyi başarmış tek kişiye gitti.

Tepeye tırmanırken, arkasından birisini geldiğini hissetti ve Krohn'u yanında gördü.

"hayır, Krohn, geri dön."

Ama Krohn inledi ve peşinden ayrılmadı. Gwen onun fikrini değiştirmeyeceğini biliyordu.

Argon'un yattığı mağaraya varana dek tırmandılar. Gwen mağaranın girişinde durdu. Argon'un ona yardım edebilmesi için dua etti. Son birkaç seferdir onu ziyaret ettiğinde, Argon ona yanıt vermemişti ve hala bilinci yerine gelmemişti. Gwen onun o gün yanıt verip vermeyeceğini bilmiyordu, ama vereceğini umuyordu.

Alacakaranlık çökerken, son ışık da gökte parıldadı ve iki aydan ilki tepeye yükseldi. Gwen çorak olduğu halde güzel olan kırlık alana uzun uzun baktı ve dönüp ufak mağaraya girdi.

Argon orada, o ufak mağara da aynı istediği gibi yatıyordu. Havada yoğun bir enerji hissediliyordu; Gwen küçüklüğünde senelerce komada kalan bir teyzesi olduğunu hatırlıyordu. Mağaradaki hava da aynen öyleydi.

Gwen yanma gidip çömeldi. Uzanıp eline elledi; Argon'un eli soğuktu. Onun elini tutarken, kafasının her zamankinden daha karışık olduğunu ve onun tavsiyelerine daha çok ihtiyaç duyduğunu hissetti. Yanıtlar alabilmek için neler vermezdi.

Krohn yanma gelip inleyerek Argon'un suratını yaladı, ama Argon kıpırdamadı bile.

"Lütfen, Argon," dedi Gwen yüksek sesle, onu duyabileceğinden emin olmadan. "Bize geri dön. Bir seferlik geri gel. Bana yön göstermene ihtiyacım var. Burada kalıp bu insanların yanında savaşayım mı?"

Gwen uzunca bir süre bekledi; aradan o kadar çok süre geçti ki onun yanıt

vermeyeceğini sandı.

Tam gitmek üzereyken, şaşkınlıkla Argon'un elini sıktığını hissetti. Argon tek gözünü açıp ona baktı; gözü hafifçe parıldadı.

"Argon!" dedi Gwen yoğun duygular arasında ağlayarak. "Yaşıyorsun!" "Pek sayılmaz," diye fısıldadı Argon.

Gwendolyn boğuk da olsa onun sesini duyduğuna çok sevindi. Argon yaşıyordu. Ona geri dönmüştü.

"Argon, lütfen, bana yanıt ver," diye yalvardı. "Aklım çok karıştı."

"Sen bir MacGil'sin," dedi Argon en sonunda. "MacGil krallarının sonuncususun. Memleketi olmayan bir halkın liderisin. Halka'nın son umudusun. Halkını kurtarmak senin elinde."

Argon yine bir süre sustu. Gwen onun devam edip etmeyeceğini bilemedi ki Argon en sonunda devam ederek onu şaşırttı.

"Ama bir halkı halk yapan şey yaşadıkları topraklar değil, içinde atan kalptir. Uğruna yaşamak ve ölmek istedikleri şeydir. Büyük Hiçlik'in ötesinde topraklar, güvenli bir liman ve muhteşem bir şehir bulabilirsiniz. Ama bunun için neyi feda edeceksiniz?"

Gwen orada çömelmiş bunları dinlerken, Argon'un sözlerinin ağırlığına kapıldı ve daha fazlasını söyleyeceğini umarak bekledi. Ama Argon konuşmadı. Yine sus pus kesildi, gözlerini yumdu ve Gwen onun başka bir şey demeyeceğini anladı.

Krohn başını Argon'un göğsüne koyup inlerken, Gwen çömelmiş vaziyette düşüncelerine daldı ve ani bir esinti mağarayı doldurdu.

Bunun için neyi feda edeceksiniz?

Hangisi daha önemli diye düşündü: Şeref mi, hayatta kalmak mı?

Godfrey ormanlık alanın kenarında yanında Akorth, Fulton, Merek ve Ario'yla durmuş kapıları izliyor, sert şarap zihnini bulandırdığı için düzgün düşünmeye çalışıyordu. Orada dururken, milyonuncu kere nasıl içeri gireceklerini

düşündü. Bir göreve gitmeye gönüllü olmanın kolay olduğunu biliyordu; asıl zor olan görevi yerine getirmekti. Keşke kendisi gönüllü olabilse de başka birisi görevi tamamlasa diye düşünüyordu.

“Bütün gün burada bekleyecek miyiz?” diye sordu Akorth.

“Yoksa şu askerlere gidip, içeri girebilir miyiz diye soracak mıyız?” dedi Fulton.

“Belki hazır sorarken onlara çiçek de veririz,” dedi Akorth. “Eminim ki işe yarar.”

“Onları her zaman sayıca alt edebiliriz,” dedi Fulton.

“Doğru,” dedi Akorth. “Ben sağdaki otuz askeri alayım, sen de soldaki otuzu hakla.”

Gülüştüler.

“Hepiniz kesin sesinizi,” dedi Godfrey.

Şarapla ve kulaklarında çınlayan şakalaşmalarla, bir türlü kafasını toparlayamıyordu. Odaklanmaya, düzgün düşünmeye gayret ediyordu. Oraya girmeleri gerekiyordu ve artık dışarıda daha fazla bekleyemezlerdi. Ama nasıl gireceklerini bilemiyordu. Güç kullanmak asla tercih ettiği yol değildi ve zaten o durumda saçma olurdu.

Godfrey orada durmuş bütün olasılıkları ve muhafızları kandırma yollarını düşünürken, uzaktan at toynaklarının sesini duydu.

Döndü ve arkalarında kala, kapılara giden yola baktı; uzakta bir köşeyi dönen ve bir toz bulutunun arasında beliren kocaman bir köle konvoyu gördü. Birer atla çekilen arabalar birbiri ardına geldi; İmparatorluk ustabaşlarından oluşan ufak bir ordu arkasındaki upuzun zincirlere ve prangalara burulmuş yüzlerce köleyi Volusia’ya getiriyordu. Karmakarışık bir insan geçit töreniydi ve kölelerin sayısı askerlerden bir hayli fazlaydı.

Birden, Godfrey’in aklına bir fikir geldi.

“Buldum,” dedi heyecanla konvoya bakarak.

Herkes şaşkın birer ifadeyle önce ona, sonra konvoya baktı.

“Kölelerin arasına gizleneceğiz,” dedi.

Godfrey bir kapının gıcırdayarak açıldığını, demirin ağır ağır kaldırıldığını duydu ve asma köprünün alçaltılıp şehir kapılarının açılmaya başladığını gördü. Bunun bekledikleri fırsat olduğunu anladı.

“Şurada ağaçların yolla birleştiği yeri görüyor musunuz?” Herkes dönüp o yöne baktı.

“En arkadaki köleler,” dedi. “Ben işaret verince, koşarak oraya gideceğiz. Aralarına karışacağız. Başlarını ve çenelerinizi önünüze eğin ve kölelere mümkün olduğunca yaklaşın.”

Godfrey arkadaşının gözlerinin içine baktı ve nereden geldiğini bilmediği bir gücün içine dolduğunu hissetti; bir an için, korkularını bir kenara atmayı başardı ve ona bir erkek olarak baktı. Bir söz vermişti ve bunu yerine getirecekti.

“O zaman ölürüz,” demekle yetindi.

Godfrey kendi sesinin bir hükümdarın ve bir komutanın otoriter sesi gibi çıktı fark etti ve babasının sesini andıran bir biçimde konuşması onu da şaşırttı. Bir kahraman olmak öyle bir şey miydi?

Konvoy geçti, suratına kadar tozlar havalandı ve prangaların sesleri çınladı. Vagonlar birkaç adım ötede olduğundan, adamların terini, atların ve korkunun kokusunu hissedebiliyordu.

Godfrey kalbi hızla atarken orada durdu ve bir ustabaşının tam önünden geçişini izledi. Birkaç saniye daha bekleyip bunu yapacak cesareti lup olmadığını düşündü. Dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti.

“ŞİMDİ!” dediğini duydu.

Godfrey harekete geçip diğerlerinin ve ağaçların önüne fırladı; nefes almaya çalışırken kalbi gümbür gümbür atıyor, ter gözlerini yakıyor ve boynundan aşağı süzülüyordu. O anda, her zamankinden de çok keşke daha formda olsaydı diye düşündü.

Konvoyun en arkasına koşup kölelerin arasına daldı ve onların şaşkın bakışları altında aralarına karıştı. Neyse ki hiçbir bir şey demedi.

Godfrey diğerlerinin peşinden gelip gelmeyeceklerini bilemiyordu; nereyse gelmeyeceklerini, kaçıp ormana sığınacaklarını ve bu çılgınca görevi reddedeceklerini düşünüyordu.

Godfrey arkasına bakıp da diğerlerinin de geldiğini, kölelerin arasına karışmak için yanma sığıştıklarını görünce şaşırdı. Hepsi de onun talimatlarına uyarak başlarını eğmişti ve kalabalık gurubun arasında fark edilmeleri güçtü.

Godfrey kısacık bir an için başını kaldırınca, sivri ve yüksek demir kale kapılarının, o kocaman şehir kapılarının açıldığını gördü. Kalbi hızla atarken yürüdü ve altından geçti. Her an yakalanacağını, durdurulacağını düşünüyordu.

Ama bir şey olmadı. Birkaç saniye içinde şehir duvarlarının diğer tarafına geçtiklerini görüp şaşırdı.

Arkalarında demir demire çarptı ve kapılar muazzam bir sesle kulaklarında çınlayarak kapandı. Godfrey başardıklarını anladı.

İmkânsızı başarmışlardı.

Ama artık geri dönüş yoktu.

Alistair Halka’nın üstündeki bulutların arasına girip çıkarak uçan ejderhanın üstünde düşmemek için kaygan pullarını sıkıca tutarak ilerliyordu. Oraya nasıl gittiğini anlamamıştı, ama ejderha alçalmaya başlayıp bulutların arasından çıkınca ve ona kuş bakışı bir manzara sununca bağırdı.

Aşağıya baktığında, memleketini, sevgili Halkasını görünce dehşet içinde kaldı. Orası eskiden bildiği gibi bir yer değildi. Alevler içindeki Halka’nın her yanı yanıyor, dumanlar göklere uzanıyordu.

Alistair nereye baksa yangın gördü.

Birden, alevler gözden kayboldu.

Alistair alçalırken, alevler yerine küller, molozlar ve yıkıntılar gördü. Halka bir çorak diyara dönüşmüştü. O çok sevdiği Kraliyet Sarayı’nın üstünden

uçtuğunda, tek bir duvarının bile sağlam kalmadığını gördü.

Kırlık alanın üstünden uçmaya devam ettiler ve Alistair Romulus'un milyonlarca birliğinin sistematik bir biçimde ilerlediğini, Halka'nın her köşesini ele geçirdiğini gördü. Sevdiği ve tanıdığı herkes ölmüştü. Bir zamanlar onun için son derece tanıdık olan her şey yok edilmişti.

"Hayır!" diye bağırdı.

Ejderha ani bir hareket yaptı ve Alistair dengesini yitirdi. Çığlıklar atarak baş aşağı aşağıdaki yanık topraklara kollarını

Alistair bağırarak uyandı. Nefes nefese, nerede olduğunu anlamaya çalışarak yatakta doğruldu.

Şafağın ilk ışıklarında, yavaş yavaş bunların sadece bir rüya olduğunu fark etti. Lüks kraliçe odasında, kaliteli ipek çarşafları olan kuştüyü bir yatakta güvendeydi. Erec de güven içinde yanında yatıyordu, ama onun sesine uyanmıştı. Erec de doğruldu.

"Ne oldu, leydim?" diye sordu.

Alistair yatağın yanma oturdu, alnının buz kesip terlediğini hissederek başını salladı. Rüyası son derece gerçek gibiydi. Fazlasıyla gerçek gibiydi.

"Sadece bir rüya, lordum."

Yataktan kalkıp ipekli sabahlığını girdi ve dalgalanan perdelerin arasından açık hava balkonuna çıktı.

Dışarıda durdu, içine ılık okyanus havasını çekti ve anında rahatladı. Dik yamaçlardan, sıra sıra tepelerden, göz alabildiğince uzanan asma bahçelerinden, yamaçlara dikilmiş tomurcuklanmış ağaçlardan oluşan muhteşem manzaraya baktı. Havadaki keskin portakal tomurcukları kokusunu içince çekince, kendisini tıpkı vatanındaki gibi hissetti. Dünyada hiçbir şeyin ters gidemeyeceğini, orasının kâbuslarını silecek güce sahip olduğunu hissetti. Oranın değişik bir havası vardı; güneşin denize vuruşu ve her şeyi ışıl ışıl yapması dünyaya muhteşem bir görünüm katıyordu.

Ama bu sefer ne kadar denese de kâbusu aklından atamadı. Bir rüyadan ötesi

gibiydi... Bir mesaj gibiydi. Bir vizyondu.

Alistair kanat sesleri ve bir cıyaklama duyunca, başını kaldırdı ve bir şahinin pike yaptığını görerek şaşırdı. Pençelerinde rulo edilmiş ufak bir parşömen mesaj olduğunu görebiliyordu.

Alistair gümüş el zırhını taktı, balkonda ilerleyip kolunu öne uzattı; şahin onu gördü ve alçalıp bileğine kondu.

Alistair kuşlun pençesine bağlı mesajı alıp onu geri yollamak için kolunu kaldırdı. Orada durup mesaja baktı; açmaya korkuyordu. İçinde kötü bir his vardı ve mesajda yazılanları okumak istemiyordu.

Erec de balkona çıkıp yanma geldi ve durdu.

Alistair parşömeni ona uzattı.

“Sen açmak istemiyor musun?” dedi Erec.

Alistair başını salladı. Gördüğü kâbustan sonra, bunun onlara Halka’nın yok olduğunu haber veren bir mesaj olduğuna emindi. Vizyonu bunu ona açıkça göstermişti; mesajı okumasına gerek yoktu.

Erec ruloyu açıp okuduğunda, Alistair onun hayret dolu yumuşak bir ses çıkardığını duydu.

Dönüp ona bakınca, Erec’in ifadesi bilmesi gereken her şeyi söylüyordu.

“Ne yazık ki kötü haber, leydim,” dedi Erec. “Halka yok edilmiş. Romulus’un adamları orayı istila etmiş.

Kardeşlerimiz de kaçmışlar. Sürgüne gitmişler. Açık denizi aşıp İmparatorluğa gitmişler. Bu mesaj Gwendolyn’den. Şahin

denizi aşmış. Gwendolyn yardım istiyor.”

Alistair etrafa baktı ve içini müthiş bir çaresizlik sardı. Haberi tahmin etmişti, ama yine de bunları duymak ona acı veriyordu. Bu mesajın ne anlama geldiğini biliyordu: Hepsinin hayatını sonsuza dek değiştirecekti. Tabii, oradan bir önce ayrılmak ve halklarının peşinden gitmeleri gerekecekti.

“Thorgrin’den haber var mı?” dedi ağabeyini düşünerek.

Erec başını salladı.

Alistair beğeniyle manzaraya baktı ve oradan ayrılacak olmak yüreğini parçaladı. Denizi aşarak uzun bir yolculuğa çıkacaklarını hissediyordu... İşin daha da kötüsü, bir daha geri dönemeyebilirlerdi.

Alistair aşağıdaki düğün hazırlıklarına baktı ve orada kalacak olsalar ne kadar güzel bir tören olurdu diye düşündü. Orada Kraliçe olurdu ve hayatlarını barış ve huzur içinde geçirirlerdi. Birçok çocukları olurdu ve onları o güzelim yerde büyütürlerdi. En sonunda, karmaşa ve mücadele dolu bir hayatın ardından huzura kavuşmuş olurdu.

Ama bunları yaşamak yerine, yolculukla, savaşla, tehlikeyle ve mücadelelerle dolu bir hayata atılmak üzereydiler. Alistair içine derin derin nefes çekti ve başını sallayarak bunları düşünmemeye çalıştı.

Nihayet, gözyaşlarını tutmaya çalışarak ve sert bir ifadeyle başını sallayarak Erec’e döndü.

“Bunu zaten biliyordum, lordum.”

“Biliyor muydun? Nasıl?”

“Bir rüya gördüm. Bir kâbus. Daha ziyade bir vizyon gibiydi.”

“hazırlık yapmamız gerek,” dedi Erec kararlılıkla ufka bakarak. Sesi o anda bile bir savaş komutanı gibi çıkıyordu. “Onlara derhal yardım etmeliyiz.”

Alistair evet anlamında başını salladı.

“Evet, etmeliyiz.”

Erec ona bakınca, ifadesi yumuşadı.

“Üzgünüm,” dedi alçak sesle onun gibi düğün hazırlıklarına bakarak. “Başka zaman evleniriz. Bir başka yerde.”

Alistair yine gözyaşlarını tutarak tamam der gibi başını salladı ve Erec elini

tutup öperken ona gülümsedi.

Erec arkasını dönüp sabahın o ilk ışıklarında kararlılıkla yeni hayatlarına doğru yürüdü. Alistair ardından baktı ve kendisi için hayal ettiği hayatın artık mümkün olmayacağını anladı. Hayat bir daha asla aynı olmayacaktı.

*

Alistair her sabah izlediği yolda, soğuk taş zeminde çıplak ayak yürüdü; yol çok güzel bir portakal bahçesine açılıyor, kraliyet alanından yansıtma havuzlarına giderken ağaçlar onu gizliyor ve mahremiyet veriyordu. Erec filosunu toparlamaya gitmişti; her şeyini toparlayıp oradan gitmeden önce çok az vakit kalmıştı... Oradaki son anısının güzel olmasını istiyordu. Platoların arasında gizli olan kaynarcalara baktı ve o adaya veda etmeden önce içlerinden birinde son bir kez yıkanmak istedi.

Güneş adaların üstünde yükselirken hava ılınıyordu; Alistair ağaçların arasından ağaçların gizlediği bir yamacın kenarındaki ufak ve ücra bir platoya varırken güneş parıl parıl parıldıyordu. İpekli sabahlığını çıkarıp küçük kaynarcaya girdi.

Doğal kaynak suyunda yüzerken ve bir yamacın kenarında suda süzülürken, tüm ada, yamaçlar, masmavi ışıltılı deniz ve sonsuz gökyüzü sere serpe karşısında duruyordu. Kuşlar tepesinde cıvıl cıvıl ötüyor, dallar sallanıp hışırdıyordu. Alistair yüzerken, oradaki, hayatında hiç olmadığı kadar huzur bulduğu o yerdeki her anının keyfini çıkarıyordu.

Tanrıya ağabeyinin, tüm halkının güvende olması için dua etti. Onlara vaktinde ulaşabilmek ve içinde bulundukları zorlu durumlardan kurtarabilmek için dua etti.

Orada yüzerken, her zamanki gibi derin bir huzura kavuşmaya çalıştı. Ama o gün,i aklında onca dert yüzünden bunu başaramadı.

Sudan çıktı ve sabahlığını giymeye hazırlanıyordu ki, birden taş zeminde dururken tereddüt etmesine neden olan bir şey gördü. Suya eğilmiş geniş, beyaz renkli bir aşil ağacının yapraklarını gördü ve kayınvalidesinin ona ne söylediğini hatırladı: Bu ağacın yaprakları ona hamile olup olmadığını söyleyebilirdi.

Alistair ağacın yapraklarına neden o anda baktığını bilemiyordu, ama içinden bir

güç onu ağaca gitmesi için dürtüyordu. Erec'le birlikte olalı sadece bir ay geçmişti ve hamile olma ihtimalinin düşük olduğunu biliyordu. Ama yine de deneyip öğrenmek istiyordu.

Alistair ağaca giderken kalp atışlarının hızlandığını hissetti; beyaz renkli iri yapraklardan birini kopardı ve kayınvalidesinin söylediği gibi göğsüne koydu. Avucunu yaprağın üstüne koyup on saniye onu öylece tuttu; yaprak tenini serinletti. Sonra, yaprağı aldı ve ışığa tuttu. Hamileyse yaprağın sarı renge bürünmesi gerekiyordu.

Yaprağın hala bembeyaz olduğunu görünce, hayal kırıklığına uğradı.

O kadar kısa sürede bunu denemesinin aptalca olduğunu biliyordu, ama yine de endişelenmeye başlamıştı: Bir çocuğu olacak mıydı? Onu Erec'e daha da yakınlaştırması için bundan daha çok istediği bir şey yoktu.

Alistair yaprağı taşa koydu ve hızla giyinip saçlarını ensesinde sıkıca topladıktan sonra gitmeye hazırlandı. Tam ormanlık alana girecekken, son bir kez dönüp yaprağa baktı.

O anda donakaldı. Taşın üstündeki yaprağın gözlerinin önünde renk değiştirişini şaşkınlıkla izledi.

Yaprağa gitti, titreyen ellerle tekrar ışığa tuttu. Bunu yaptığında, bedeni şok içinde kaskatı kesildi.

Hamileydi.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Volusia şafağın ilk ışığı penceresinden içeri süzülürken gözlerini açtı ve Çatlak Prens'in kollarında olduğunu, yanağını onun göğsüne yaslamış yattığını fark etti. İpekli örtülerin altında, her ikisi de çıplaktı. Onun kral yatak odasında, dört direkli lüks yatağında, hayatında hissettiği en muhteşem şiltenin üstünde uyumuşlardı. Nerede olduğunu fark ederken, irkilerek doğruldu ve derhal dikkat kesildi.

Her şeyi bir anda hatırladı; prensle yatmak birlikte olduğu tüm erkeklerle yaşadıklarından farklı bir deneyim olmuştu. Adam öylesine deliydi ki, giysilerini çıkarmasını sağlamak saatler sürmüştü ve çoğu zaman Volusia'ya direnmişti.

Ama en sonunda, bir noktada Volusia onu ele geçirmiş, sahip olmuştu. Birlikte oldukları zamanın bir saniyesi bile hoşuna gitmemişti. Ama onun hoşuna gittiğini görmüştü ve önemli olan da buydu. Hayatındaki tüm erkeklerin olduğu gibi, prens de onu hedefine götürecek bir adımdan ibaretti. Güç basamaklarına gerekli olduğu gibi tırmanırdı; öz annesini öldürmesi veya bin erkekle yatması gerekse bile. Hiçbir şey onu engelleyemezdi.

Hiçbir şey.

Volusia zihninde bir düğmeyi kapatma, kendisini içinde bulunduğu ortamdan ayrı tutma ve uzaklara götürme becerisine sahipti. En kötü düşmanıyla yatmasını veya sırf eğlence olsun diye birisine işkence etmesini sağlayan şey de bu soğuk tarafsızlıktı. Çatlak prens zalim ve sadist bir adamdı, ama aynı zamanda deliydi. Ama Volusia'da dengini bulmuştu:

Volusia yaptıkları anlaşmayı, onunla yattıktan sonra prense onu öldürmesi için nasıl yemin ettiğini hatırladı. Bunu düşünürken de gülümsedi. Yeminler etmeye bayılırdı.

Bunları tutmamaya daha da çok bayılırdı.

Volusia yatakta doğrulurken, prens de gözlerini açıp doğruldu. Ona baktı ve Volusia ona döndüğünde bu sefer bakışlarında farklı bir şey gördü. Daha önceden görmediği aklı başında bir ifade vardı; adeta deliliği bir anda geçivermişti.

"Leydim," dedi prens.

Ses tonu Volusia'yı şaşırttı. Anlaşılır ve sakindi; daha önceki gibi tuhaf bir çılgınlık hissi vermiyordu.

"Bana bir şey yaptın," dedi prens. "Seninle yatmak... nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum. Eskisinden farklı hissediyorum. Sesler duymuyorum. Sakin hissediyorum. Normal hissediyorum. Bir zamanlar olduğum gibiyim."

Volusia kalkıp sabahlığını girdi ve şaşkınlıkla ona baktı. Prens de kalkıp sabahlığını giyerken, hareketleri önceki gün sergilediği tüm garip davranışlardan yoksundu. Volusia'nın etrafında dolandı, ellerini tuttu ve suratına baktı. Volusia afallamıştı. Bu da bir başka çılgınlık işareti miydi? Yoksa prensin içinde gerçekten de bir şeyler değişmiş miydi?

Böylece olacağını hiç tahmin etmemişti... Üstelik Volusia'nın bir şeyleri önceden tahmin edememesi nadir görülen bir durumdu.

"Bana hayatımı geri verdin/' dedi prens tatlı ve yumuşak bir sesle ellerini tutarak. "Yaşamayı istememi sağladın."

Volusia prensin gözlerine baktı ve gerçekten de farklı bir adam gördü. Nutku tutulmuştu; ne yapması gerektiğini bilemiyordu.

"Leydim, burada benimle kal," dedi prens. "Yanımda ol. Seni kraliçem yapmama izin ver. Seni le üstünde tutarım. Kocaman ordularım var. Sana dilediğin gibi birliklerimi de veririm. Ne istersen senin olacak. Gönlünden ne geçerse. Sadece yanımda kal. Lütfen. Sana ihtiyacım var."

Volusia prens eğilip onu öpmeden önce yine gözlerinin içine baktı. Prens zihin açıklığını yansıtan yumuşak bir biçimde öptü onu. Volusia'nın aklından bir sürü şey geçti; olayların ne şekilde gelişeceğini düşündü.

Uzaktan hafif bir şarkı söylendiğini duydu. Ses giderek arttı ve prens gülümseyip kemerli açık hava balkonuna döndü.

"Halkım," dedi. "Güne böyle başlarlar... Simimi şarkı gibi söylerler. Bana taparlar. Yanımda kalırsan, sana da taparlar."

Prens onu alıp nazikçe geniş balkona çıkarıp tırabzanlara götürdü. Volusia aşağıya bakınca, yükseklerde oldukları için midesi alt üst oldu. Aşağıdaki avluda elleriyle dizlerinin üstüne çöküp başlarını eğmiş, prensin simini, mırıldanan binlerce insan vardı.

"Maltolis! Maltolis!" diyorlardı.

Prens gülümseyip ona baktı.

"Ben de senin gibi şehrimin ismini aldım."

Volusia manzaraya baktı ve onun haklı olduğunu fark etti: Halkı gerçekten de onu bir tanrı olarak görüyordu. Ona tapınıyorlardı. On binlerce insana ve kendisinin sahip olabileceğinden çok daha büyük bir orduya sahipti.

Prens ona döndü.

“Birleşip imparatorluğu birlikte yöneteceğiz,” dedi.

Volusia ona gülümsedi ve eğilip öptü.

El ele tutuştular ve onlara çılgınlar gibi tezahürat yapan halka birlikte döndüler. Volusia onun teklifini kabul ederse, her şeyin yoluna gireceğini biliyordu. İmparatorluğu yönetmek için ihtiyaç duyduğu her şeye sahip olabilecekti.

Ama orada dururken, içinde bir şeylerin kıpırdandığını hissetti. Bir öfke hissiydi. İmparatorluğu onunla birlikte yönetmek istemiyordu. Bir orduyu da öyle. İmparatorluğun ona verilmesini istemiyordu. Hayatındaki her şeyi kendisi alarak sahip olmuştu. Güç kullanarak. İradesinin gücüyle. İki eliyle. Çılgının teki olsun olmasın, bir erkeğin aşkını veya onunla birleşmeyi istemiyordu. Sevilmek istemiyordu... Ne bir erkek, ne de bir başkası tarafından. Hem aşk isteyecek olursa, bunu kendisi bulurdu.

“Teklifin çok cömert, lordum,” dedi ona dönüp. “Ama bir şeyi unutuyorsun.”

“Nedir?”

Volusia ani bir hareketle kolunu arkasına götürüp onu sırtından tuttu ve hiç beklenmedik bir biçimde var gücüyle onu kafa üstü balkondan aşağı fırlattı.

Binlerce insan, Maltolis çığlıklar içinde, kollarını sallayarak kafa üstü düşerken dehşet içinde kaldı. Maltolis en sonunda feci bir sesle otuz metre aşağı çakıldı.

Boynu anında kırıldı ve bir kan birikintisinin içinde can verdi.

“Ben yüce Tanrıça Volusia’yım,” dedi Volusia gururla prensin cansız bedenine. “Gücü kimseyle paylaşmam.”

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Thorgrin elindeki Ölüler Kılıcından hala kanlar damlarken ve kral'ın ölü yaratıkları ayaklarının dibinde cansız yatarken Ölüler Kralı'nın karşısında duruyordu. Thor zafer kazandığı için uyuşmuş gibiydi.

Kral tahtından kalktı ve hayret dolu bir ifadeyle ona baktı.

"Günün birinde geleceğin söylenmişti/' dedi Thorgrin'e bakarak. "Karanlığı yenen adam olacağın söylenmişti. Kılıcı tutabilecek kişi. Druidlerin Kralı."

Kral ona dikkatle bakarken, Thor ne yanıt vereceğini bilemedi. Gerçek olabilir miydi? Günün birinde gerçekten de Druidlerin kralı mı olacaktı?

"Sana bir Kral olmanın nasıl bir şey olduğunu anlatayım," dedi kral. "Yalnız olmak demektir. Yapayalnız."

Thor kalbi savaşmaktan hala hızla atarken ona baktı ve bu sözleri idrak etmeye çalıştı. Etrafına bakınınca, adamlarının yaralı olduğu halde hala hayatta olduklarını fark edince rahatladı.

Dediklerini hatırlayarak Kral'a döndü.

"kapıları açacağınıza söz vermiştiniz. Yaratıklarınızı yenersem, bizi serbest bırakacağınıza söz verdiniz."

Kral'ın suratında kocaman bir gülümseme belirince, ifadesi tuhaflaştı. Suratında milyon tane kıvrım ve kırışıklık oluştu.

332/357

"Bir Kral her zaman verdiği sözleri tutmaz," dedi gülerek, o kalın sesi duvarlara çarpıp yankılanarak. Sesi Thor'un kulaklarını acıttı.

Thor hayal kırıklığı hissetti. Kılıcını daha sıkı tuttu ve tam yanıt verecekken Kral devam etti.

"Ama bu durumda, verdiğim sözü tutacağım. Gerçi bu o kadar da kolay değil.

Ölüler Diyarı bir bedel talep eder. Buradan öylece çıkıp gidemezsiniz. Buraya yedi kişi girdiniz ve her çıkış ,için bir bedel ödenmesi gerek. Ödeyeceğiniz bedel yedi iblis olacak."

"Yedi iblis mi?" dedi Thorgrin buna bir anlam veremeyerek. Bunları duymak hoşuna gitmedi.

Kral döndü ve tam o sırada saf taştan yapılmış kocaman gizli bir kapı mağarada açıldı. Taş kapı taş zemine sürtünerek ağır ağır açılırken kulak tırmalayıcı bir ses çıktı ve ardında ucu sivri demir kapılar belirdi. Bunların ardında, Thor mor renkli engin bir gökyüzü, okyanusun üzerinde batmakta olan güneşi gördü; rüzgârın uğultusunu duydu ve içeri buz gibi bir esintinin dolduğunu hissetti.

"Kapıların ardında yukarıdaki dünya var," dedi Kral. "O değerli dünyanıza geri döneceksiniz, ama aynı zamanda yedi iblisi de dünyaya götüreceksiniz. Bu iblisler sizleri, her birinizi asla bilemeyeceğiniz bir zamanda ve yerde istila edecek. Her bir iblis toplam yedi trajedi yaratacak. Hem de bunları en az beklediğiniz bir zamanda. Bu trajediler sizi yok edebilir... Ya da sevdiğiniz birisini sizden alabilir. Hala gitmek istiyor musunuz?"

Thor diğerlerine baktı. Hepsi hayretle ona bakıyorlardı. Thor 333 /357

tekrar her biri iki adım genişliğindeki, parlak kırmızı bir ışıltı saçan devasa demir kapılara baktı ve birer canavarı andıran yedi kapkara gölgenin birden belirip havaya süzüldüğünü ve serbest kalmayı bekliyormuş gibi başlarını tekrar tekrar kapılara çarptıklarını gördü.

Thor Guwayne'i, Gwendolyn'i, yukarıdaki dünyada tanıyıp sevdiği herkesi ve oraya onun için inmiş olan kardeşlerini düşündü. Kendisi için değilse bile, geri kalan herkes için geri dönmesi gerektiğini biliyordu. Bedeli ne olursa olsun.

"Bedeli kabul ediyorum," dedi.

Kral ifadende yoksun bir halde ona bakıp en sonunda başını salladı. Adamlarına kapıları açmalarını işaret etti, ama Thorgrin bundan önce öne çıkıp seslendi:

"Ya siz? Bana bir söz verdiniz. Yaratıklarınızı yenersem, her birimizin bir ricasını yerine getireceğinizi söylediniz."

Kral dikkatle ona baktı.

“Evet, söz verdim. Senin isteğin nedir?”

Thor kralın gözlerinin içine baktı ve elinden gelen tüm ciddiyetle karşısında durdu.

“Siz Ölüler KralTndan oğlumu almamanızı istiyorum. Onu en azından kollarıma alana, gözlerine bakana ve kavuşana dek ölmesine izin vermeyin. İstediğim tek şey bu.”

Kral bunu biraz düşünüp bir süre sonra başını salladı.

“İsteğini kabul ediyorum.”

Kral sonra O’Connor’a döndü.

“Seninki nedir?”

O’Connor yanıt verdi: “Ölmeden önce kız kardeşime kavuşmak istiyorum. Birbirimizi tekrar görene dek onu almamanızı istiyorum.”

Kral tamam der gibi başını sallayıp Matus’a baktı.

“Ben de kız kardeşime kavuşana dek onu benden almamanızı istiyorum.”

Elden öne çıktı.

“Babama kavuşmak istiyorum.”

“Ben de halkıma,” dedi Indra.

Kral döndü ve geriye kalan son iki Lejyon askerine baktı: Reece ve Conven.

Reece kasvetli bir ifadeyle krala baktı. “Selese’nin buradan çıkmasına izin vermenizi istiyorum. Benimle gelmesine izin verin. Onu özgür bırakın. Yaşayanların dünyasına geri dönsün.”

Ölüler Kralı dikkatle onu inceledi.

“Hiç bu tür bir istek gelmemişti,” dedi. “Zor bir istek. Yaşayanların dünyasına geri dönerse, eskisi gibi olamaz. Çünkü insan bir kere öldü mü, gerçek anlamda asla yaşayamaz.”

“Bunun için her şeyimi veririm,” dedi Reece Selese’nin elini 335/357

sıkı sıkı tutarak.

“Sen de bunu mu istiyorsun?” dedi Kral Selese2ye.

Selese de Reece’in elini tutarken, gözyaşları arasında başını salladı.

“Tekrar Reece’le birlikte olabilmek için her şeyimi veririm.”

Uzun süren bir sessizlikten sonra, Ölüler Kralı başını salladı.

“Pekâlâ. Yaşayanların dünyasına geri döneceksin. Şimdilik. Tekrar karşılaşacağımızdan emin olabilirsin.”

Kral son olarak gururla öne çıkan Conven’e döndü.

“Ben de erkek kardeşimin serbest kalmasını ve bizimle yaşayanların dünyasına geri dönmesini istiyorum.”

Kral ciddi ciddi başını salladı.

“Bu, mümkün değil.”

Conven öfkelendi.

“Ama Selese’nin dönmesine izin verdiniz!”

“Selese’nin geri dönebilmesinin tek nedeni, hayatının bir başkası tarafından alınmamış olması. Ama kardeşin bir cinayete kurban gitti. Ne yazık ki geri dönemez. Ne şimdi, ne de başka bir zaman. Zamanının geri kalanını burada geçirecek.”

Conven kardeşi Conval’a bakarken gözleri doldu ve sonra tekrar Ölüler KralCna baktı.

336/357

“O halde, isteğimi değiştiriyorum!” diye bağırdı. “Kardeşimle birlikte burada kalmama izin vermenizi istiyorum!”

Thorgrin da diğerleri gibi dehşetle ona baktı.

“Conven, böyle bir şeyi isteyemezsin!” dedi Thor telaşla diğerleri de yanma gelirken.

“İstememeksin!” dedi Reece.

Conven hepsinin elini geri itip, gururla öne çıktı.

“Şayet kardeşim serbest kalamayacaksa, ben de serbest olmayacağım. Bunu tekrar istiyorum!”

Conval Conven’ın kolunu tuttu.

“Conven, bunu yapma. Bir gün yine birlikte olacağız.”

Conven ciddi ve kararlı bir ifadeyle ona baktı.

“Hayır, kardeşim. Şimdi birlikte olacağız.”

Kral uzun uzun, dikkatle onlara baktı ve nihayet kararını verdi: “Bir kardeşin sevgisi kolay kolay dinmez. Zamanından önce burada olmak istiyorsan, bunu kabul ediyorum. Burada kalabilirsin.”

Kral başını salladı ve birden devasa kapı yukarı doğru yükselmeye başladı. Ağır ağır, giderek daha da yükseldi ve karşılarına kan kırmızı bir gökle kaplı açık hava çıktı. Kapı yeteri kadar yükseldiğinde, gölgeleri andıran yedi iblis dışarı uçtu ve tüyler ürpertici bir biçimde çığlıklar attı. Bir anda yedi farklı yöne uçtular.

Thor ve diğerleri kapıya kadar gidip karşılarındaki dünyaya, sere serpe alacakaranlığa ve temiz havaya baktılar. Thor aşağı bakınca, engin okyanusu gördü ve dalgaların ta aşağıda bir yerlere çarptığını duydu.

Reece Selese’nin elini tutmuş, diğerleriyle birlikte yanında duruyordu. Arkasına bakınca, Conven’in kardeşinin yanında, hüzünle onlara baktığını gördü; ama bir yandan da, nihayet huzura ermiş, dünyada bulamadığı mutluluğu bulmuş gibiydi.

Thor dönüp ona sıkıca sarıldı, Conven de aynı şekilde karşılık verdi.

Teker teker hepsi gözlerinde yaşlarla ona sarıldı; Lejyon kardeşlerini, daha ilk baştan beri onlarla birlikte olan adamı geriye bırakmanın acısını hissettiler.

Thor gözlerinin içine bakarak omzunu sıktı.

“Bir gün, yine birlikte olacağız.”

Conven evet der gibi başını salladı.

“Evet, olacağız. Ama umarım yakın bir zamanda olmaz.”

Thor dönüp engin göğe baktı ve teknelerinin aşağıdaki dalgaların arasında sallandığını gördü. Yakıdan tekrar denize açılacaklarını ve Gwendolyn’i, Guwayne’i ve halklarını aramak için okyanusta ilerleyeceklerini biliyordu. Çok geçmeden, onlara kavuşacaklardı.

Başını kaldırdığı anda, uzakta uçan yedi iblisin kapkara gölgelerini gördü.. Gölgeler alacakaranlığa karışıp yedi farklı

yöne uçuyor, dünyayı örtmeye hazırlanıyordu. En sonunda, gözden kayboldular. Thor onların attığı son çığlığı da duyduktan sonra düşündü: Bu dünyaya ne saldım?

Guwayne havada bulutların arasında uçarken, kendisi gibi bir bebek ejderhanın onu nazikçe tutan pençelerinin arasında olduğunu hissederken göğe baktı. Ejderhanın cıyaklamaları günlerdir olduğu gibi bir şekilde onu rahatlatmıştı. Sonsuza dek öylece uçabileceğini hissediyordu.

Guwayne o ejderhanın karnına, boynuna, çenesine, çırptığı kanatlarına ve ışıkta parıldayan pullarına büyülenmiş bir halde bakarken, tüm zaman ve yer mevhumunu, tün dünyasını yitirmişti. Ejderha onu nereye götürürse götürsün, sonsuza dek onunla birlikte uçabileceğini hissediyordu.

Guwayne ejderhanın yavaş yavaş daha da çok alçaldığını hissetti. Ejderha onu aldığından beri ilk kez alçalıyorlardı. Hafifçe döndüklerinde, Guwayne aşağıdaki sonsuza okyanusu gördü.

Ejderha bulutların arasından alçalmaya devam etti ve yola çıktıklarından beri Guwayne ilk kez karayı gördü: Etrafı bir hiçlikle çevrili, ufak ve daire biçimli bir adaydı. Okyanustan dimdik, düzgün bir biçimde yükseklere doğru çıkmış

olan adanın etrafı denizden fırlayan bir gayzeri andıran dik kayalıklarla çevriliydi. En tepesindeyse alçalmak üzere oldukları geniş bir plato vardı.

Ejderha alçalırken çığlıklar attı ve en sonunda yavaşlayıp kanat çırparak hızını kesti.

Ejderha tan durmak üzereyken, Guwayne aşağı baktı ve orada parlak sarı cüppeli, sarı sakallı, elinde ortasında ışıl ışıl tek bir

elmas bulunan parıldayan altından bir asa olan yabancı bir adam görünce bağırdı. Ama korkudan değil, sevgiden bağırmıştı. Adamı o anda görmüş olmak bile onu rahatlatmıştı.

Ejderha durdu, kanatlarını çırptı ve indirdi. Adam yanlarına gelirken, ejderha hemen Guwayne'i onun kollarına bıraktı.

Adam Guwayne'i dikkatle kollarına aldı, pelerinine sardı ve Guwayne yavaş yavaş ağlamayı kesti. Bu adamın kollarında kendisini güvende hissediyordu; adamdan muazzam bir gücün yayıldığını ve onun sıradan bir insandan fazlası olduğunu hissediyordu. Adamın patlak kırmızı gözleri vardı ve doğrulurken asasını göklere kaldırmıştı.

Bunu yaptığında, gök gürledi.

Gizemli adam onu sıkıca tuttu ve Guwayne onun gözlerine bakarken çok ama çok uzun süre orada olacağını hissetti.

Gwendolyn halkının oluşturduğu uzun konvoyunun başında, şafak vakti çölde ilerliyordu. Onları köyden uzaklaştırıyor, V Büyük Hiçlik'e doğru götürüyordu. Kendrick, Steffen,

Aberthol, Brandt ve Atme ardında, Krohn'sa yanında ilerliyordu. Hep birlikte mağaralardan yavaş yavaş dağın tepesine doğru yürürlerken, batıya ve kuzeye, engin ve bomboş bir çöle baktılar.

En tepeye vardıklarında, Gwendolyn bir an için durdu ve mora ve kırmızıya bürünmüş öğe baktı. İlk güneş doğuyordu ve belki de hiç var olmayan bir yere gidecekleri uzun bir yolculuk onları bekliyordu. Dönüp aksi yönde ve ta aşağıda kalan, sabahın erken saatlerinde sessiz ve hareketsiz olan köye baktı. Çok geçmeden İmparatorluğun geleceğini biliyordu. Köy kuşatılacaktı. Herkes yok

edilecekti.

Dönüp Halka'dan kurtulmuş olan kendi halkından geriye kalan o çok sevdiği insanlara baktı. Biraz ötesinde kucağında Gwen'in ejderhanın ateşinden kurtardığı kız bebeği taşıyan Illepra vardı. Bebek sabahın ilk ışıklarında ağlıyor, sessizliği bölüyordu. Gwen şöyle düşündü: Bu bebeğin hayatını koruyamayacaksam onu ne diye kurtardım? Ama bunun hemen ardından bambaşka bir şey düşündü: Şayet bu bebeğin hayatı yiğitlikle dolu olmayacaksa, yaşamasının ne anlamı var?

Gwen bütün gece uyanık kalmış, verdiği kararı sıkıntıyla düşünmüştü. Köylüler onu oradan gitmeleri için teşvik etmişti; kendi halkı da gitmek istemişti. Vakit gelip çatmıştı. Vicdanen halkını mutlak bir ölüme sürükleyemezdi. Kraliçeler

öyle yapmazdı.

Ama Gwendolyn yamacın tepesinde durup ileriye bakarken, içinde bir şeyler kıpırdandı. Bir şey onu çağırıyordu. Bunun köklerinin, atalarının, damlarında kana kanlarının sesi olduğunu hissetti. MacGil Krallarının yedi neslinin de onunla birlikte olduğunu, kulağına fısıldadığını biliyordu. Gitmesine izin vermeyeceklerdi.

Halkına karşı bir görevi ve sorumluluğu vardı; onları güvenli bir yere ulaştırması gerekiyordu. Bir kraliçe olarak bir halkı idare etmek bu anlama geliyordu.

Ama bir Kraliçe olarak bir diğer sorumluluğu daha olduğunu fark etti. Şeref için. Yiğitlik için. Halkının en iyi yönlerini ortaya çıkarmalıydı. Halkının kim olduğunu tanımlamalıydı. Ölümle karşılaştıklarında bile... Belki de en çok o durumda bunu yapmalıydı. Ne de olsa, en önemli an buydu.

Babasının sesinin kulaklarında çınladığını duydu:

Günün birinde seni acı içinde bırakacak bir seçimle karşılaşacaksın. Mantıkla düşünen aklının her zerresi seni tek bir yöne çekecek, ama ideallerin apayrı bir yöne götürecek. İşte tüm mesele o acı. Bir Kraliçe olarak hükümdarlık yapmanın anlamını esas o zaman anlayacaksın.

Gwen dönüp arkasına baktı ve engin kırlık alandaki ufacık köyde köylülerin uyanmaya başladıklarını, şafakla ve kesin bir ölümle yüzleşmeye hazırlandıklarını gördü. Gururla uyanmışlardı. Korkusuzca.

İleriye baktı ve ufukta patlamaya hazır bir fırtınayı andıran, gözün alabildiğince uzanan İmparatorluk birlikleri gördü.

Bir kez daha aşağıdaki köylülere bakıp seçimini düşündü, ardında yürüyen ve o yol ayrımında bekleyen halkını düşündü. Sonra, şunu fark etti: Evet, halkına yön göstermek bir Kraliçe'nin göreviydi, ama ruhlarına da yön göstermesi gerekirdi. Ruhlarına bir beden vermesi gerekiyordu. Halfanın ruhuysa asla kaçmamaya dayanıyordu. Asla pes etmemeye. Zorlu bir durumda olanlara asla sırt dönmemeye.

Bir başkasının zarar görebilme pahasına elde edilecek emniyetin hiçbir anlamı yoktu.

Gwen köye, ufka, yaklaşmakta olan İmparatorluk ordusuna baktı ve verebileceği tek bir karar olduğunu anladı:

"Herkes geri dönsün," dedi Kendrick'e.

Gwen dönüp aksi yönde ilerlemeye, dağdan köye ve İmparatorlu ordusuna doğru inmeye başladı. Halfana yön gösterdi ve sürüsünü tanıyan bir çoban gibi onların peşinden geleceğinden emin adımlarla ilerledi.

Ölüme gittiklerini biliyordu. Ama bunun pek bir önemi kalmamıştı. Herkes ölürdü... Ama herkes gerçek anlamda yaşamazdı.

Artık en önemli şeyin şan ve şerefe doğru gitmeleri olduğunu biliyordu.

Darius şafak sökerken köyde kardeşleriyle, köylülerle, yanında Loti ve Dray'le birlikte duruyordu; köy büyüklerinin hepsi etrafındaydı. Karşısındaki manzaraya baktı: İmparatorluk olanca gücüyle yaklaşıyor, yüzlerce asker zertaların üstünde onlara doğru geliyordu. Bedel ödeme günü gelmişti.

Darius hala yaralı olan ve ona acıdan mahveden sırtına ve içinin bomboş olduğunu hissetmesine rağmen orada dikildi. Köyünün ondan istediği şeyi biliyordu. Bütün gece ıstırap içinde bunu düşünmekten gözüne uyku girmemişti. Gözleri kızarmış bir halde beklerken, halkının geri kalanı yaşamaya devam edebilsin diye Loti'yi düşmana teslim etmesini istediklerini biliyordu.

Ama bunu yaptığı takdirde, onların istediğini yerine getirdiği takdirde, yaşamaya devam edemeyeceğini de biliyordu. İçinde bir şeyler ölecekti; hepsine aynı şey

olacaktı. Bu kendilerini koruma çabası köy büyüklerinin yöntemi olabilirdi, ama ona göre bir yol değildi. Asla da olmayacaktı.

İmparatorluk komutanı zertasının sırtında bir düzine kadar onu koruyan askerle ve sabahın ilk ışıklarında ardında sıralanmış yüzlerce diğer askeriyle beldi ve Darius'un on beş metre kadar ötesinde durdu. Zertasından indi, toprak yolda mahmuzlarını çınlat a çınlat a ilerledi ve doğrudan ona yöneldi.

Dray hırlamaya başlayınca, Darius elini başına koydu, çömeldi ve gözlerini içine baktı.

"Dray," dedi telaşla. "Konuştuklarımızı unutma. Burada duracaksın. Anladın mı?"

En sonunda, Dray sessizleşti ve Darius köpeğinin bakışlarından dediklerini gerçekten de anladığını fark etti.

Darius dönüp Loti'ye baktı; Loti ona bakarken, ne kadar korktuğu suratından anlaşılıyordu. Loti başını hafifçe sallayıp, elini sıktı.

"Sorun değil," dedi. "Beni onlara telsim et. Ölmek istiyorum. Senin için. Hepiniz için."

Darius hızla başını salladı ve eğilip Loti'nin elini öptü.

Sonra, arkasını döndü ve tek başına bir erkek gibi İmparatorluk askerlerine doğru yürüdü.

Komutan ona doğru ilerleyen Darius'u görünce durup beklemeye koyuldu. Komutanın tam karşısında duran Darius sırtındaki kırbaç yaralarını ve boynunda saçlarının kesilip çıplak kalan alanında soğuk rüzgarı hissederek öfkeyle ona baktı. Öfke hissediyordu. Ama bir yandan da yeniden doğmuş, yepyeni birisi gibiydi.

İmparatorluk komutanından birkaç adım ötede durdu. Adam acımasızca ona bakıyordu.

"Yeni bir gün," dedi komutan Darius'a ve köylülere. "Artık tek bir şansınız kaldı. O suçu işleyen kurbanın ismini söyleyeceksiniz, sizleri sakat bırakacağız ve böylece hayatta kalaksınız."

Komutan duraksadı.

“Ya da sessiz kalabilirsiniz. Hepinizi senden başlayarak ağır ağır işkence yaparak öldürürüz,” diye kükredi.

Darius bakışlarını ondan ayırmadan kararlılıkla duruyordu. Çölden gelen yumuşak esintiyi hissederken, dünyası daraldı, bir odak noktasına oturdu ve kalp atışlarını kulaklarında hissetti. Herkes sus pustu; uzakta ufak bir dikenli çalılığın çölde sürüklendiğini gördü. Çalılığın çıkardığı ve tuhaf bir biçimde rahatlatıcı olan o sesi dinledi. Dünyadaki her ayrıntıyı hissederken zaman yavaşladı. Her ayrıntısının hissedeceği son ayrıntı olabileceğini biliyordu.

Başını ağır ağır komutana salladı.

“Size istediğiniz şeyi vereceğim,” dedi.

Loti’yi onlara vermezse, onlara karşı çıkarsa, bunun kazanamayacağı bir savaş olacağını biliyordu. Hayatını sadakat ve şeref içinde feda etmiş olacaktı. Adalet için. Büyüklerinin kanununu çiğnemiş olacaktı. Herkes karşı gelmiş olacaktı.

Komutanın suratında kocaman bir gülümseme belirdi ve kurbanın isminin söylenmesine hazırlandı.

“Eee, kim?” diye sordu. “Ustabaşımızı hanginiz öldürdü?”

Darius kalbi gümbür gümbür atarken, duygudan yoksun ama içi titrer halde ona baktı.

“Biraz yaklaşın da size ismini söyleyeyim, komutan.”

Komutan ona doğru bir adım atınca, Darius’un tüm dünyası dondu. Titreyen elleriyle kemerinden gerçek çelikten yapılmış bir hançer çıkardı; bunu ona demirci vermişti, o da saklamıştı. Öne atıldı ve büyüklerinin, halkının dehşet dolu sesleri arasında hançeri ta sapına kadar komutanın göğsüne

sapladı.

Komutan gözleri şokla irileşmiş bir halde dizlerinin üstüne yığıldı; bunun olduğuna inanamıyor gibiydi.

“Suçlunun ismi, asla ama asla unutmayacağınız bir isim,” dedi ona pis pis gülerek. “İsmi Darius.”